

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Orationibvs Variis, Et Ignitis aspirationum iaculis ad Deum, Deiparam
Virginem Mariam, cæterosq[ue] Sanctos - exercitijs item diuersis, tum
maximè Paßionis Dominicæ, eiusq[ue] matris, refertißimus

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Thenorum de D. Iesu Christi pijssimæque matris virginis Mariæ
compassione & planctu, liber.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45928](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45928)

358

IN D. IOAN. IVSTI, LANSPERGII,
Carthusiani, Threnos ad Christia-
num Piumque Lectorem, Præfatiuncula.

Acidissimum ac tutissimum ad veras capiendas virtutes virtutumque omnium perfectionem iter esse Dominice passionis sedulam commemorationem non ignorans vir piissimus Ioannes Lanspergii, multa & varia de eadem Salvatoris passione nunquam oblivioni tradenda conscripsit; ut non sua modo, sed etiam aliorum salutem ac utilitati consulere. Inter qua extant Threni illius, quibus mira pietate Christi patientis immanissimas cruciatum, penarumque eius modum, atrocitatem & acerbissimam, simulque virginis marie filio medullitus compatientis angres ineffabiles prosequitur, adeo ut vel saxa possint pectus emolliiri ad condolendum. Interim etiam haud obscure ob oculos nobis reducit peccatorum nostrorum immanitatem, propter quam abolenda & expianda tam diras laere penas oportuit Dominum maiestatis. Denique pia verborum suavitate ac blanditate optimas quasiam subministrat formulas veniam precandi & gratiam, nos ipsos humiliandi & emendandi, ac virtutes praeclarissimas Domini Iesu & virginis Mariae, qua in passione Christi maxime resurgunt, studiosè imitandi, nosque totos per ardentissimum amorem in ipsum transformandi, eiusque uniuersis. Itaque in his diligenter his exercitiis aueris optime lector, non sine magno profectus tui emolumento id feceris. Dum adhuc benignitas Dei te longanimiter expectat, dum adhuc gratia tempus ardet, da operam ut Christi gratiam tibi concilies, ut eius benignitate non perulanser abutaris, ut faciunt qui eius se passione liberatos perperam iactant, & tamen eius tanta charitati ingratisimos se prebent, impie viuendo; sed ea potius in tuam salutem recta utaris. Non poteris autem facilius & copiosius eius tibi gratiam accommodare & adipisci, quam si mente deuota crebro pertractes, quanta feceris & perpeffus sit tui causa, idque non eo dumtaxat nomine, ut tu diabolica tyrannide absolutu captiuitate felix sis & beatus, ac hares regni illius aeterni & immobilis, quod possidebunt, qui se dignos praestatorum: sed etiam ut ipsius vestigia sceleris & ex eius vita exemplis distas quemadmodum te oporteat viuere. Quod etsi graue est & permolestum veteri homini vitij assueti, tamen paulatim magis magisque dulcescet, si oculos mentis subinde resuleris ad Christum patientem, aspexerisque quantum se abiecerit illi maiestas, ut tu non dubites illius amore minima aggredi, qui tua gratia maxima pertulit. Minima enim uenera censenda sunt, qua quisque possit mortaliuum uel facere, uel perpeti, si cum Christi actionibus uel perpeffionibus comparentur. Disce ergo & consuesce Christum pro te patientem contueri, disce etiam matrem virginem qua nihil est in creaturis prestantius, una cum filio summe afflictam licet in tenuissimi quidem peccati maculam unquam contraxerit, pia mentis corpore consueffione contemplari, ut horum conside-

ratione

ratione tuas omnes molestias nedum moderate sufferere, sed etiam cōtemnere que. u. Non enim debet graue videri, si hominem nocentem & multis culpis obnoxium laboribus ac doloribus vexari contingat, quando illi atrocissime in hac vita passi sunt, qui summa fuere pradii innocentia. Quorum amore libenter sanè pijs omnes vanis & noxijs seculi oblectamentis debebunt nuntium remittere, & ad ferenda aduersa sese preparare, ne si hic velint esse vanitatibus dediti, postea indigni habeantur qui cum illis regnent in caelis. Nihil illi vnquam in hac vita prosperum, nihil sensibus iucundum admittere voluerunt, licet essent omni honore & felicitate dignissimi. Sic ergo vita illorum imitator sedulus & sincerus, qui cupit optata cū illis perfrui beatitudine. Contemnantur fallacia marcescentis mundi gaudia, & ad luctum salutarem animus componatur, libeat magis cum Christo & eius matre sanctissima affligi & pati in hoc seculo, quā cum impijs vana leuita & prosperitate dissolui. Erimus olim tanto beatiores, quanto ob Christi amorem in hac vita minus noxia delectationis admiserimus. Vale optime lector, operamq; nostram ac sumptus, quos in aditione opusculorum nostri Ioannis Lanspergij, aliquot iam annis insumpsimus, graues atque molestos, ob solius Dei honorem, animarum salutem, Christianaq; fidei promotionem, aq; boniq; consule, nostramq; Colonensem Carthusiam, vnde haecce, uti & pæne innumera alia pietatis exercitia prodierunt, fauore prosequere.

D. IOAN. IVSTI, LANSPERGII,
Carthusiani, Threnorum de Domini
 Iesu Christi, pijsimæ mœstissimæque matris virginis Mariae
 compassionem & planctu, Liber.

Actio gratiarum pro matre, quo cor beate semper virginis Mariae afficiebatur, quando filius eius ipsi passionem suam reuelans, eidem valedixit.

THRENOS I.

Amantissima sanctissimaq; virgo Maria, nobilissima Domina mea, dignissima & electissima Dei genitrix: vtinam exurgant nunc in laudem, amorem & compassionem tui omnes vires cordis & corporis mei, pro amarissima & dolorosissima innocentissimi cordis & animæ tuæ compassionem & afflictione, quas in dulcissimi filij tui passione sustinuiſti: Primò, quando instante passionis suæ tempore, à te, mei gratia recessurus, ignominiosissimæ ac amarissimæ passionis & martyrij sui transitum, serièntq; tibi reuelans, verbis consolatorijs tibi dulciter valedixit.

Heu quis tunc mœror, quis dolor & angustia inuasit te dulcissima Domina & mater mea virgo Maria, cum vnicum solacium & omne cordis tui oblectamentum, ob tam nefandissimum me peccatorem, derelinquere cogebaris. Heu in quantis te lamentis & lachrymis, stens ipse (vt reor) dimisit. Quis dubitare possit gladium doloris deuotissimum & pijsimum cor tuum continuè transfuerberasse, dum tota

yy illa

illa die incessanter & dolorosè ruminare, vti dilectissimus filius tuus, quem mē-
 fibus nouem tuo gestāras sub pectore, contumelijs varijs & iniurijs afficiendum,
 doloribus & angustijs multiplicibus submergendus, amarissima & turpissima
 morte occidendus esset? Nihil est ambiguum, quin si non diuina fuisses bonitate
 seruata, roborataq; cor tuum dulcissimum & amantissimum præ dolore dirup-
 tum fuisset: quandoquidem plena eius Spiritu sancto, ex cuius inspiratione & illu-
 minatione perfectius intellexisti, quicquid Prophetarum eloquia de filij tui pas-
 sione prædixerāt, quàm ipsi Prophetæ, qui ex eodem Spiritu verba ore tenēs pro-
 tulerunt: nihilominus, ex filij tui nar. atione accepisti passionis mortisq; sue seriē
 & dilucidam cognitionem. Veruntamen, vti Christus filius tuus vtrò se Patri ob-
 tulit hostiam viuam pro salute mea, cunctorumq; mortalium, ita & tu virgo bea-
 tissima, dulcissimāq; mater mea Maria, filium tuum obtulisti pro mea ac totius
 humani generis salute, gratius tibi reputans magis tuo destitui solatio quā meam
 cunctorumq; hominum impedire salutem. Attamen flagrantissimus tuus erga
 Christum amor, præ vehemētia & ardore nimio se intus cohibere nequibat (quan-
 tumuis diuinæ conformis esses voluntati ad carendum filio tuo) sed vt intus cor
 tuum virgineum exulsit, consumpsit, liquefecit: ita foras feruētes indefinētesq;
 vbertim exculsit lachrymas, viuudum tuum colorem obfuscauit, atque innume-
 ra, eademq; altissima incontinenter extorsit suspiria, rapiens & abstrahens te to-
 tam in dilectum filium, transformansq; te in passionem eius, quam corde incessan-
 ter reuoluisti. Pro hoc mēore te benedico milliesq; saluto, dulcissima Domina
 & mater pijsima virgo Maria, Amen.

*Pro gratia & amicitia beatae semper virginis Mariae, itidem pro continua sua defensione,
 directione & auxilio, pro secura denique morte, Precatio I.*

AD pedes tuæ sanctitatis o benedictissima Dei genitrix virgo Maria, supplex
 veniam peto, quod meæ salutis causā compelleris amittere vnicum dile-
 ctumq; tuum filium. Ego, ego inquam pessimus peccator, causa sum acerbis-
 simi huius tui doloris & angustiae, huius tristissimæ separationis & amissionis fi-
 lij tui. Ob peccata siquidem mea vadit filius tuus in mortem. In eius igitur locum
 rursus nunc me vilissimum peccatorem tibi offero. Sed licet o dulcissima & pijsi-
 ma mater, nefandissimus & corruptissimus per omnia sim peccator, nec dignus
 vocari filio tuo, licet esse cupiam, tamen in me quæso honora prætiōssimum
 sanguinem filij tui, & per misericordiam virginis cordis tui, ex nequissimo seruo,
 me fidelem effice filium talem, qualem secundum placidissimam purissimi cordis
 tui voluntatem me esse desideras.

Rogo ergo te iterum atque iterum dulcissima Maria, pijsima mater, suscipias
 me in tui amorem, in gratiam, in custodiam tuam. Esto mihi mater & Domi-
 na: Protegas & liberares me ab omni peccato: Custodias, regas, teneas, possideas, atq;
 castissimo tui amore me vulneres. Et vt totum quod peto dicam, perficias me se-
 cundum virginis cordis tui beneplacitum, vt tibi ac filio tuo placētissimus & iu-
 giter fidelissimus inuentar.

Adesto etiam o virgo sanctissima, & esto misero mihi peccatori in mortis ho-
 ra pijsima auxiliatrix, aduersus omnes nequitas & insidias diabolicæ fraudis, ne
 te aut filium tuum amittam, sed æternaliter tecum inter filios tuos permaneam,
 & in te & filio tuo perenniter gaudeam, Amen.

Actio gratiarum pro maestitia, qua cor virginum B. Mariae corruptum fuit, dum in spiritu cognouit, & postea ex reuelatione discipulorum accepit, ac sibi a filio antea praedictum fuit, ipsum ad mortem usque contristari, sanguinemque sudare sudorem.

THRENOS II.

Benedicta in aeternum & ultra, o gloriosa Dei genitrix, benignissima Domina, semper virgo, Maria, represento nunc in conspectu tuo virgineo acerbissimum illum dolorem & tristitiam, qua cor tuum maternum cocussum fuit, dum in spiritu cognouisti, uti & antea praedulcissimus filius tuus proculdubio tibi quoque praedixerat, ipsum, coena cum discipulis habita, & hymno dicto, eundo ad montem Oliueti, incipere contristari & inuestum esse, pauere etiam & tædere, ac ex interni doloris & angustiae uehementia, extrinsecus membris omnibus miserabiliter contremiscere, nimirum ob graua multipliciaque peccata nostra, ob obstinatam malitiam, ob ingentem ingratitude & fidelitatem nostram, quodque in tam multis perituram prauiderat passionem tuam. Quoniam uero ex nimia nostri dilectione, bonitate sua in se cuncta mundi peccata expianda receperat: quae omnia per diuinam sapientiam suam clare perspiciens, simulque contemptum & iniuriam, quae per haec caelesti Patri suo irrogarentur aspiciens, tantum pro illis ultra sibi pro nobis, assumpsit dolorem & moerorem, quantum, salua uita naturali ferre potuit, ac si ipse ea perpetrasset, quantumque iustitia exigere uidebatur: immo qui totius mundi peccatis etiam praeponderabant.

Enim uero non solum vires sui corporis omnes excedebant, sed etiam interiores animae absumebant medullas, eamque ad mortem usque angebant. Quos mortis angores, secretis imis, fidissimis, maximisque dilectis illis amicis suis (& per ipsos omnibus nobis, maximam suam erga nos nimirum charitatem insinuare uolens & misericordiam) quos duntaxat in hortum secum assumpsit confitebatur, Petro inquam Iacobo & Ioanni, ut quibus gloriam Diuinitatis suae in transfiguratione ostenderat, etiam doloris sui in passione acerbiter demonstraret, dicens: *Tristis est anima mea usque ad mortem.*

En benedicta Dei para uirgo, dulcissima mater & Domina nostra, uicem dilecti filij tui erga nos uilissimos peccatos, scelestos & immorigeros prauaricatores tam immensum, & supereminentem amorem ac misericordiam, tam inestimabile ac stupendam fidelitatem & dignationem, quae eum uicerunt, ut non modo ex te nostra pro salute nasceretur: uerum etiam quae compulerunt & pertraxerunt ut in mortem pro peccatis nostris sese ultra offerret. Nam nihil nobis ipsum nasci profuisset, nisi redemisset. Et quia ipse splendor est paterna gloriae & Dei sapientia, in quo uoluntas Patris uelut in speculo purissimo semper relucet, ideoque perspicue agnouit non nisi placandum Patrem caelestem, nostrumque iuste soluendum debitum, quam per acerbos dolores, preces humiles, asperam poenitentiam & tolerantiam passionum afflictionumque. Ideo namque praenimio insuper feruore, quo aestuabat, operandi salutem nostram, & zelo Diuinae iustitiae, antequam accederent ad eum hostes sui, ipse dulcissimus filius tuus sibi met gravem nimis imposuit crucem; nec solum ultra iuit postea hostibus obuiam, sed etiam ad mortem usque, seipsum pro nobis excruciauit, priusquam illi eum contingerant, & longe ante quam externam illi mortem inferrent, ipse sibi internam

per grauissimum mœrorem infixit & vt summam dicam, in seipso totum fidelissimè per fecit, quicquid sibi erat possibile: totum hęc facienda reliquit inimicis suis, quæ ipse in se exequi non poterat. Ad quæ singula & vniuersa non voluntariè modo, sed ardentissimè etiam, sese resignauit & obtulit.

Veruntamen, dum præuideret & interius in speculo Diuinitatis suæ contempleretur (idè tam perfectè, ac si præsentis sentiret) horribiles ac immanes cruciatus omnes, quos iam iamq; perpassurus erat (& quia reuerà homo erat instar aliorum passibilis, tenera ac nobilis complexio eius, supra quàm vllus capiat humanus intellectus, tam vehementer exhorruit, vt extrinsecus non modo membris omnibus contremisceret, sed etiam intrinsecus ad mortem vsque tristaretur, atque præ acerbitate ac magnitudine mœroris & angustię, ex omnibus membris suis aquam simul & sanguinem sudaret, & quidem vbertim, adeo vt terram cui prostratus orans incumberebat, copiosè irrigaret.

O quis tunc mœror, quis dolor, quæ angustia dulcissimum cor tuum corripuit ô benedicta Dei genitrix virgo Maria, dum (hora eadem qua dilectus filius tuus his torrebatur angoribus, quam tibi antea prædixerat) corde doloroso, pia compassione sedulo ac indefinenter hæc eadem reuoluisti, quæ procul dubio, longe clarius & perfectius spiritu cognouisti, vt potè quæ plena eras Spiritu sancto. Pro hoc mœrore atq; dolore cordis tui, Domina ac mater mea amabilissima virgo Maria, te benedico & millies saluto. Ave benignissima, dulcissima ac electissima Dei genitrix virgo Maria, Amen.

Pro peccatorum contritione, remissione & satisfactione, pro abnegatione propria voluntatis, omniumq; inordinatorum affectuum: denique pro recta, simplici, ac Deiformi intentione, Precatio II.

O Gloriosissima Dei genitrix, omniumq; creaturarum dignissima, ab æterno præelecta, omnium virtutum & gratiarum plenitudine copiosissima atque incomparabiliter superfusa, Domina mea superdulcissima virgo Maria, obsecro te per grauem illam tristitiam & mœstitudinem tuam, quam ob agoniam & mœrorem dilecti filij tui sensisti & sustinuisti, impetra mihi eisdem amarissimis lachrymis tuis, eisdem doloribus & angustijs tuis ab eodem charissimo nato tuo, vt veram mihi pro peccatis meis infundat contritionem, cor meum lapideum emolliat ad compunctionem, accendat ad deuotionem, oculis meis tribuat lachrymarum abundantiam, vt nocte ac die plangam iniuriam ac contumelias quas ipsi creatori, patri ac benefactori meo irrogauit, plorem innumera peccata, quibus ipsum Dominum Deum & saluatorem meum offendi.

Impetra quæso benignissima Domina, fidelissima aduocata nostra, ne mihi retribuat secundam demerita mea; sed secundam infinitam misericordiam suam, nec intret in iudicium cum me seruo suo: sed statue, obsecro pijsima mater, hunc dolorem & mœrorem tuum in vnione amarissimæ passionis suæ inter iudicium suum & animam meam atque peccata mea. Et quicquid merentur iniquitates meę excuset hoc dolorosissima passio eius & acerbissimi dolores tui, diluat ea pretiosus sanguis eius. Det quoque mihi clementissimus filius tuus per intercedentem gratiam tuam, vt sic abnegem propriam voluntatem meam, adeoq; me nihili faciam, & submittam subter ipsum Dominum Deum meum & creaturas omnes, ex solo puroq; sui amore; vt in fundo meo non solum agnoscam, sed etiam sentiam vilissimum me & indignissimum esse creaturarum omnium: sicq; voluntate firm

resig-

resignatus & electionis expers, ac si mihi nunquam fuisset voluntas. Confortetur infirmitatem meam per potentiam suam, vt sensualitatem, & rebellem ac immortificatam naturam meam, omnesq; inordinatos ad quamlibet rem mundi huius affectus, penitus vincam edomemq; perfecteq; me avertam ab omnibus quæ maculare possint cor meum, & aliquod inter me & amorem suum medium efficere, quo tam purè, tam feruidè ipsum & te diligam, quàm vnquam mortali possibile est creaturæ.

Obsecro te denique dulcissima & pijsima mater virgo Maria, per omnem amorem & pietatem tuam erga nos, impetra mihi à filio tuo Deiformem in singulis intentionem, vt in omni conuersatione, cunctisq; operibus meis nihil quæram, nihil appetam, nihil spectem sine intendam, nisi placere ipsi & tibi, vos honorare, & quicquid vobis placitum est exequi, ex omni vos diligere corde meo; semperq; in hoc diligenter incumbere, vt amori vestro qualemcunque dilectionis rependam vicem, Amen.

Actio gratiarum pro castitudine & dolore, quo cor, B. virginis Mariae ob traditionem dulcissimi filij sui coangustatum fuit.

T H R E N O S III.

Clementissima mater ac castissima semper virgo, Dei genitrix Maria dilectissima, recordare nunc tristitiæ illius ac doloris, quo maternum atque virgineum cor tuum præmebatur, dum spiritu cognouisti & vidisti, vt perfidus, improbus & infidelis ille proditor Iudas Iscariotes diabolica stipatus caterua hominum impiorum, instar leonum rugientium, vt rabidi canes furientium, sanguinem filij tui sitientium, appropinquarit, quærens dolosè & fraudulentur tradere eum in manus scruissimorum, hostium suorum qui cum laernis, gladijs, fistibus, & ingenti armorum strepitu ipsum tanquam latronem venerant comprehendere. O quàm tunc hilariter atque velociter à terra, cui pronus incumbebat, ab oratione qua feruentissimè pro nobis Patrem deprecabatur, surrexit, sudore adhuc madidus sanguineo dulcissimus filius tuus, benedicta Dei genitrix virgo Maria, pleno cum affectu & ardenti amore, benignissimè eis pergens obuiam.

O quàm malè affecta erant adhuc omnia illius membra, ex tremore & ingenti angustia, quàm ibi perpeffus fuerat. Quàm inflammata erat gratissima facies eius ex fernore orationis, sanguineo perfusa sudore. Quàm oculi eius lachrymis adhuc intumuerant & abundabant. O quàm mansuetè, quàm amanter, quàm sitibundè atque celerimè processit eis, hostibus nimirum suis, perindè vt amicis fidelissimis obuiam ad mortem seu ad nuptias properans: ad eam iam iam liquefactus & exustus in agonia sua igne amoris desiderioq; salutis nostræ, vt nec expectare saltem potuisset, donec inimici eius eum alloquerentur, sed sicut salutatur amicus in via: ita eos prior est allocutus, dicens: *Quem queritis?*

Cùm adhuc procul abessent hostes eius, ad mortem vsque tristabatur, ex nimia angustia sudabat sanguinem, à Patre imminentem passionem transferri præcabatur: iam quando in oculis sunt inimici eius, homines sanguinarij instar crudelium luporum, rugientium & scruentium quo innocentem eius fundant sanguinem, nihil timens, nihil trepidans, absque vilo metu, spontè illis procedit obuiam: ad eam nimirum amore nostri absorptus, ita eius *scruitudine deuictus*, vt iam sitibundus calicem acciperet, quem paulò ante

tantoperè exhorruerat, & per charitatem

Psal 18.
Matth 26.
Excitatus animatus, vt gigas imperterritus summo modo exultaret ad currendam viam salutis nostræ, qui paulò ante ingenti horrore mortis correptus, extrinsecus membris omnibus contremuerat.

Ioan. 18.

Matth. 14.

Ioan. 14.

Matth. 26.

Lucæ 22.

Ierem. 2.

Excitatus itaque discipulis suis, Iuda traditore, cane illo ingratisimo cum comitatu non modico crudelissimorum ac sacrilegorum hostium iam appropinquante, cum eos vnico verbo potentia suæ ad terram semel postrauisset, post hoc iterum eis surgendi faciens potestatem, & quasi à morte suscitans, benignè se tradidit in manus eorum, verbis prius amicabilibus aggressus Iudæ traditorem suum, qui spurcissimo ore suo pleno malitia & dolo, non veritus osculum petere sacri oris filij tui: quem nihilominus haud secus quam fratrem dulci osculo excepit, dicens: *Amice ad quid venisti? Iuda, osculo filium hominis tradis? Adedne trigintam argenteis viltorem habes? Cur declinauit ad auaritiam cor tuum, & me sempiternum ac perenne bonum reliquisti, vilissimo me pretio vendens? Quare me dereliquisti fontem aquæ viuæ, & coniunctus es seruis diaboli? Itane de te meritis serue Iudæ? Ad reipsum quæso intro conuertere, in teipsum paulisper descende, redi ad cor tuum, vide quo deuenis, aduerte quid feceris: Etiamnum patet tibi gratia mea, tantum cum dolore ad me reuertere, & ego suscipiam te.*

Ioan. 11.

O quantum ex hoc suauissimus atque amantissimus doluit filius tuus, quod proprius discipulus fraudulentè osculo se traderet, qui apostolatus eum titulo honorauit, in delictis enutriuit, & tanquam proprium filium suum sollicitè instituit: cuius in super lauans pedes, curauit ipsi genua sua, corpore de hinc & sanguine suo eum reficiens.

Lucæ 7.

Matth. 16.

Mar. 14.

Ioan. 11.

Lucæ 22.

Matth. 16.

Lucæ 22.

O traxissima mater, quæ crudeliter & acerbè scuit procul dubio in corde quoque tuo hac nocte gladius Simeonis, dū cognouisti (quæ plena eras Spiritu sancto, cum & filius tuus hæc omnia pariter tibi prædixerit) vti tã dolosè & fraudulentè simulator ille pessimus sub prætextu amicitia, osculo filium tuum salutans, putansq; suam eum latere infidelitatem, tradiderit in manibus impiorum & crudelissimorum hominum, sola pellets cupiditate pecuniolæ, quam sibi sublatam doluit ex vnguenti pretiosi effusione. Quod, mera inuidia auaritiaq; tabescens, perijssè conquirebatur, eo quod non venditum per eum, datum fuisset pauperibus pretium eius. Dixit autem hoc, non quia, de egenis pertinebat ad eum, sed quia fur erat & loculos habens, ea quæ mittebantur portans, voluit ex pretio vnguenti, vti autem procul dubio sæpè solebat decimas sibi suffurari. Ideoq; factum sibi danum recompensare volens, statim abiit & locutus est cum principibus sacerdotum & magistratibus quemadmodum illum traderet eis, atque inquit: *Quid vultis mihi dare, & ego vobis eum tradam? At illi gauisi sunt, & pacti sunt pecuniam illi dare, constitueruntq; ei triginta argenteos. Et spondit. Et exinde quærebat oportunitatem, vt traderet eum sine turis.* Quod detestabile crimen diabolica conceptum suggestionè, modo opere impudenter nimis scelestus ille complens, dulcissimum filium tuum, magistrum, Dominum & Deum suum commodam sibi nactus oportunitatem temporis & loci, tradidit in manibus crudelissimorum hominum.

O quantum opere inquam execrandum hoc facinus cor tuum, virgineum afflixit, quam præterea te cõtristauit, quod nefandissimus & scelerosus ille proditor, aded vilem æstimaret, & traderet filium tuum dulcissimum, summum, perennè & inestimabile illud bonum, quem omnino innoxium sciebat, atque sola ex inuidia in eum conspirasse Iudæos, vt etiam in auctore huiusmodi delicti mentium poneret pretium, accepturus

cepturus quicquid illi dare vellent. Pro hac mœstitia & dolore tuo pro omnibus itidem miserandis suspirijs, amarissimis lachrymis & flebilibus vocibus tuis te benedico, milliesq; saluto: Ave sanctissima, felicissima & in æternum benedicta Dei genitrix, dulcissima virgo Maria, Amen.

Pro charitate, misericordia & compassione erga omnes, præcipuè ad inimicos, pro item mititate & patientia in aduersis, Precatio III.

O Réuerendissima virgo ac mater Dei dignissima, ve inam tuis interuenientibus precibus ac meritis, omnibus tuis mœstitudinibus atque doloribus, cunctis miserandis suspirijs & calidis lachrymis impetres mihi à dilecto filio tuo, qui te, nihil vnquam negans, honorat, vt omnem in me exurat & extinguat amaritudinem, malevolentiam, rancorem, displicentiam & odium, infundatq; mihi ex corde suo dulcissimam atque mitissimam perfectam charitatem, pietatem, misericordiam & compassionem ad omnes præsertim inimicos, persecutores aut me calumniantes, vt illos pie supportem, illis ignoscam, nihil eis imputem, nunquam me eis acerbum, durum aut iracundum, sed iugiter leuem, dulcem & benignum exhibeam: omnibusq; ipsius exemplo, bona pro malis rependam, omnesq; ardentissimo amore diligam, quo vel sic incomprehensibili mansuetudini, admirandæ benignitati, humilitati ineffabili, & immensæ bonitati filij tui in ferocem, improbum & infidelem discipulum proditorem suum aliqua ex parte respondeam, meq; conformem. Insuper ô inclita, creaturarumq; omnium excellentissima Dei mater clementissima virgo Maria, præserua & tu me, quæso te humiliter, suppliciter affectuosissime, ne repentina ira aut vlciscendi passio in quibusuis calibus aduersis, ad reddendam increpationem aut vltionem, vel ad murmurationem, seu indignationem impatientiam me inflammet: sed statim recordatio amarissimæ passionis filij tui, ipsiusq; patientissimæ benignitatis, ad voluntariam me roboret patientiam, cû desiderio adhuc grauiora pro sui tuiq; amore sustinendi, vt omnia aduersa, iniurias, increpationes siue iustæ siue iniustæ mihi illatas, patienti animo de manu eius humiliter suscipiam, & illum amicum fidiorem mihi ex animo credam, qui durius me arguit & præmit, beneficijs quoque & obsequijs singularibus eum placare & reconciliare, perfectiusq; diligere studeam, Amen.

Actio gratiarum pro mœrore atque dolore à benedicta Dei genitrice semper virgine Maria, ob ferocissimam captiorem, immanissimam ad terram prostrationem, crudelissimamq; filij legationem, ob scandalum denique in fide & fugam discipulorum, perpeffo.

THRENOS IV.

Dignissima Dei genitrix, fidelissima ac dilectissima nostrum omnium mater & aduocata, in æternum benedicta virgo Maria, en intimo cum mœrore Matt. 26. commentor ac repræsentor afflictissimo cordi tuo virgineo, tristissimæq; Ionn. 18. animæ tuæ inturiosam illâ ac crudelissimam filij tui captiuationem, qua ab inimicis suis, sacrilegas in eum manus iniicientibus, feraliter ac atrociter est captus, multisq; iniurijs & contumelijs affectus. Alius enim illi pilos capitis, alius barbæ vellebat. Hic pectori, ille collo manus iniecit. Ille in faciem, alius in collum, atque Ibide. alium caput sanctissimum pugnos impingebat. Memor præterea sis quia vnico verbo supinos eos paulò ante deiecerat in terrâ: nimio ideo furore ac rabie perciti &

ti & ipsum vicissim continuo immitissimè supinum iactabant in terram, insidiatèq; pectori eius, in amabilem ac sacratissimam faciem, & in os eius venerandum tot ingerebant phlegmata, calcantes in super pectus, & eius latera pedibus contundentes, vt intercluso halitu, suffocatus expirasset, nisi diuinitatis fuisset potentia conseruatus.

Heu quot adhuc blasphemias in innocentissimam ac virtuosissimam vitam, in maiestatemq; ipsam diuinam, quot contumelias & exprobrationes, quot sceda probrosaq; cognomina dulcis ac mitissimus filius tuus audire proculdubio coactus fuit. O quam turpiter, quamq; miserè Dominum gloriæ tractauerunt canes illi spurcissimi. O quis cogitare sufficiat, quantam ferocitatem, nequitiam, afflictionem, contemptum & ignominiam lupi illi rapacissimi amabili & innocenti filio tuo Domino meo irrogarint? Fecerunt in eum, ait Euangelista omnia quæcunque voluerunt.

Mat. 9.

Quis verò iam æstimare fatis possit quænam canes illi rabidi & famelici leones in agnum innoxium machinati sint, si fecere quicquid illis placuit? Credo quidem quod mens nulla capere, quod nullius cor perscrutari possit, te dempta dulcissima matre, quæ plena eras Spiritu sancto, quàm inhumaniter benignissimum filium tuum tractauerint, vtpotè tamdiu quæsitum & expectatum ad mortem, cuiq; tot iam minas intulerant, quemq; in sua iam habebant potestate. Quicquid diu ante ferocitatis, malitiæ, inuidentiæ & contemptus mente conceperant, iam totum simul in ipsam absque dubio effuderunt. Quamuis autem quicquid fallaci ac tyrannico corde conceperant in ipsum exercerent, nec tamen sicis eorum sanguinaria explebatur: plusq; multo affectu & desiderio quam opere faciebant. Virulentus enim eorum animus quo plus nequitie malitiæque euomebat, eo magis ardebat fraudem fallaciamq; moliri.

Matt. 14.

Post hæc, dum multis & innumeris probis & cruciatibus in eum desæuissent, licet suæ in ipsum necdum satisfecissent malitiæ, manus eius benedictas primo funibus durissimè colligabant: deinde collo eius grauem catenâ ferream iniecerant: tertio fune circū complectuntur corpus eius circa lumbos, vsq; aded sedulo multipliciterq; eum vincientes, ne manus eorum euaderet, admoniti à Iuda, vt cautè eum ducerent: quia veluti magus consueuisset ex intuentium oculis disparere, tum quia insigniter sceleratum & mortis reum volebant significare. Neque enim omnes capti ligabantur, sed ij tantum qui crimina sola morte expianda commiserant, cuiusmodi æstimabant, volebantq; æstimari innocentem & dulcissimum filium tuum, cui nulla vtrquam peccati macula adhæsit: ideoq; tot ei vincula adijciunt. Et enim dulcissima mater cum tã crudeliter vinceretur, & à canibus illis rabidis tam inhumaniter tractaretur, tã turpiter deformaretur, discipuli eius, filij eius, amici eius, quos post te dilectissimam sibi matrem in mundo habebat charissimos, nimio timore cuncta hæc doloroso corde cernentes, perterriti, ipsum omnes in fugam conuersi, reliquerunt inter leones famelicos & lupos sæuissimos, qui non aliter atque canes rabidi eum discerpere & dilaniare æstuabant. Licet verò ipsis non egerit, nec ob recessionem fugamq; eorum optato aliquo sit priuatus solatio: attamen quia eos intimè fidelissimèq; semper amauit, ac velut filios proprios sollicitè custodiuit, sapienterq; instituit, doluit non modicè pro eorum scandalo & infirmitate: compatiēbatur eorum tristitiæ & desolationi, & quam prædixerat

Matth. 26.
Mar. 14.

illis,

illis, disperſioni. Cognouit enim multis eos anguſtijs & preſſuris circumſeptos in via pergentes plorare & ululare vt orphani, vt oues errantes abſque paſtore.

Et procul dubio ingens eos circū dedit dolor & erubeſcentia, cum in fundum ſuum ſeſe recipientes & ad cor reuerſi, ſecum penſarunt, quemnam reliquiſſent, & à quo ſe ſeparaiſſent: quod nimirum amabilem magiſtrum & fideliffimum dominum ſuum, tam infideliter deſeruiffent in maxima neceſſitate conſtitutum. Ipiſi verò vt ſaris credibile eſt, vbertim fuderunt lachrymas, fortiter ſua tudere pectora, dicentes: Cur te deſeruimus? Quomodo tam turpiter à te reſciſimus? Cur tibi non adhaeruiſſimus? Cur non ad mortem vſque, vt dixegamus, tibi aſtitimus? Multo nobis melius erat tecum mori, quam ſine te viuere, & ſimilia.

Quid autem te feciſſe & perpeſſam eſſe credendum erit ò moeſtiſſima mater dulciſſimaeq; virgo Maria? O cuius cogitare cor poterit quantam etiam nocte hac triſtiſſima tu perpeſſa ſis crucem & aſſiſtionem, qua dilectus filius vnicum ſolamen cordis tui, manibus eſt traditus hominum impiorum, à proprijs relictus diſcipulis & hominibus vniuerſis inter furentes illos & rabidos canes? O benedicta & ſuauiſſima mater, quam acerba, quam triſtis iſta tibi nox fuit. O quam triſtia verba, quam miſerandos gemitus, quam ignota ad Patrem caeleſtem in caelum ſuſpiria edidiſti. Quam ſeruideo ac deuoto corde caeleſtem patrem rogaiſti pro filio tuo, totum illum offerens & commendans eidem? O, ò quam moeſtiſſime, ac ſeruenter, ò quam dulciter ac deſideratiſſime corde & ſpiritu totaliter ad filium ingenti ex compaſſione vbertim flens & eiulans amariffime te conuertiiſti, dicens O Ieſu fili mi, fili mi dulciſſime Ieſu, quis te mihi eripuit? Quis matrem à tam charo ſeparauit pignore? Vt quid non vides te lumen deſiderabile oculorum meorum? Quis det mihi Ieſu fili mi, vt ego pro te patiar, pro te moriar? O Ieſu Vnicum cordis mei ſolacium, cur non tecum iui in mortem? cur non conſeſtim te ſecuta ſum abeuntem? O dulcis Ieſu, bone fili, Vbinam hodie pernoctas? in cuius es manibus? quidnam modo pateris? O ſi furentes illi canes ſuam in me crudelitatem euomere vellent, tantum vt tu illa ſus abires. O Ieſu ſpes mea, vita mea, dimidium animae meae, dulcedo & conſolatio mea, cur non ipſa pro te mortem excepi, ne viderem in te tantum dolorem cordis mei? Multo quidem mihi dulcius eſſet mori, quam in tantis anguſtijs videre te dulciſſimum Vnicum meum. Hoc ſimiliq; modo benedicta & dulciſſima mater teiſam tota illa nocte, flendo, gemendo, quaerendo, lamentando exhaustiſti. Et ſicut dilectus filius tuus omni illa nocte nunquam fuit abſq; cruce, ita neq; tu vno quidem momento diri fuiſti expers. Pro quo dolore ſimul ac mœrore te benedico millieſq; te dulciter ſaluto: Aue dilectiſſima mater & benigniſſima domina mea virgo Maria, Amen.

Pro ſuperbia, vana gloria & omni arrogantiâ extirpatione, propriaq; vilitatis & nihilitatis agnitione, pro ſancto ſui odio, deniq; pro profundiffima humilitate, mitatis ac patientiae inſuſione, Precatio II.

O Potentiſſima caelorum regina ò glorioſiſſima & beatiſſima imperatrix angelorum, ò clementiſſima medicina, reſtauratio, & ſubſidium omnium miſerorum, digniſſima Deipara, virgo Maria, en vt Rex regum & Dominus dominantium, Deus Maieſtaas & æternæ gloriæ, non modo velut ſeruus ſeruorum, ſed etiam iudex ipte creaturarum omnium, velut reus & iniquus fieri dignatus eſt,

zz inſtar

inftar sceleratissimi latronis, cum laternis, gladijs, fustibus, & ingenti armorū strepitu ab hominibus vsque ad eò vilissimis & scelerosis se exquiri, compræhendi, multipliciterq; ligari permisit. En quam profunde se deiecit Maieftas Diuina, quos nos exaltaret: quam humiliter ac mansuete cunctis his vt agnus innocens, se submittit nefandis hostibus suis, quo nostram expiaret superbiam, nostram inobedientiam aboleret.

Et ecce miser ego & vilis peccator, quem vicibus innumeris propria damnat cōscientia, in oculis hominum iustus & virtutis studiosus haberi cupio, præ nimiaq; mei complacentia & arrogantia erubescō humiliari, culpam agnoscere, aut veniā petere, & quasi de vitando scandalo ab huiusmodi abstinendum mihi persuadeo. Ideoq; nunquam vera ac stabili tranquillitate, pace & cordis quiete fruor, quia profunda filij tui nondum imbutus sum humilitate. Si quidem ipsa omnem tristitiam, cordisq; dolorem expellit. Ipsa pœnam omnem propè nullam ducit. Ipsa contumeliam pro gloria computat. Ipsa desiderat sui contemptum. Ipsa fitit in omnibus Dei beneplacitum. Ast ego miser & infelix, quàm, proh pudor, & dolor, dulcissima Domina, superbus non modo & impatiens, sed etiam heu quàm sæuus & vindictæ sum appetens. Vnico verbo ad iram, ad contumeliosa verba, & ad mei vltionem expectandam commoueor. O quoties insuper prætereo proximos seu fratres meos, eis loqui contemnens, aspero toruorq; vultu, ferocibus ac minacibus oculis eosdem intuens sicq; eos tali indignatione ac aspernatione mea, ad odium inuidiamq; prouocans, animas eorum perdo, quos amabili aspectu, suauis verbo, benigno & humili obsequio placare, & ad charitatem commouere possem.

Quapropter nunc ad te, ô vnicum peccanti humano generi à Deo prouisum recurro refugium, meæ deplorans casum miserix & reatum delinquentiæ, tuæ deprecans auxilium gratiæ & respectum misericordix, quatenus reflexis ad me tuæ pietatis oculis, indignum filium & miserum peccatorem non despicias: sed ô Domina & mater misericordissima, audias obsecro supplicis tui preces humiles, quamuis tepidas, easq; in vnione omnium sanctissimarum & feruentissimarum precum tuarum, dilecto tuo repræsentâs filio, tuis interueniētibus meritis gloriosis exauditas refer.

Precor itaq; te miserorum adiutrix potentissima, reorum aduocata promptissima, desperatorum spes vnica, Domina ac mater mea benignissima virgo Maria, impetra mihi à dulci filio tuo Iesu Christo suæ Diuinæ gratiæ lumen, quo lucidè cognoscam, detesterq; ex animo propriam vilitatem, prauitatem, miseriam, instabilitatem, nihilitatemq; meam, & è regione contempler & diligam immensam eius bonitatem, suæ infinitæ maieftatis dignitatem, deniq; stupendam & ineffabilem eius humiliationem.

Reuoluam inquam corde sedulo immensa eius & innumera, eaq; gratuita in me licet immeritum, ingratum, & infidelem hostem suum, collata beneficia. Attendam ad hæc iugiter, quantam paupertatem, pœnam, & contumeliam pro tam vili terræ vermiculo & sordido puluere tanta sustinuerit Maieftas: & quanta ediuerso facinora, quantam ingratitude, quantum contemptum rependerim ego. Sicq; sancto, discreto, & iugi mei succensus odio, omni tempore, sub omnibus creaturis, corde & animo, & quoties expediēris, opere me profundissime humiliem, odiam & ad nihilum, & ab omnibus hominibus velut turpissimum lutum platearum contemni & conculcari

conculcari feruentissimo cupiam desiderio, gaudensq; accipiam omne opprobriū, contemptum & humiliationem mei ipsius, nil aliter de me sentiens, quam de vilissimo peccatore, & huius mundi omnium hominum infimo atq; nouissimo, quam peccatis meis cunctis me indignum fecerim (sicuti reuera esse confiteor) beneficijs, donis & gratijs, quæ à Deo recepi aut recipere potui, aut recipere adhuc possem; simulq; iuste commuerim pœnas, aduersitates, & supplicia, quæ mihi possent vnquam accidere, etiamsi totus terrarum orbis à summo cœli cardine vsq; ad infimū in ferni centrum exurgat in me, & pugnet contra me, vt ita tandem benignissima Domina, per auxilium Diuinæ gratiæ, tuæ gloriosa mihi intercessione promerita, ex contemplatione sedula amarissimæ pœsionis & mansuetissimæ patientiæ filij tui, impatientiæ, rancoris inuidiæ, suspitionis, & iracundiæ ille spiritus in me præfocetur, dissiperetur, elidatur & exturbetur: vt iugiter sine quærimonia inoffensus ac imperturbatus perseuerem, quibuscuq; etiam afficiar contumelijs, opprobrijs & iniurijs, etiam si ad extremum mors mihi infligatur: vtpotè resignatus in omnibus Deo (sicuti verum decet humilem) decurus manu omnia nudè & immediatè accipiam, quæcunq; mihi eueniant & à quocunq; homine vel creatura.

Nihil horum omnium alienæ culpæ, sed propriæ ascribam, non humanum affectum, sed Diuinum erga me beneplacitum & prouidentiam attendens, cuius voluntas in æternum est laudabilis, benedicta, sancta, iusta, nobis optima & vtilissima, cum in Deum nulla vnquam cadat iniquitas aut malitia: qui plus in immensum & ineffabiliter nos diligit, melius nobis vult & optat, potest, scit & facit, quam ipsi nobis, nec possit præ immensa, infinita, purissima & superexcellēti bonitate sua male aut infideliter agere, seu quod nostra aduersetur saluti quid tribuere, si saltem ei consideremus. Cui fidsissimo patri, fac precor o benedicta inuentrix gratiæ prærogatiuam quam meruisti, per misericordiam quam peperisti, me in omni vita, in omni euentu, & in æternum conformem per omnia, voluntati nimirum, amore, intentione & desiderio inueniri, quo dulcissimus Deus meus me semper vacantem inueniat, obtemperantem, patientem, & instrumentum operationi suæ aptissimum, quo quicquid operari diuinæ suæ placuerit Maiestati, pro omni desiderio & beneplacito Deifici cordis sui, possit in tempore & æternitate. Eia ergo Domina nostra, mediatrix nostra, aduocata nostra dulcissima Maria, impetra mihi à dilecto filio tuo, qui te suam genitricem honorans, nihil negat vnquam, continuam & indefinētem gratiam eius, vt beneplacitum suum vbiq; & in omnibus vigilanter obseruem, clarè cognoscam, fideliter & indefatigabiliter adimpleam. Quæcūque illi displicēt, vtruta peccata, vitia, & oblectamenta carnis ac sensuum, summa auersione fugiam, & indefinenter sine vlla tergiuersatione mortificem: quæ verò placita ipsi sunt, ardentissima alacritate perficiam: aduersa omnia & grauamina interna & externa, dulci ac fortissima æquanimitate perferam. Omnia accidentia cum præcordiali gratitudine de manu Dei suscipiens, in supremam eius laudem & honorem cuncta fidelissime expendam, traham & conuertam, Amen.

Actio gratiarum pro cruciatu & angustia p̄ssimi cordis Deiparæ & intemeratæ virginis Mariæ, qua æstuat, dum præ dilectus natus eius post truculentam sui captiuationem crudelissime ligatus, multis iniurijs Anne principi sacerdotum adduceretur, horribili alapa ibidem caderetur, & à discipulo suo ter negaretur.

THRENOS V.

23 2

Electif-

Electissima Dei mater, suauissima ac gratiosissima sponsa Spiritus sancti amabilissima Domina mea in æternum benedicta, recordare mœroris atq; tristitiæ, qua virgineum cor tuum sauciabatur, dum desiderabile lumen oculorum tuorum, dum vnicum cordis tui solatium, filius tuus prædilectus post duram ac atrocem sui captiuationem ignominiosè, iniuriosè, crudeliterq; nimis instar latronis scelestissimi in tenebris duceretur, Annæ sacerdotum principi præsentandus.

Heu mater dilectissima quis enarrare: immò quis intellectu comprehendere sufficeret, quas molestias, quas iniurias, quantam crudelitatem, quem deniq; contemptum, in hac illi via indefinenter intulerint? Quoties armatis manibus, & fustibus verberarint, quoties blasphemauerint, quoties veneranda eum protraxerint barba, quoties atrocissimè vinctum & ligatum, vno huc, altero illuc retrahente, tertio pedibus à tergo protrudente miserabiliter ceciderit? quam bestialiter atq; inhumaniter eum pedibus calcârint? Et resurgere non potuit, quia vinctis nimirum post tergum manibus suis, super terram instar putridi cadaveris eum traxerunt funibus & catena collo eius alligata; quantopere demum impij illi & lasciuji nebulones properârint, trahentes eum & verberibus impellentes, vt eum quam citius principi adducerent sacerdotum? Hoc modo non secus qui latro (immò nunquam latro aut scelestus quispiam tam crudeliter & inhumaniter tractatus est, tam turpiter deformatus, vt Christus Iesus tuus & Dei viui filius cui tamen nulla vnquam peccati macula adhæsit) quispiam & morti obnoxius aut homo sceleratus coram Anna pontifice violenter protractus, tandem statuitur multis falsis criminationibus accusatus.

Sed ô virgo benedicta & mater rælestissima recordare quam humiliter potens ille Dominus stetit illuc vinctus & consputus, demissis oculis, virgineo suffusus pudore, amicabili aspectu, coram vilissimo ac inflato peccatore. O quomodo cor tuum maternum compulsionem & mœrore flagrabat, dum verecundum, humillimū, innocentissimumq; filium tuum in cuius ore nunquam dolus, nunquam in opere illius inuenta est iniustitia, ad sanguinarium, superbum ac tumidam illum sacerdotum principem aded miserabiliter & ignominiosè adductum cognouisti, ab eodem discutiendum, interrogandum, iudicandumq;. Qui eum de discipulis & doctrina eius fallaciter percontatus, aliquam ex verbis eius ipsum condemnandi occasionem capere nitebatur, sicuti sæpius cæteris conspirantibus Phariseis antea non modo per ministros eum in sermone reprehendere (quo necis eius quandam nanciscerentur ansam) verùm etiam apprehendere & occidere conatus fuit: sed nondum venerat hora eius iam verò adest mater Dei pijsima, hora illa & potestas tenebrarum, qua inuidi & maligni Pharisei suam in eum explerent fitim & ferocitatem. Ea propter fraudulentum modo princeps hic sacerdotum tum exorsus est interrogare, quo eum neci traderet, si quippiam contra legem aut locum sanctum respondisset. At Iesus filius tuus Deiq; sapientia, fraudem intelligens pontificis, prudenter & verecundè eidem respondens, ad auditores, quibus libentius crederet, eum remisit, dicens: Ego palam locutus sum mundo: Ego semper docui in synagoga & in templo, quo omnes Iudæi conueniunt. Quid me interrogas? Interroga eos, qui audierunt, quid locutus sum ipsis, Ecce hi sciunt quæ dixerim ego. Hæc autem cum dixisset, vnus assistens ministrorum homo impius & perfrixtæ frontis horribilem dedit Iesu alapam, dicens: Sic respon-

dis

2. Pet. 2.

Ioan. 13.

Matt. 23.
Ioan. 7.
Luc. 22.

Ioan. 18.

des pontifici? Respondit ei Iesus: Si male locutus sum, testimonium perhibe de malo. Si autem bene, quid me cadu?

Ec in comparabilem mansuetudinem innocētissimi agni filij tui mater benignissima & humillima. Nunquid mandavit igni, vt de cœlo descendens cremaret vilissimum hunc nebulonem? Aut terræ iussit sese aperire, & hunc blasphemum deglutendo viuum deijcere in infernum? Imo ne vllam se excusandi aut vlciscendi occasionem, cum tamen vsq; aded iniustissimè caderetur, quæsiuit. Non enim faciem in rugas contraxit, non ira excanduit, nec ad contumelias linguam laxauit, sed grauem hanc ignominiam lato ac liberalissimo pro me animo patientissimè sustinuit. Quis nimiam hanc eius benignitatem & patientiam absque lachrymis commemorare poterit quod gratiosam faciem suam, in quam Angeli desiderant prospicere, tam crudeliter à vilissimo scurra verberari permisit? Obduratus ego, impius & crudelis peccator, qui lapideum, imò ferreum pectus circumfero, quo præ nimia præssura vertam cor meum profusus ignoro, vbi recolo grauem hanc ignominiam: violentam, inquam, hanc alapam à tam pessimo adulate & nebulone Domino & Deo meo illatam, dumq; admirandam hanc eius mente pertracto mansuetudinem & benignitatem? Quanto magis virgineum ac maternum cor tuum longè pijsimum ac amantissimum præ dolore & mœrore in te contremuit, præ compalsione æstuaui & liquefactum fuit, dum vehementem, sonoram, ac grauem hanc alapam auri- bus cordis susciperes, in spiritu cognosceres, ac mente tristissime meditareris, ad cuius illationem & concussam, ipsi sanguinem è naribus emanasse, dentes motos, sacrilegæ manus vestigia in benedicta filij tui maxilla permanisse, gratiosam faciem eius rubore ac calore suffusam incumuisse creditur, & satis id quidem est credibile. Adiunxit autem hisce sese intensissimis cruciatibus & mœstitudinibus tuis, cordiq; tuo insiliuit o pientissima virgo, o fidelissima & tristissima mater alius acutissimi & dirissimi doloris gladius, ex infirmitate ac lapsu strenuissimi apostolorum principis profiliantis: qui licet à suauissimo suo ac amantissimo fuisset magistro præmonitus, attamen timore victus, coram vilissima ostiaria non modo confiteri erubuit, verum etiam Deum ac Dominum suum vsq; aded turpiter ac infideliter cum iuramento ac sui execratione & anathematizatione ter negauit, O quam cuncta filij tui viscera compalsione & misericordia quoq; mota fuere, ob infirmitatem & lapsum prædilecti discipuli, ob vulnerationem ac mortem membri sui. Non minori vtiq; vulnus hoc eum affecit dolore, quam si ipse illud in seipso accepisset. Et quanto maior cor eius pijsimum mœror inuasit, tanto eum citius ex Sathanæ eripuit potestate, in quam prolapsus fuerat, rursus erigens eum per eum præuenientem gratiam suam, ideòq; eum citissime & illicet gratiæ suæ oculis respiciens, permisi radios Diuinæ lucis suæ micare in obscurum fundum illius. Quos vt à Christo suscepit continuo quoq; securus est, tactui, & inspirationi spiritus morem gerens, faciesq; quod ab illo facere monebatur. Quandoquidem, vt ait scriptura, (postquam eum tertio negasset & gallus cecinisset, recordatus verbi Domini quod dixerat: Prinsquam gallus cantet, ter me negabis regressus est, & fleuit amare. Egressus est extra consortium peccatorum, per quos ad casum & culpam pertractus erat. In cætu nanq; Apostolorum haudquam negauit eum, Et fleuit amare: ad se reuersus in suumq; se fundum recipiens tactus fuit dolore cordis intrinsecus, culpam & infidelitatem suam agnoscens atq; lugens acerbe, lamentis pœnitentiæ ipsum reconciliare studens. O quali cum dolore

1 Petri 1.

Mat. 26.
Marc. 14.
Luc. 2.
Ioan. 17.Matt. 26.
Mar. 14.
Lucæ 22.

ac gemitu talem, o amantissima & fidelissima Domina, lapsura licet per infirmitatem ex diuina permissione commissum, mente reuoluisti. Quam sunt insuper omnia mœrore & compassione materna tua viscera concussa, super præcharissimo filio tuo, ab vno discipulorum suorum vendito & tradito, ab hoc trina vice negato, ab omnibus denique inter lictores crudelissimos solo relicto, qui sine cessatione, contumelijs, iniurijs, blasphemijs eum affecerunt. Pro hoc mœrore & doloris gladio o fidelissima mater te benedico milleque saluto. Ave electissima Dei genitrix virgo Maria, Amen.

Pia & affectiua deploratio multiplicis in religione commissæ inobedientiæ, & pro humili & simplici, hilarique superioribus exhibenda obedientia, denique pro mitissima patientia in omni obiurgatione, paupertate & dolore, Precatio V.

O Sanctorum omnium sanctissima, post Deum singulare privilegium sanctitatis, summi regis mater & filia, virgo in æternum benedicta Maria: En in augmentum gaudij sempiternæque dulcedinis tuæ, cordi tuo virgineo purissimo represento ineffabilem mansuetudinem, patientiam singularem, obedientiam humillimam & incomparabilem præ dilecti nati tui Christi Iesu Domini nostri, quam tortoribus & hostibus suis exhibuit, ad eum in eum ferocissimis. Siquidem non restitit dum caperetur, non murmurauit dum ligaretur, non recalcitrauit dum duceretur, non maledixit dum traheretur, non comminabatur dum pedibus tereretur & conculcicaretur, non se vindicauit dum iniurijs afficeretur, non viciscabatur dum ad eum iniustissime alapa caderetur: sed percussorem suum lenitate verborum & allocutione maluit placare benigna, quam uti vindicta: *Si male, inquit, locutus sum, testimonium perhibe de malo: Si autem bene, quid me cadis?* Quid hac responsione benignius, quid benignitate hac dulcius? Præter hæc in ferocissima captione, in atrocissima ligatione, in crudelissima & ignominiosissima sui, tanquam scelerosi latronis deductione, patientissimum non modo, verum etiam in cunctis iniurijs & conuitijs furiosissimæ eorum voluntati morigerum se & obedientissimum exhibuit, erga Patrem suum cœlestem gratissimus perseuerauit, pro qualibet iniuria ipsis quoque præcordialiter compassus est. O mater pietatis, o mundi spes & gloria, o peccatorum venia, clementissima Domina virgo Maria, quid miser ego, quid irreformatus, vitiolosissimus & inobediens ad hæc respondebo? En rex gloriæ qui totum mundum verbo creauit & regit, cuius potentia nemo potest resistere, quam humilis, quam obediens, quam paruus, quam infirmus, quam despectus propter me fieri voluit? Vbi iam sunt illa millia millium cœlorum agmina coram eo in facies suas procidentia, ipsum adorantia, benedicentia, laudantia & sine intermissione dicentia: *Sanctus, Sanctus, Sanctus?* Nimirum o amabilissima Domina nox est hæc amaritudinis, tempus mœrore, & hora tenebrarum. Et hanc tamen iam horribilem & tristem noctem propter me sponte aggressus est, tantam confusionem & ignominiam, tantum contemptum & opprobrium, tot pœnas & iniurias propter me benignè hilariterque sustinuit, quo patientiam mihi & humilem obedientiam commendaret. At quid infelix ego, o mater sanctitatis, o virgo Deo plena dicam ad hæc, qui non modo pro his me vllas quidem gratias, sed insuper tot offensiones, tot transgressiones præceptorum Dei & legum, statutorumque meorum retribui, cum tamen ordini & superioribus meis in omnibus simpliciter obediturum me vouerim? Heu quoties superiorum meorum voluntate cognoscens, nisi iuberer aut monerer acquiescere seu satisfacere, renui?

Heu

IOAN. 13.

Esaiæ. 6.
Apoç. 14.

Heu quoties iussus & monitus falso me excusavi, plura fictè allegavi, & iussa dissimulaui? Quoties adhuc obstinata voluntate cogitando mihi statui nolle me in hoc vel illo obedire, etiã si iuberet? sicq; ex sola voluntate mala, peccati inobedientiae, innumeris vicibus reũ me feci, antequã delinquendi præberetur occasio. Insuper quoties leuiter, & quasi sine cura aut timore, seu fortassè sæpenumero per contemptũ regulã meã transgressus sum & Prælati iussa nõ curavi? Heu quoties nõ modo prohdolor, statuta mea contèpsi, aut iussum Prælati, verũ etiã sæpe impugnaui & in facie superioribus meis per contèptũ restiti: sicq; Christũ Deũ meũ, & benedictũ filium tuũ in ministris & vicarijs suis instar furentiũ Iudæorũ, immũdis sputis conspui, & alapis immitibus facie eius cæcidi: Deniq; quoties fortassis alios etiã ne obedirẽt auerti atq; instigauĩ, aut si quos obedirẽtes cõspexi irrisi, persecutus sum, & contèpsi? Hoc cine est imitari, seseq; cõformari humillimo, obedientissimoq; filio tuo? qui tamen si Deus æternus & immẽsus, tibi nõ modo & nutricio patri suo in templo, & per omnẽ vitã subditus fuit & in omnibus subiectus, verũ etiã furentibus inimicis suis, vt agnus mansuetissimus per omnia obediuit. Siccine etiã solennẽ meã profelsionẽ & votũ obediẽdi Deo, Ordini & superioribus meis actũ, adimplebo? Hacne via ad Christũ regẽ meũ in eã, in qua nũc est, gloriã, perueniã? Haudquaquã. Si voti trãsgressio grauius est crimen quã periurium, heu me quoties periurum effectum me pertimesco, quoties iustissimum & infallibilẽ iudicem me enormiter offendisse formido, quot irremediabilia dãnationis lamẽta præuaricatione virtutis obediẽtiæ mihi cõparasse metuo. Heu me igitur infelicẽ qui inde dãnari vehementer timeo, vnde etiã debuerã gloriofissime coronari. Scio equidẽ, & sciri aliud nil monastica exornare opera, quã humilẽ simplicemq; obediẽtiã: quandoquidẽ eadẽ fere omnia nullã aliũde habent virtutis speciẽ, nisi quæ ex obediẽtia fiunt: quæ etiã quicquid ex suo genere malum non est, bonũ facit, corona ac præmio dignum. Sine hac etiam procul dubio cuncta sordida sunt & fœtentia Deo opera mea, quantũcunq; maxima & præclara, vt potẽ infecta propriæ voluntatis læpra. Simpliciter in omnibus obediturũ me Deo vicarijsq; Dei voto & iuramento tam solenni addixi, resignans & offerens me totum & omnem voluntatẽ, sensum, intellectum, & iudicium proprium ipsi & vicarijs eius. Vx, vx, itaq; vx misero mihi ignauo & ingrato homini, qui non salã vsq; aded infructuosẽ in sacra religione tempus meum pretiosissimum trãsegi, occasiones merendi neglexi, tanto meritorum thesauro memet spoliaui, verũmetiam tot innumera & præclara opera (quia propria concepta & peracta voluntate) non perdidit modo, sed etiam per hæc pœnam & confusionem merui, gratiam & amicitiam Dei amisi, per inobediẽtiã & ignauiam meam eius mihi iram conciliaui: cũm omni penẽ momento, omni loco ac in omni re in immẽsum meritũ meum augere, maiorem Dei gratiam, dona eius & charismata mihi conciliare perfacilẽ potuissem. Quapropter ò gloriofissima virgo Maria mater Dei, spes pauperũ, refugium peccatorũ, misericordissima Domina & aduocata nostra præ omnibus sanctis, humiliter te peccatoribus inclinans ad te confugio, protege fugientẽ à facie iusti & tremendi iudicis, salua in te confidentẽ, ò mater pietatis, Respice me oculis misericordix, & auerte à me calamitosam hæc, quæ me inuenit & submersit infelicitatẽ.

Cum omni ergo militia cœlestis exercitus, funde preces pro me misero peccatore, & omnes cordis mei tenebras orando subtrahere. Diuinæ gratiæ lumen misericorditer infunde, & me per semitas simplicis & humilis obediẽtiæ clementer dirige, vt saltẽ toto hoc residuo vitæ meæ tẽpore, cuncta quæ iubebor omittere siue cauere,

siue agere per sanctam & simplicem obedientiam obtemperando expleam, ipsamq; obedientiam propter Deum faciam. Fac igitur o virgo generosa, mater Dei gloriosa, sanctam obedientiam & perfectam mei abnegationem ex hoc propriam voluntatem omnino me relinquere, & abdicare, nihil ex propria voluntate, sed quod superioris fuerit iussu arbitrio eligere. Ita enim certo certius fiet à peccato me semper fore liberum, in conscientia tranquillum, mundum, hilarem & pacificum. Fac etiam me proprium sensum contemnere, consilium proprium abijcere, nihil nisi quod superior meus præscripserit aut definièrit bonum æstimare, de eius consilio nihil hæsitare, eius voluntati nihil præferre, contra eius iudicium nunquam disputare, eius iussa non discutere, mandatorum eius rationem non expetere, in obediendo non discernere, hoc est, vbi velim & vbi non velim obedire, non eligere, fructum aut utilitatem præcepti non discutere, sed obedientiæ meritum attendere, voluntatem iubentis etiam præuenire, quod causam habeat iubens rationabilem nõ ambigere. Ita deniq; facito o fons gratiæ & mater misericordiæ me meo præfidenti siue magistro exhibere, vt non timeat, sed audeat quæ mihi dicenda sunt, dicere, quæ iubenda iubere, & arguere quæ arguenda sunt: ne per impatientiam & iracundiam, meritum & proficiendi occasionem mihi surripiam & eruditionis fructum me priuem, dum eum ea tacere oporteat, ne per amaritudinem deterior fiam, ex quibus melior fieri debueram. Sed, o præfulgida cælorum regina, tuorum prærogatiuis meritorum cunctis cæli ciuib; sanctitate gloriosior & potentior, tuis mihi sanctissimis impetra precibus, vt ex desiderio conformitatis crucifixæ vitæ & mortis Christi Iesu filij tui toto affectu & omni insuper conatu meo stupendam eius patientiam, & mansuetudinem imitari studeam, qua omnes obiturgationes & reprehensiones, paupertatem & contumeliam, pœnam & dolorem de manu paternæ prouidentia eius æquæ & grato animo suscipiam, & maioribus malis me dignissimum agnoscoens, grauiora semper pati desiderem, & cuncta benigno patientissimq; animo longanimiter vsq; in finem sufferam, Amen.

Actio gratiarum pro immensi doloris & mortis acerbitate, qua sacratissimum & piissimū cor Deiparæ virginis Mariæ consissum fuit, dum inhumaniter & ferocissime, ligatus tanquam maleficus nocte media crudeliter & ignominiosissime ab Anna ad Caiphā duceretur Christus natus eius, obiq; iniquis & impuris mendacis accusaretur, & blasphemia inculpatus mortis reus damnaretur.

T H R E N O 3 V I.

Fidelissima Deipara virgo materq; moestissima, Domina mea superdulcissima Maria, en cordi tuo materno & longè pijsimo represento miserandam illam lugubrem & ignominiosam processionem, deductionemq; filij tui, qua procul dubio maiori crudelitate, impetu, furore, & contumelia ad Caiphā deductus est quam ante ad Annam. Siquidem paulisper iam in Annæ domo quieuerant, viresq; resumpserant, & insuper siti feruentissima præstolantes erant filij tui aduentum & adductionem in Caiphæ domum, in qua congregati erant scribæ, sentores, Pharisei & principes sacerdotum acuta inter se conquerentes consilia, falsos excitates testes, vt agnum innoxium & iustum neci traderent. Ideoq; crudelissimi hi Iudæorum ministri cum ipsis representare concitatissimè properarunt, pedibus eum protrudentes, necnon barba veneranda, crinibus, funibusq; quibus circuminctus erat pro-

Matt. 26.
Mar. 14.
Luc. 22.

trahentes, humi ob præproperam eorum festinationem sæpius prolabantē propellentes, fustibus armatisq; manibus inhumaniter cadentes, & quicquid demum molestiæ, contumeliæ, irrisiōnis & iniuriæ excogitare in via poterant, in ipsum abundè congerentes.

Tali cum crudelitate, benedicta mater, superdulcissimum filium tuum ad Caiapham adduxerunt. Ast dum adesse nunciaretur prædilectus natus tuus, quis effari quærat, seu comprehendere, quàm læta eorum pectora ira succenderit? dum verò, eam viderent, quàm toruo nimis in eum aspectu intenderint, quàm rabidi illi canes in eum frenduerint: quàm superbe in eum, vt facinorosum, conuiciati fuerint; quàm tumidè eum, vt omniū vilissimū, contempserint, quàm deniq; exultarint & superbissimi illi gloriati fuerint, ipsū vsq; aded humiliatū, probris & contumelijs affectū, modo vinctū & in eorū manibus cōclusum? Incōtinenter itaq; ira astuātes, ferociter eum rapiunt, superbeq; per gyrum se collocantes, in medium statuunt, liuidis eum oculis intuentes, & ante omnem sermonem alium, ipsum de doctrina sua & miraculis obiurgātes, reprehendentes, exprobrantes & contemnentes, multisq; eum procul dubio probris & sceleratorum nominibus agnominantes.

O quàm miserabile hoc cogitare superdulcissima Domina, at quanto tibi erat miserabilius & dolorosius in spiritu cuncta clarè cognoscenti, videre Dominum Deum tuum, & hunc vnicum filium tuum, cuius est omne iudicium, aded despectum, aded vilem & facinorosum habitum, solum inter tot stare lupos longè ferocissimos, inter tot tumidos & sceleratos peccatores disciendum atque iudicandum, qui aliud nil moliebantur, quam ex præordinatis falsis testibus, atque maligno præhabito consilio, quippiam dignum poena mortis querere & inuenire, quod ei coram Præside Pilato opponerent, quoque eum morti adiudicari exposcularent, & ad hoc, quasi iustè compellerent. O cruenta scis Iudæorum, & malitiosa inuidia, quomodo in eis rationem obcecasti, intellectui densas offudisti tenebras, iustitiam peruertisti, veritatem extinxisti, conscientiæ repræstisti iudicium, religionem ac stimulos? Ast vice hac eos licet furiaueris, nequaquam præualuisti. Non enim ait scriptura, inuenerunt, etiam cum multi falsi testes accersissent, quippiam morte dignum, cui fidere possent, quoque fingerent se iustè eum neci tradere, vt eorum celaretur inuidia, velaretur dolus & malitia. Ideò namq; falsum quærit testimonium, quia verum non habuerunt. Neque enim falsum quærent si accusationis quid, quod mali haberet speciem, ipse in se habuisset. Tunc ira & impatientia ex sede sua raptus expullusq; iniquus ille Pontifex, motu corporis mentis iudicans insaniam, humilem & innocentem filium tuum ad omnia illa iniqua & impura mendacia, blasphemias & falsitates, quas in ipsum cōgerebant silentem, ad aliam se fraudem versipellis conuertit, ad respondendum eum prouocans, non quo veritatem discat, seu excusationis ei locum tribuat, sed vt respondentem in verbis capiat & conuincat, vnde calumniari accusareq; eum possit, dicens: *Nihil respondes ad ea, quæ isti aduersum te testificantur?* At sapientissimus filius tuus tacebat, nec quicquam respondit, sciens quod quicquid dixisset, fuissent calumniaturi. Matt. 26.

Tunc versutus & impius ille Pontifex & sanguinarius canis, à alium dolum se conuertens denud, stansq; Domino Iesu in faciem truculentus & furore plenus: *Adiuro, inquit, te per Deum viuum, vt dicas nobis si tu es Christus filius Dei.* Audiens verò Iesus compellari diuinum nomen suum, ne illud videretur contemnere, ob eius honorem & Patris sui reuerentiam, humiliter sapienterq; illi veritatem confitebatur. Mar. 14.
Luc. 22.

batur, *Siens: Tu dicis, quia ego sum. Tunc princeps sacerdotum scidis vestimenta sua: dicens: Blasphemauit, quid adhuc egemus testibus? Ecce nunc audistis blasphemiam. Quid vobis videtur? At rabidi illi canes & cruentæ bestiae vno ore clamabant omnes, dicentes: Reus est mortis. O iudicium iniquum, ô iniusta sententia, ô crudelis damnatio, ô Iudices peruersi. Nemo ne in tanta vestrum multitudine repertus est, qui odiû hoc execrandum, inauditam, malitiosam, & pestiferam hanc inuidentiam, nefandam hanc iniustitiam argueret, innocentiam tutaretur, iniquis reclamaret, & pro agno innoxio & iusto loqueretur? Nemo sanè. O dolerosâ & mœstissima Maria, quàm acerbissimi doloris gladio cor tuum pijsimum secuit iniustum hoc iudicium. Et cuius non exhorreat & in lachrymas proruat cor dum attendit furibundam hanc Iudæorum iracundiam & inuidentiam in innocentem filium Dei, qui nō ob aliud aliquid eum odio habuerunt, quàm propter veritatem & iustitiam, quâ ipse constantissimè tenebat loquendo, docendo, viuendo. Ipsi verò quia impij, iniusti, superbi, avari, ambitiosi, atq; dolosi erant (quare sæpè eos durè Christus arguebat) volebāt & omni conabantur studio eū morti tradere, ne degeneres ipsi arbitrati improperia sustinerent. Quàm ad hæc afflictissima & benedicta mater te mœsticijs & doloribus sanciauerunt immanes & innumeræ contumeliæ, irrisiones, & iniuriæ, quas in sui ad Caiphæ domum deductione abundè in ipsum congesserunt, quàm cruciabiliter te quoque iniquorum illorum iudicium truculenti aspectus, infanus furor, cruenta fides, iniuriôsæ exprobrationes, malitiosæ insultationes, falsissimæ accusationes affligerunt? Enimverò quicquid persecutionis & afflictionis à Iudæis vnicus tuus perpeffus est, id omne eius tu pijsima mater intrinsicè per compassionem pertulisti. Eius namq; crux tua, & tna illius. Pro omni autem acerbissimo hoc dolore & cordis tui mœrore Domina mea amabilissima virgo Maria te benedico & millies saluto Ave pijsima mater misericordiz, fons gratiæ, & forma sanctitatis, virgo generosa & inclyta cœli regina, Maria, omni gratia plena, Amen.*

Deploratio multiplicis admisse superbiæ, doli atque mendaciæ, & pro vera, profunda, ac perfecte humilitate, nec non pro iuste ac immutabili veritate infusione, Precatio VI.

Sanctorum omnium sanctissima ac gloriosissima, sed præ cunctis humillima, ô cœlorum regina potentissima, sed desolatis omnibus mater & consolatrix pijsima, ô mundi spes & gloriæ, gratiæ pincerna clementissima, beatissima Deipara virgo Maria post Deum salus & vnicum meum refugium: En doloroso & contrito corde, in æstuanti quoque desiderio cum vberimis tibi lachrymis confiteor niger rimam sceleratissimamq; superbiam meam, quam toties, & penè vicibus innumeris, pluribus me præstare credidi, nec non animo ac opere prætulî in verbo, scientia, dignitate, honoribus, fortitudine, corporis elegantia seu spiritibus charismatibus, alios omnes corde despiciens, nihilq; mei respectu esse iudicâs, à cunctis me videri, in ore omnium volutari, ab vniuersis commendari, à nemine diffamari, à cunctis honorari, à nemine contemni, plus mea quàm aliorum verba ponderari, ab omnibus cognosci, quo eis (Deus faxit) possem proficere, exoptâs. Si verò corripere, exasperare, inculcare, detrahere, seu quacunq; ratione me molestare quis vnquâ attentauit, hunc contumelijs insequi, rancore & rabie in eum fremere, eius confortiū deuitare, de hoc pro omni posse vlcisci me nō erubui, nec pertimui. Ad hæc præ nimia cordis mei ambitione & fastu, propriâ culpâ fateri & recognoscere vsq; ad eò toties dedignatus sum, propria cōmissa facinora confessori pandere, veritus sum, vilia exequi opera sum detestatus inferioribus mihi associare me sum abomi-

Matth. 13.

abominatus: ne in aliorum oculis seu cordibus vilis vel facinorosus reputarer, ne plurimum ambito honore priuaret, ne deniq; ab alijs (sicut formidabā) contemptui, & despectui haberer. Ideoq; multa saepenumero mala & inhonesta perpetrare refugi ex timore potius & pudore mali nominis & famae, quam ex vitij odio, ne in aliorum incidere despectum feci. Et instar hypocrytarum Iudeorum occultam malitiam & iniquitatem perspexē cælans & tegens, foris corā hominibus quadam innocentiae sanctitate me vestiui, quo propriae flagrantiam opinionis respergerē, fauoremq; hominum venarer. Si autē me praesire quempiam seu praeferrī conspexi, in hunc luore & odio exarsi ipsiusq; prosperitatem, inuidia marcescens & opera eius peruerti, eidem detraxi, deq; infortunio eius exultans aut meis sublatum oculis, aut neci traditum exoptaui. Quid itaque differo, in quo prauitate minor sum, quid minus infernalium tormentorum merui praesimpis & ambitiosis his Pharisaeis? Insuper quod summo cum dolore cordis & mœrore cōfiteor o benignissima ac clementissima Domina, conscius mihi sum humiliterq; recognosco neutiquam me meritum fuisse, scienter ex leuitate ac deliberatione toties mentiri, veritatem negare, mendacium defendere, dolo proximum circumuenire & fallere, & quod perniciosus est frequentissime exultasse nec non gloriatū esse me tali hunc illum ratione, hoc est fallacia & fraude fefellisse, taliter ne cōfunderer neūe puniter memet extricasse: tali quoq; modo Christum Deum meum pro temporalis cuiusdam commodi emolumento seu lucro, nec non ob modicam iustē tamen meritam effugiendam confusionem seu penam vendidi prodidi, & abnegauī. Ipse siquidem veritas est, iustitia & charitas, a qua heu toties aded declinaui, quā heu toties spreui & enormiter violauī. Ea propter infelix ego te exorata velim o mater pietatis, omnium mœrentium cōsolatrix, o dulce refrigerium, obiurgatrix peccantium, vt pro me Christum interpellas virgineis eum tuis vberibus castissimisq; visceribus places, me illi reconcilies & excuses, plenam mihi tātorum & tot scelerum indulgentiam implores, profundam tuam humilitatem, synceram dilectionem, omnemq; tuam perfectionem, eidem in horum & omnium criminum meorum emendationem, in cunctorumq; defectuum meorum supplementum offeras, veræ poenitentiae & contritionis gratiam exores, vt quicquid ambitione, hypocrisi, dolo & mendatio, delectationis assensu, seu quocunq; modo in ipsum peccaui, poenitentiae acerbitate corrigam, calidisq; lachrymarum vndis diluam.

Ioan. 14.

Ast ad euadēda deinceps tāta tamq; mortifera & perniciofa animae pericula seu vulnera, munias me queso, pijsissima Domina, & dotes tua profunda, vera & perfecta humilitate, qua omne exhibitam mihi gloriam contemnā, nec exhibendā appetā, sed semper ne mihi exhibeatur aliqua, timeā: & si exhibita fuerit, medullitus contrister, cūm nimirum soli Deo debeatur & ascribendus sit omnis honor & gloria.

1. Tim. 4.

Nemini me quoque comparem, nec maiori, nec minori, nec aequali, imō neminem me inferiorem & viliozem credam, neminem omnino spernam aut iudicem, nemini succenseam, neminem contristem neque laedam, me solum ex corde despiciam, ab omnibus etiam despici feruenter appetam, gaudensq; omnem despectum suscipiam, iugiter propriam fragilitatem, miseriam, immensamq; vilitatē attendens, qua non solum vsque aded vilis sum & tordeo praes multitudine & foeditate peccatorum & vitiorum meorum in Dei conspectu omniumq; celestium ciuium, sed etiam quā vilis esse possem, hodieq; essem quā insuper vilis fuisset & fierem assidue, nisi pius & amantissimus Deus violenter me a peccatis

retraxisset, clementerq; continuè præseruaret, tentationes occasioneq; subtraheret, cum ego (sicut & quilibet hominum) ex propria fragilitate ad abyssum & voraginem vitiorum dispositus sim, minimamq; tentationem vincere, minimumq; opus bonum per me facere, sine speciali Christi auxilio, nequeam: sed indefinenter in grauissima ruem facinora, Dei in me gratiam præpedirè, effugarem, eademq; indignum me efficerem.

Hæc quæso dulcissima Domina, omni momento sint in continua cogitatione mea, ne amplius intumescam, mihi complaceam, supra alios me efferam. Postremò te ex intimis cordis mei deprecor, ô facia puerpera, ô cælica regina potentissima, ô Domina & aduocata nostra, tantam mihi gloriosis tuis precibus impetres quæso gratiæ largitatè, qua nec pro fauore alicuius, nec pro utilitate propria, nec pro amissione rerum aut corporis veritatem relinquam, transgrediar, seu pro veritate mendacium palam loquar: imò eam liberè pronuntiem, liberè defendam, in alijs non dissimulem neque palliam, verbaq; mea semel dicta nisi propter causam necessariam, ex facili non permutem, Amen.

Actio gratiarum pro immenso acerbissimoq; dolore ac pressura, qua piissimum cor sacratissima Virginis distendebatur, dum indefinenter tota nocte in Caspha domo tam indignè tractaretur modis, Christus prædilectus Deus natus eius.

T H R E N O S VII.

Generosa gratiosaq; sponfa Spiritus sancti, illibata mater, intemerata virgo Maria, dolorosa & mœstissima Domina, cuius sibi cor à lachrymis temperare queat Dominum gloriæ, cæli regem, creatorem ac patrem tuum turpiter tractari videns, vti nocte hac absque vlla respiratione à nequissimis est satellitibus Iudæorumq; ministris inhumaniter excruciatas. Quanto magis mater eius tu longè piissima amantiissimaq; incompræhensibilibus es præsuris & mœroribus excruciatâ, vberimis feruentissimisq; lachrymis irrigata, æstuantî compasione exusta & penè consumpta, quæ lucidè vniuersa in spiritu vidisti, quæq; haud longè ante ex dilecti filij enarratione singula circa eum gerenda ab ipsoq; perferenda accepisti? Et quamuis corpore necdum te præsentem offerre quires, noctis præpedita caligine vrbisq; occlusionè, corde tamen ac spiritu illic coram fuisti, illatam omnem illi afflictionem & contumeliam non modo corde doloroso contuendo; aut eandem in anima cum ipso sufferedo. Nil enim doloris seu molestiæ te inspiciente, cognoscente vel percipiente illatum est illi, quin anima tua per mirabilem quendam, introq; trahentem amorem in illius degens corpore, simul inde cruciaretur intensissimè.

Admoneo itaque te tristissimi acerbissimiq; doloris, quo sauciabaris, dum tota illa nocte mortis reum vno omnium ore proclamatum, innocentem tuum filium Iudæi illi sauisissimi, eorumq; ministri inhumaniter, ac nulla ipsi vel respirandi, nedum quiescendi concessa facultate, vexarent. Dum vnus quidem sputa in faciem eius, & putentia phlegmata ex imò extracta pectore in os eius benedictum & verè sauisimum eijceret, idq; sæpius in temperanti quadam crudelitate facerent, adedò vt eum penè suffocarent, & extinguerent: nisi in graui hac angustia illius eum diuinitas ad maiora perferenda supplicia, conseruasset.

Dum etiam vnus in caput, alius in collum pugnas ingereret; hic crinibus, ille barba traheret: quidam verò ex ingenua malitia speciosissimam illius faciem crudeliter

deliter vnguibus lacerarent, & in tam miserandam permutarent speciem, vt vel faxeum potuisset pectus ad miserationē compassionemq; permouere. Ad eodē namq; Esa. 53. gratiosa illius facies ex plagis intumuerat, sputis obfusa, sanguine rubricata, vnguibus lacerata, vt penē hominis nullam haberet speciem. Atq; ita patientissimo Domino, quicquid molestiæ, contumeliæ ac cruciatus diabolico suo poterant corde concipere, irrogabant. At tamen nec ita quidem sicut eorum extincta est.

Posteaquā enim omne in illum suæ acerbitalis virus euomuerant, prorsusq; iam defatigati erant, viribusq; defecerant, suis eum ministris tradiderunt, vt id quod reliquum erat noctis in illius custodia & vexatione expenderent, & ipsi mēbra sua quieti dedere. Cæterū exhausto nimiumq; lasso & excruciato Domino, nulla quies vel respirandi facultas data est: sed postquam illis nequissimis traditus est satellitibus, ad ipsius crudelem vexationem, à ludæis nimirū muneribus inductis simul vnanimiter in eum seu leones ferocissimi in agnum irruentes, omnem ipsi quoque malitiam & furorē suum in eum absque vlla discretione compassionemq; euomuerunt, qui etiam dulcissimam faciem eius sordidissimo panno obuelauerunt, ne qua scilicet benignitate vel misericordia erga eum mouerentur, sed omnem suam crudelitatem in eum pro voto effunderent.

Itaque iam tunc absque vlla misericordia crudelissime, alij faciem eius palmis pugnissq; cædebant, alij in collum eius percutiebant, simulq; irridiculē dicebant: Matt. 26. *Prophetiz: a nobis Christe, quis est qui te percussit?* Atque hoc modo ludibria in ipsum Mat. 14. per totam exercuerunt noctem.

O mater dulcissima, & mœstissima Domina, quantis in angustijs & afflictionibus dulcis filij tuus, cæli gaudium & tuū erat? Quā procul dubio præ dolore etiam penē scissum fuit cor tuum, dum in filium Dei, in spem, solatium, & vnicum amorem tuum, tanta impios illos crudelitate debachari mentis oculis conspexisti. O quā ardenti cum amore lupis illis rapacibus te desiderantissime tradidisses, si coram illic affuisses, vt eruentam suam in te exaciassent sitim, quo dulcem natum tuum missum fecissent. Verū non minus eo in anima tua sustinuisti, cum per cōpensationem cuncta in corde pertuleris, quæ in corpore ille sustinebat. Pro omni hoc virginei cordis tui dolore ac mœsticia, ô fidelissima mater, te benedico, millicsq; saluto. Ave electissima Dei mater virgo Maria gratia plena, Amen.

Pia humiliq; deploratio frequentis, eiusq; indigne communicationis corporis Christi, atque pro digna ac debita preparatione, & fructuosa susceptione eiusdem, Precatio VII.

Heu mater mea dulcissima: heu dolorosa, ac mœstissima Domina, cur ad eodē ferreum ac lapideum cor habeo ego, quod cōpatione ac dolore nō scinditur? Cur præ dolore non tabescit anima mea, quando quidem tam immanium causa est dolorum pessima vita mea? Ego a lapis cæcidi, ego colaphizati, ego blasphemauit, conspui, & cōculcaui filium tuum: Nimirum cum agnum ipsum immaculatum Dominum Deum, creatorem meum in tam immundum ac impræparatum cordis & corporis mei hospitium suscipere toties præsumpsi, de vniuersis & singulis peccatis à me & occasione mei commissis, & bonis omisis contra ipsum & proximum meum, & contra me ipsum non solum ita cordialiter contritus, neq; tam plenē & distinctē confessus, neque per condignam pœnitentiam emendatus, sicut potui & esse debui. Ac in super post sui susceptionem tam faciliter, toties, adeoq; sæpè grauiter denuō recidians, vt canis ad vomitum redij, veteribus nona accu- Pro. 16. mulando peccata. 2. Pct. 2.

O me miserum & stultum, o impudencem & ingratum, quam cito quocumque me ab ipso ad alia conuersti, quam cito ipsum expuli, nec ad manendum sibi in me locum permisi. O miranda adhuc & stupenda cordis mei cecitas & duritia ingemiscenda. In abundantia namque maxima spiritualium diuitiarum, tam longo tempore pauperissimus extiti: in copia tantarum deliciarum ideo miser fui: in redundantia gratiarum egenus remansi: ad mensam delitiosam quotidie imitatus fui, & vacuus & macie confectus inde recessi. O insensibilitas animæ meæ, liquorem balsamicum mellitum, deliciosum ac suauissimum in ore habui, nec flagrantiam eius sensi: quandoquidem me cum debita reuerentia & deuotione, ad tam sacrosanctum mysterium nunquam disposui, nunquam tanto cum affectu & desiderio recepi & honorari ut potui & debui, curis mundanis & vanitatibus superfluis me denud inuoluens, de suscepto hospite dignissimo medicum curavi, immo, sordidis cogitationibus conscientiam meam, quam ipse inhabitare cupiuit polluendo, in eius sepius faciem conspui. Per contumeliosa verba, irrisiones, detractiones, murmurationes & erga suos vicarios, meos prælatos inobedienciam, pugnis eum, alapis colaphisq; cecidi. Flens igitur doleo, quod hucusq; ad sacrosanctum hoc mysterium intellectum habui tam excæcatum, & affectum, tam induratum, eo quod nimis superficialiter reuerendum hoc ministerium peregi, nimis tediousè, negligenter, irreuerenter me circa tremendum hoc sacramentum habui, frequenterq; nimis dissimulaui, ac si Deus meus præsens non fuisset aut præsentem eum minime aduertissem.

Sed nunc expansis manibus & erectis in cælum luminibus ad te o rosa præfulgida cælicæ amantissimæ, ad te vincam, post Deum, pauperum spem, peccatorumq; refugium, ad te inquam, o gloriosissima & misericordissima Deipara Virgo Maria, conuertens me supplex veniam peto, quod gloriosum & benedictum filium tuum tam indignè non modo tractaui & suscepi, verum etiam tam probrosè & contumeliosè expuli per reiterata multiplicia peccata, immundorum me spirituum animæ tuæ erga Deum amorem, atque ipsius in te omnem Diuinam suam charitatem & filialem affectum, potenter exores eum, ut ad huius sacratissimi frequentationem cor meum seruentissimo accendat desiderio, & quotiescunque ad sui susceptionem sua me dignatio admiserit, tuis interuenientibus meritis in gratiæ suæ paradysum me recipiat, incalido suo sanguine me lauet, in pretiosa sua morte me viuificet, cunctis suis virtutibus & meritis exornet, animæ meæ fundum ipse sibi dignissimè præparet, in quo suscipi iugiterq; habitare dignetur, in tanta charitate, quanta seipsum in vltima cæna suscepit, pro supplenda omni indigna susceptione mea, & fructuosum in me faciat suum aduentum, liberetq; me omnibus diebus vitæ meæ ab omni nocibili tentatione, vniat & sibi connectat me & omnia opera ac desideria mea, quo nunquam separer à dulcissima sua dilectione & clarissima pulcherrimi vultus sui visione; sed merear in ipso florere & regnare nunc & in perpetuum, Amen.

Actio gratiarum pro vario dolore ac maestitudine, cui immergebatur piissimum cor B. Virginis, dum amabilem filium suum, vultu ex plagis tumido ac liuido, sanguine obducto, phlegmatibus repleto, vnguium laceratione dissecto, à Caipha ad Pilatum crudeliter & ignominiose deduci confluxit, coramq; eo multipliciter & falso inculari audiuit.

THRENOS VIII.

HVmilla & moerissima Domina, pudicissima virgo tristissimi plena doloris, omnem humanam afflictionem & pressuram exuperatis, suavisissima mater & vnicè mihi post Deum dilecta: dum satis superq; cor tuum longè piissimum tota illa acerbissima nocte pupugisset & confidisset diri doloris gladius, nec non flendo, gemendo, querendo, lamentando satis & penè te iam exhaustis, mane admodum cum aurora prodire & dies lucescere incepit, cum tuis Hierosolymam procul dubio ascendisti, quæ ad conspectum filij tui, cuius aestuabas amore, & affligebaris passione, peruenires, si eius ex intuitu acerbis eius dolor pauxillum forsitan demulceretur seu alleviaretur. Quamvis ambiguum non sit, te totam cum orani facultate tua in gratissimam resignasse Dei voluntatem, parata omnem ferre pressuram, afflictiones & grauissimos cruciatus, quæ ex eius passione tibi possent accidere: imò prorsus verisimile est, tanto te erga Deum & cunctos homines flagrasse amore, adeoq; animarum salutem sitisse, quod & ipsa libentissimè crucis subisses mortem, si ita visum fuisset omnipotenti Deo. Sed hoc fieri non debuit, ideoque tantam intrinsecus crucem ac dolorem sustinuisti, quantum absque cordis diruptione ferre potuisti. Dum autem ô decus paradisi, ô cœli gaudium, lamentabiliter primo diluculo ab amicis tuis per viam illam deducereris, omnes illos ceu moerissima cantrix lugubri voce tua simul ad lachrymas commouens, recordare, quàm hoc triste tibi iter fuerit. Quo enim propius accedebas ad urbem eo altius tuis doloribus immergebaris. Tam diu autem gressu qualicumque potuisti, finis iuisti, donec in ciuitatem ad Cayphæ domum peruenires. Sed heu ô dulcissima Domina mea, ô dilecta mea, dum amarissimis tuis medendum fore doloribus fortasse sperasti, ad illum proh dolor properasti ac pertigisti locum, ubi gladius doloris exacutus virginem scidit pectus tuum, & intima confodit animæ tuæ, doloremq; addidit dolori. Comperisti quippe illos sanguinarios canes & cruentas bestias, & pestifera inuidia & cruenta firi (quæ nullam eis permittebant requiem) illuc mane admodum cõfluxisse numero multo plures, quàm in primo erant è concilio congregati. Imò conuenire omnes qui arduis in rebus ad concilium accersiri soliti erant, quorum ingens admodum erat multitudo, ut nimirum omnes simul aut Iesum natum tuum damnarent, aut prælatam nocte damnationem confirmarent. Itaque dum in suum eum adducerent concilium, denudè examinarunt, an se Christum & Dei filium diceret. Quod ubi non negaret ita vociferati sunt: *Quid adhuc egemus testibus: ipsi nos audiimus ex ore eius. Tum verò ita ligatum & turpiter deformem ad Pilatum adduxerunt ab illo incircumciso cane morti adiudicandum.*

Matth. 26.

Matth. 24.

Lucæ 22.

Ioan. 18.

Matth. 26.

Matth. 16.

Memento nunc benedicta Christi mater doloris & compassionis, quæ aestuabas ac replebaris, dum seuos illos canes ac truculentas bestias Dominum Deum tuum & hunc vnicum filium tuum vinctum, miserabiliter deformatum, cunctisq; quæ excogitari poterant condemnationis inditijs denotatum, ac si vnus omnium sceleratissimus latro fuisset, ad hominem præphanum & ethnicum adducere conspiceres ab eo iudicandum. O quis cogitare queat, quæ probra, conuitia, afflictiones, molestias, contemptus mitissimo agno in via illa irrogarint. Vbi verò iam ad Pilatum ventum est, vna cum omnes falso accusare audisti, multa in ipsum maledicta congerentes & in primis horrido clamore ferocitè verborum fre-

Ioan. 18.

pitū obtinere nitentes, quod veritate ac iure nequibant. Quandoquidem exiens ad eos Pilatus, dum, quam aduersus eum adferret accusationem sciscitaretur, haud secus quam rabidi canes, vna edidere latratum, dicentes: *Si non esset hic malefactor, non tradidissimus eum tibi.* At Pilatus, audito hoc verbo, sciensque quod per inuidiam eum tradidissent, percitus respondit: *Accipite ergo eum vos, & secundum legem vestram iudicate eum.* Quasi dicat? Citra cognitionem causæ, seu criminis, nequeo & nolo quenquam ego iudicare. Si vobis sufficere debet quod ipsi eum examinastis, perficite ergo quod cœpistis, & punite illum: neque enim ego sum vobis necessarius: tum

Luc. 21.

cruenta eorum non exatiata siti, instar fugientium leonum exclamauerunt falsiter accusantes eum, atque dicentes: *Inuenimus eum subuertentem gentem nostram, & prohibentem tributa dari Casari, & dicentem se Christum regem.*

Matth. 22.
Mar. 17.

Audi benignissima Domina (& quidem non absque acerbo mœrore audisti) efficta, euidentia, falsissimaque eorum mendacia. Nunquid non ipsis dolosis Iudæis respondit, iussitque aliquando dulcis natus tuus, dicens: *Reddite quæ sunt Casari Casari, & quæ sunt Dei Deo.* Nunquid non etiam iussit Petro dare didrachma pro ipso & pro se? Ideoque objectionem hanc quasi apertum eorum mendacium parvipendens Pilatus, transfiliuit: quem audisse fortè contigit quod hypocritis illis de censu Casari dando ipse respondit. Deinde: *Inuenimus, inquit, subuertentem gentem nostram, ab obseruantia nimirum legis Moysis.* Nunquid non & ipsum hoc à veritate profus alienum fuit? Quippè qui publicè confessus est: *Non veni soluere legem, sed implere:* quam etiam tecum ad mortem vsque seruauit. Postremò, *dicentem se Christum regem esse,* inquit, hoc est, volentem sibi Iudæorum regnum vsurpare. Quod & falsum esse ex eo liquet: quia cum quæreretur à populo volente eum in regem eligere, sciens fugit ab eis. De hoc autem tertio (quod contra Romanum imperium Pilatus vergere vernebat, (nam id à Iudæis regiam abstulit dignitatem) se periclitari timens, si non diligenter quæreret de crimine læsæ Maiestatis: idèd prætorium introijt vt filium tuum magis pacificè & exquisitè examinaret, accersitumque eum quæsiuit, dicens: *Threx es Iudæorum?*

Matth. 5.
Ioan. 6.

Dum verò innocens & mitissimus filius tuus veritatem ipsi confiteretur, se quidem regem, sed non esse de hoc mûdo regnum suum, quod vel Romanos offendere queat, vel Iudæos, neque temporale hoc regnum se affectare: dumque Pilatus sciret quod per inuidiam tradidissent eum, exiuit ad eos, ipsum à mortis tam noxa quam sententia pronuncians prorsus esse alienum. Quapropter vehementius perciti Iudæi, instabant grauioribus accusationibus. *Commouit, inquit, vniuersum populum docens à Galilea vsque huc.* O virulenta inuidia, ô iniqui & mendaces Iudæi, qui Præsidem sinistrè informare nituntur, vt illum commouisse putet populum, fecisse seditionem, docuisseque iniquam eruditionem, sicut illi Galilæi quorum sanguinem miscuerat ipsi Pilatus cum sacrificijs eorum, quo sic quoque in odium filij tui traheretur. Sed nihili pendit, immò hoc falsum habuit, sciens nimirum quod de tributo responderit, sciens præterea quod calumnia & non veritate incusaretur. *Audiens verò Galileum, inquisiuit si homo Galileus esset.* Et vt cognouit quod de Herodis esset potestate, misit ad illum, gaudens de occasione nata, qua se ipso iudicando liberaret, quem innocentem vid. bat, & per alienam inuidiam grauari. Recordare nunc mater dulcissima, quam liquefactum sit intra te tunc cor tuum, haud secus quàm cera ab ignis ardore, præ nimio mœrore & dolore quo fluxabas, dum coram Pilato stare cerneres vt agnum innocentem ac mitissimum regem gloriæ, mellis-

Ioan. 18.

suum

Matth. 27.

suum

Lucæ 23.

Lucæ 23.

Matth. 22.

Lucæ 23.

suum

filium tuum humili verecundia, demissis oculis, manibus ligatis, miserabili ac deformi ex sputis & verberibus facie, sitibundo affectu & desiderio acerbum potandi calicem, & paternam exequendi voluntatem, os suum benedictum ad sese purgandum & excusandum non aperientem: immites vero illos ac impios Iudæos terribilibus in eum oculis, toruorū aspectu intendentes, dentibusque suis frendentes, & instar leonum rugientes ac horridos edentes clamores falsissimarum accusationū: dum denique cerneret hinc atque inde eius stipata latera tortoribus ferocissimis, iudicis sententiam æstuanti, rabido, ac ruento animo expectantibus, crucifigere eum & enecare paratissimis. Quam tum tota perē in lachrymas resoluta es? Quis mater mœstissima, continuos acerrimosque illos capiat dolores & cruciatus, quos sensisti, dum tanta cum ignominia & crudelitate Dominus Maiestatis, cui omnis debetur honor & gloria, de iudice ad iudicem per ciuitatem, quæ plena erat populo, in conspectu omnium deduceretur, instar latronis omnium sceleratissimi. Pro omni autem hoc dolore & tristitia tua, benedico te, millestis saluto, Amen.

Esa. 5.

Acto 8.

1. Tim. 1.

Pro columbina simplicitate, pia compassione, fraternaque charitate iugiter gerenda circa delinquentiam proximorum, & pro sui sedula atque seuera obseruatione & examine, Precatio, VIII.

O Domina misericordissima, cœli, terrę, & omnium abyssorū regina potentissima, mater æterni Dei Verbi & virgo purissima, Maria, tuis mihi quæso dignare beatis precibus à dilecto filio tuo impetrare, vt pactum hoc atque firmiter propositum, quod hodie tecum & cum ipso in eo, inuolabiliter ad extremū vsque vitæ mæx sinem sua opitulante gratia conseruem, vt videlicet neminem vnquam iudicem seu spernam, de nemine male vnquam sentiam. Quæcunque etiam suspiciones noxix inciderint, nihil tamen vnquam definiam, nihil pro certo asseram, aut tanquam verum iudicem. Quodcunque etiam malum videro vel audiero, nullo modo ea propter in quempiam amariter aut murmerem, sed amantissimo compatiens corde orationem pro eo Deo offeram.

Fac obsecro genitrix gloriosa ac benedicta Domina, vt simplici oculo omnia aspiciam, in meliorem partem cuncta interpreter: intencionem, si actum nequiuero, excusam: putem ignorantia, subreptione, casu seu occulta Dei dispensatione ad maiorem sibi conquirendam humilitatem & profectum proximum cecidisse seu labi permillum: ne iniuste seu temere quempiam iudicando, tanti me sceleris reum efficiam, quantum illum deliquisse iudico: cum ignorem quid diuina gratia operetur in homine, aut per quæ à peccato excusabilis esse possit: neue ob temeritatem ac iniustitiam meam in idem, vel eo grauius peccatum, iusto suo iudicio me Deus labi permittat.

Præsta itaque o sanctissima Dei genitrix, vt circa aliena peccata atque defectus cæcus sim, surdus & mutus, vt aliena non discutiam, de aliorum conscientijs me non intromittam, me verò vigili custodia obseruem, cunctaque opera mea seuerè iudicem, nil indiscussum, non reprehensum, nõ iudicatum præterire sinam, & quicquid perperam dictum, factum aut neglectum comperero, calidis vndis lachrymarum diluam, maiori cum feruore, firmiori que proposito post quemlibet lapsum resurgam, ac constanti animo cœptum propositum reducente me ac protegente, prosequar.

bbb

quod

quod in Dei amore proximique dilectione iugiter proficiam ac stabiliter permanes, atque ad felicem vite terminum pertingam, Amen.

Actio gratiarum pro divi doloris vultu, quo conficiebatur cor maternum, dum truculenter & contumeliose ut sceleratus & morti reus à Pilato ad Herodem ab eodemq, veste alba & delirus irrisus, de novo ad Pilatum contempnibiliter duceretur.

T H R E N O S I X.

Integerrima & immaculata virgo Maria, suavissima & sacratissima sponsa Spiritus sancti, felicissima & piissima Dei genitrix, Domina ac mater mea precharissima, recordare nunc queso acerbi doloris & precordialissima compassionis, quibus cor tuum deuotissimum piissimumque ineffabiliter sauciabatur, dum ardenti furia, virulento liuore, cruentaque siti impiissimorum ac crudelium Iudaeorum à Pilato non restincta, immani furore raperetur ab eis, pluribus ac grauioribus iniurijs obrueretur truculenter & ignominiose instar scelestissimi malefici per ciuitatem in omnium conspectu (qui sine numero ad Paschalem solemnitatem vnde quaque confluerant) ad Herodem fastu turgidum deduceretur vnicum cordis tui solatium Iesus dulcis filius tuus.

Lucæ 23.

O quantopere iniqui illi Iudaei ira ac liuore exagitati, haud secus atque rabidi canes cum dilecto filio tuo tum festinarunt, ardentia sua pectora restinguere cruentaque suam exatiare sitim gestientes, alijs multis eorum ministris & licitoribus, scilicet eum interim iniurijs & molestijs in via afficientibus, probra & innumeras contumelias à tergo illius in ipsum congerentibus, donec tandem ad tumidum & curiosum Herodem eum laboriose pertraxissent, vbi nihilo secius fallaces & sanguinarij illi Iudaei obstinatissimè eum accusarunt, & condemnarunt eidem, quibus apud Pilatum vti fuerant, criminationibus. Inter quos agnus ipse mansuetissimus humiliter tacuit (quamuis vno se potuisset defendisse verbo, atque omnes accusatores, si voluisset, confutasse) utpote paratus mori pro salute miserorum. Ea propter superbo quoque Herodi non nisi vano accurioso animo miraculum aliquod ab eo videre cupienti, multisque eum sermonibus interroganti, nihil respondit non eius modo, sed cuiuscunque recusans gratiam hominis, per quem sua potuisset passio impediri, sicuti modo verisimiliter potuisset. Si enim blandè prudenterque illi loqui voluisset, aut in eius conspectu miraculum fecisset, non modo regis ad prae gratiam, sed etiam liber abire fuisset permissus.

Lucæ 23.

Tunc Herodes turbatus, non solum cum indignatione mansuetissimum & innocentem filium tuum se repulit, & cum omni exercitu suo contumelias affecit: sed etiam veste alba eum fatuum induit, quo hoc ipso cunctos simul homines ad eum illudendum prouocaret. Atque hac tanta cum ignominia & confusione ad Pilatum eum remisit. At quis eum, qui te tunc circumdedit & inuasit dolorem comprehendere queat, quando ipsum ita ab Herode turpiter illusum & despectum à vilissimis seruis & carnificibus illis velut fatuum irrideri, & ingenti cum contempnitione abijci, armatis manibus & fustibus caedi, pedibus contundi & protrudi, vestibus ac funibus trahi & alijs innumeris conuictijs & iniurijs obrui, adde denique crudeliter & ignominiose deduci conspexisti, aut ex aliorum saltem relatu percepisti? Si enim virginea te honestas ac verecundia praepediuit seu inhiuit, per omnes vicos & plateas ipsum de iudice ad iudicem toties protrahere continuè sequi non potuit tamen fieri, ut quid de ipso

de ipso ageretur, nescires Ideoq; cuncta aut ab ore aliorum accepisti, aut corporali-
bus oculis, dum non obstante turba licuit, aut mentis oculis conspexisti.

Dum autem ô reuerenda & benedicta Domina amantissimum filium tuum ange-
lorum dominum & regem vniuersorum inuidi illi & impijssimi Iudæi clamoribus, &
derisionibus omnes vicos implentes, ardentemq; suum neq; à Pilato, neq; ab Herode
pro votis suis extinctum furorem in ipsum crudeliter effundentes, turpiter, trucu-
lenterq; ad præsidem reduxerunt, denud suas in eum accusationes intederunt, quo mor-
tē illi afferrent, rursusq; horrendis clamoribus Pilatum obruere & ad indicandū
condēnandumq; Iesum excitare moliebantur, quandoquidem nullam rationē, æ-
quitatē, vel causam mortis aduersus eum proferre poterant, sicuti & de seipso & He-
rode palā illis confitebatur. Præfes ipse. Sciebat namq; iniustus & immites illos Iudæos
sola inuidia adductos, vt in fontem ac omnimodo innoxium neci dari appetere.

Matt. 27.
Mat. 15.

Proinde, quia neq; per Herodē, quāuis contrariū, se de ipso iudicando exemerat
aceruerat, neq; furiosi illi Iudæi ratione placari poterant, sciscitatus est ex eis (nihil
intentatū relinquens quo innocentē filium tuum liberaret) si eum pro concessio ipfis pri-
uilegio, ad paschalis solennitatis honorē dimitti vellent, nequiorē ac magis flagi-
tiosum quē inter omnes vincētos habuit, simul cum ipso, populo proponens, sperans
à turba Iesum ipsi flagitioso longe anteponendū atq; vita donandū. Si enim magis
exosum ac pestiferū habuisset, haud dubiē cum ipso eligendū improbandūue pro-
posuisset, quo sibi de iniusto iudicio & innocenti filio tuo, de iniqua morte preca-
ueret ac subueniret. Sed sanguinarijs illis canibus scilicet sacerdotū principibus &
senioribus mendacis suis populo persuadentibus vt peterent Barrabā, Iesum verō
perderent, omnium vna voce exortus clamor est: *Tolle hunc, & dimitte nobis Barrabam.*

Ioan. 18.
Mar. 15.

Tunc quesuit eos Pilatus, dicens: *Quid ergo vultū faciam regi Iudæorum?* At illi fre-
mitu horrifono succlamabant, dicentes. *Crucifige, crucifige eum.* Hæc autem tertio di-
xit ad eos. *Quid enim inalefecit? Nullam causam mortis inuenio in eo. Corripiam ergo illum
& dimittam. At illi instabant vocibus magnis, postulantes vt crucifigeretur. Et inualecebant
voces eorum.*

Lucæ 23.

Quis dubitare possit ô Maria mater Iesu fidelissima acerbissimē gladiū doloris
deuotissimū pijsimumq; cor tuum transuerberasse, cum horribiles hos ac ferocif-
simos clamores audisti? Tot doloris & angustia sæuisissimi Iudæi animam tuā confi-
xere aculeis & vulneribus, quot inuido ac maligno corde depromebant ac vocife-
rabantur verba crudelia. Omnem autē illum intensissimum mœrorē ac pressurā,
quæ cor tuum virginē tunc constringebar, supra modum excelsit dolor iste acer-
bus, quē ingens cæcitas & insatiabilis Iudæorum ferocitas atq; infelix illa promu-
tatio, peruersaq; ipsorum tibi ingratitude incussit: dum lupum præ agno, scelestum
ac odibilem nebulonē, præ iusto ac innocente filio tuo, impium deniq; & latronem,
præ vitæ authore eos non modo eligere, filiumq; tuum reprobare conspiceres & au-
dires: verūm etiā tanquam latrone viliorē, sceleratiorē & vita habitum indignio-
rem ad mortem crucis eundem ab ipsis postulari cognosceres.

Pro quo dolore ac mœrore, cunctisq; illis amarissimis lachrymis, quibus vberri-
mē dum benedictus vteri tui vnigenitus ad vilissimum crucis suspendium pete-
retur, irrigabaris, benedico te millestq; saluto, Ave gloriosissima Maria, Amen.

*Pro assidua diligentiq; linguæ custodia ob innumera inde affluentia anima pericula, nec non
pro sedula dulcē, collocatōne anime cum Christo Precatio, IX.*

O Mea vnica singularisq; post Deum spes & fiducia, benedicta Deipara virgo Maria, audi dignanter, & pie exaudi supplicis & indigni famuli tui preces, quas cordi tuo purissimo ac materno, per mellissimum longeq; pijsimum & superdulcissimi filij tui humiliter fiducialiterq; repræsentato & offero, deprecans te quam mihi est possibile, affectuosissime per omnem virginæ cordis tui pietatem & amorem, vt non confundas faciem meam, neq; mihi præstes repulsam: sed ob honorē & fructum dolorosissimæ mortis prædulcissimi filij tui, ob eiusq; ardentissimum ac immensum salutis meæ affectum & desiderium, supplicationem meā apud Deum Patrem per ipsum fideliter promoueas, & exaudiri procures. Obsecro perinde te benignissima suauissimatq; mater, vt hanc mihi diuinam, gloriosam ac sacratissimis tuis meritis, promerearis gratiam, qua nunquam linguam meam ad loquendū nisi in Dei honorem & laudem, aut pro beneplacito suo, proximiq; ædificatione soluam: quo ab omni detractioe, murmuratioe, derisione, vanitate, scurrilitate, & ab omni illicito ac otioso sermone concludatur & refrænatur, quo purum & incontaminatum pariter fiat cor meum & conseruetur, ne vnquam in verbo aliquo proximi charitatem lædam, fraternam concordiam dissipem, cordis compunctioem atq; deuotionem in me extenuem seu adnihilẽm, Dei in me præsentiam contristem, aut à me fugem, conscientia tranquillitate me spoliem, tentationū ac perturbationum procellis me inuoluam, corruptis me iudicij inficiam, neue suspitionibus angar & crucier, ira & rancore exæstuem, displicentia & inuidia tabescam & absumar. Sed ô benedicta Dei mater & aduocata nostra pijsima, impetra mihi linguam mutam ad omnia mundana, vana, mala & otiosa. Dum verò charitas, seu obedientia me loqui compulerit, nil nisi necessarium ac præmeditatū, idq; paucissimis quam possim verbis eloquar. Suauius ex hoc quæso efficias, mihi, Deo loqui quam hominibus, ipsius internæ allocutioni aurem & cor mundum iugiter præparare, & pro posse exhibere, quo ab ipso sapius merear benigne visitari, sapienter erudiri, verè compungi, in dulcissimas contritionis & amoris lacrymas resolui, perfectius illuminari, suo diuino amore magis inflammari, gratiosissimis donis suis suauiter refici, contemplationis suæ dulcedine inebriari, ipsiq; purius semper vniri, vt tandem totus liber & expeditus ab omnibus, nudis brachijs amoris ipsum amplectar & perenniter in ipso, ipseq; in me quiescere possit, Amen.

Actiogratiarum pro acerbi doloris gladio, qui pijsimam Deipara virginis animam dire lacinabat, dum innocentissimus eius filius inuerecunde ac inhonestè denudaretur, inlemeriter ad columnam ligaretur, inhumaniterq; vndiq; flagellis, virgis & scorpionibus dilaceraretur.

THRENOS X.

Lveidissima maris stella, dulcissima mundi Domina, reorum aduocata potentissima, miserorum adiutrix & consolatrix promptissima, desperatorum spes vnica, mater Iesu amabilissima virgo Maria: heu quam horribili innocentissima anima tua tunc transuulnerabatur dolore, heu quam incogitabilis te tunc inuasit & corripuit pressura & angustia, dum ad furiosam improbitatem, virulentū liuorem cruentamq; impijssimorum Iudæorum sitim, vt spem Præses habebat, restinguendam, quo immeritam & innocentem iussu & innoxij filij tui mortem appetere desinerent, rabidis illis carnibus ac immitissimis tortoribus facultas ab ipso dabatur

scabatur & potestas, suam in agno mitissimo, in dulcissimo, inquam, filio tuo explendi malitiam suam, purissimum nimirum, nobilissimum & virgineum corpus eius discernendi, regimēque eius fundendi cruorem. Quis mortalium præter te o virgo beatissima cognoscere vel credere, quanto minus explicare poterit quam crudelis & exacutus diri doloris gladius animam tuam tunc ferierit ac lacerarit, dum furibundi illi satellites atque lictores, agnum mansuetissimum rapientes, vestibus illi ferociter detractis, tam inuerecunde coram omni populo dinudarent, adeo crudeliter ad columnam vincirent, quod caro illius ob nimiam suæ naturæ molliem ac teneritudinem funes quibus vinciebatur prorsus operirent, & sanguis ex digitorū vnguibz erumperet, ea de causa tam ferociter eum vincientes, ne ex eorum manibus elaberetur: quandoquidem maleficum & impostorem eum habebant, uti à perfido traditore Iuda præmoniti fuerant. Ast quis dicendo consequi possit, quā immenso & impatibili dolore & tristitia circumseptum fuerat & confectum maternum cor tuum (si coram intueri tibi concessum fuit) dum immites illi carnifices velut ferocissimi lones elegantissimum, sacratissimumque eius corpus tam inhumaniter flagellis dilacerarent, vndiq; vulneribus scorpionibus inflictis exararent & disicerent, validis & crebris verberibus venas aperirent, costas carne sanctissima vncis ferreis flagellis innexis auulsa nudarent, adeoque inhumanis discerperent cruciatibus, ut omne eius corpus ceu excoriatum videretur & non nisi sanguinem videre esset & vulnera, cunctisq; aspectu esset horribilis: quod propheticū illud quotq; testatum reddidit. *A planta pedis vsq; ad verticem capiti non est in eo sanitas.*

Mar. 14.

Ioan. 18.

Mirum est valde o præexcellensissima Domina, quomodo perditissimi illi homines sic potuerunt crudeliter speciosissimum omnium mortalium filium inquam tuum, dilaniare, sic absq; vlla compassione tacentem, humilem, patientem ut agnū, miserem ac mansuetum affligere & vulneribus conscindere, ut non prius desinerent, quam verberando defatiscerentur, prioribus verò lassis & pausantibus alij recētes vilissimi nebulones & crudelissimi, utpote ad hoc feroces electi, succederent, qui suam non minus quam priores in ipsum euomerent crudelitatem, alijs virgis recētibz & nodatis flagellis reliquam corporis partem miserabiliter laniando. Quandoquidem prorsus verisimile est eos multoties virgas & flagella in ipsum attriuisse, partesq; virgarum & flagellorum nodos eius sacratissimæ carni fixas inhaussisse & permanuisse.

Esa. 1.

O quam immisericorditer & miserabiliter vilissimi illi scurræ vel pecunia inducti à Iudeis, aut ex tua volentes malitia eisdem complacere, superdulcissimū tuū filium sacratissima virgo lacerarunt, & adeo inhumanis affecere doloribus, ut ob naturæ & complexionis excellentiam ac teneritudinem quilibet ictus cor illius procul dubio penetraret. Quam intolerabili quotq; dolore & angustia cor tuū virgineum conscidit & materna viscera laceravit crudelissima hæc prædilecti nati flagellatio, pretiosissimi cruoris sui tam abundans effusio & indignissima impiorum pedibus eiusdem conculcatio: sui deniq; coram tot impudicis hominibus, inhonestæ & inuerecunda nudatio, quam grauissimam ignominiam incomprehensibiliter honestissimum cor eius affligere certè certius sciebas, cum cunctis alijs virginibus (quarum nonnullæ hæc ignominia leuiorem mortē, quamuis atrocissimā tulere) pudicitior ipse foret, castior ac verecundior.

Pro omni autem hoc dolore tuo & mœnore quibus ob præmemorata excruciat

bbb 3 fuisti,

fuiſti, perenni gratiarum actione benedico & laudo te, millieſq; ſaluto, Ave digniſſima Dei mater gratia plena, Amen.

Olatio pro peccatis cunctiſq; negligentij & deſectibus ſatiſſactoria: item reſignatio ſui totius & deſectibus eius in Chriſti gratiſſimam voluntatem, Precatio X.

O Sacraſſima digniſſimaq; Chriſtifer a virgo Maria, pietate pleniſſima, emiſer ego & vilis peccator, omni qua poſſum humilitate, tuis aduolutus veſtigijſ in timo de peccatis meis omnibus dolore, altis ſuſpicijſ, acerb a contritione lachrymiſq; feruentibus vſq; in cœlum clamo, confiteorq; me reum & cauſam eſſe tam immanium dolorum tuorum & ſuperduliſſimi filij tui: tot liuoroſorum & profundorum vulnerum ſuorum, tanti ſacri ſui cruoris profluuij tam inhumaniſſimæ miſerabiliſſimæ conſiſionis nobiliſſimi tenerrimiſq; corporis ſui, eidẽſq; per virgineum cor tuum in vnione omnis tui erga eum affectus & amoris, infinitas ago gratias pro feruido & immenſo hoc ſuo in me amore, quo exoluere, diluere & expiare ſuperabundẽ acerbiffim a hac ſua paſſione dignatus eſt, quicquid vllõ tempore erga diuinã iuſtitiam ſuam, ego deliqui, nec non reſarcire atq; ſupereffluẽtiſſime ſupplere, quicquid vnquam in meritis & virtutum actibus neglexi. Vincit enim planẽ paſſio eius cunctorum etiam mortaliũ peccata vniuerſa, diuinitatẽ meritorum eius tam immenſæ ac infinitæ ſunt, vt cunctis vitijs & negligẽtijs omnium etiam hominum præponderent. Ideoq; ex his altiſſimis haurio riuulis, & ex ſupereminentiſſimis meritis tuis quicquid vnquam mihi deeſſe perſpexero, atq; in omnis debiti mei exolutionem diuinæ maieltati per vos offero.

Et nunc pleno te ac benediẽtum filium tuum feruenter amandi, cõſectatq; quæ me à veſtro poſſint amore abſtrahere, euitandi affectu & deſiderio vos accedo, paratiſſimus omnẽ gratiſſimã veſtrã exequi voluntatẽ. En enim toto vitæ meæ tẽpore ac in æternum omnium virium mearum facultate veſtræ exoptans delectationi vicẽ rependere & facere ſatis, offero totum me vobis corpus, animam, cor, ſenſus, memoriã, intellectum, voluntatem, & quidquid poſſum, paratus ſuſtinere, quidquid me pati & facere voletis in tempore & æternitate in carento & accipiẽdo, dimitteudo ac patiẽdo, vnice hoc ex intimis meis præcordijs ſuppliciter expoſtulans, vt præſtetis mihi tam amare vos medullitus, vt ipſi à me amari vultis: nec non fulgẽtiſſimo diuinæ gratiæ ſplendore fundum animæ meæ totum perluftrẽtis, quo quid in conſpectu veſtro beneplacitum ſit iugiter agnoſcens, omni hora ipſum perfectius exeam, relinquam, vobiſq; conformem, quo vnus vobiſcum effici tandem merear ſpiritus, intellectu & affectu, voluntate & amore: Aq; totus à vobis poſſideri, regi, dirigi dulciterq; Quieſcere & in vobis obdormire, ſpiritumq; meum ſiducialiter & exultanter vobis reddere poſſim, Amen.

Adio gratiarum pro immenſo dolore, quo beatiſſima Deipara virgo diſcruciabatur, dum diuẽ flagellis caſus & eruentatus, atq; à columna abſolutus cor am tota militum cohorte ſpinea corona, Chlamyde coccinea, arundine & alijs contumelijs illuderetur innocentiſſimus filius eius.

THRENOS XI.

Maria, virgo dulciſſima, genitrix Dei digniſſima Domina & aduocata noſtra clementiſſima ac fideliſſima, ſupplici cum laude benedico gratiaſq; ago tibi p. amariffimi doloris & cõpaſſionis gladio, qui materna præcordia tua

tua fatissime perfodit & dissecauit, dum immites illas beluas crudeliter iam benedictum fructum vteri tui dilaniatum vulneribusq; adeo concissum, vt nulla pars in omni illius corpore salua permanisset, essetq; corpus eius non nisi vulnus vbertim promanens: ita vt cunctis esset aspectu horribilis, à columna absolutum, nudum ac sanguine fluentem, adeo vt singula quæq; vestigia roseo suo signaret cruore, plenum doloribus, vt præ debilitate viuum vix stare posset, præ frigore tremebundum, in prætorium adducere, totamq; militum cohortem ad eum congregare vidisti, vt nimirum omnes interessent spectaculo ac ludo quem cum eo agere contendeant sicq; maiori pateret ipse confusione, ludibrio, & contemptui. At quis mater elementissima dicendo consequi poterit seu mente comprehendere, quam immenso & imparibili dolore atq; tristitia circumseptum tunc fuerit & confectum maternum cor tuum, quamq; totum penè in lachrymas resolutum, ac præ intolerabili angustia ferè disruptum, dum inhumaniter adeo (& supra quam ipsis Pilatus commiserat) superdulcissimum filium tuum discerptum tam adhuc crudeliter trahari conspiceres, chlamyde coccinea derisorie pro regia purpura amicti, coronam è spinis contextam loco regij diadematis sancto illius capiti imprimi: arundinem ei sceptri vicè in manus dari, flexisq; genibus ridiculè adorari: immittissimos autem canes illos, omni hac sacri cruoris ex dilacerato corpore extruciatosq; capite eius effusione, immani quoq; hoc cruciatu, stupenda deniq; eius patientia nedum exariari; verum rabidos eorum animos magis ad malitiam inflammari cerneres: ita vt deformem filij tui faciem omni decore & specie destitutam, vtpote ex verberibus plagis & iniurijs, quibus ea nocte affecta erat tumidam, vnguium lacerationibus diuulsam, nec non sputis & phlegmatibus commixtam in eam fluentibus, iamq; concretis turpiter defædatam, denudè conspuerent ea, raptà è manu eius arundine horribiliter caput eius sacratissimum crebris ictibus contunderent, quibus spinarum aculei peracuti admodum & rigidi ipsas, venas, neruos & ossa capitis penetrantes sacro eius cerebro & vertici altius infigebantur (adeo vt hæc poena etiam cor illius attingeret) & sanguinem eius preciosum vbertim per faciem, per collum, perq; capillos defluente elicerent & exprimerent. Heu quantas adhuc contumelias & contemptus, quantas blasphemias & molestias, quam truces vultus, quam verba minacia inter poenas has inexplicabiles ac immensos cruciatus agno tuo mirissimo irrogarunt? Heu dulcissima misericordie regina, cum quanta animæ tuæ tristitia cum quanto sanctarum lachrymarum profluuiio considerabas prædilecti nati tui tam stupendam mansuetudinem, patientiam & charitatem, ita vt ne semel quidem faciem suam ab eorum verberibus & sputis auerteret, neq; vnquam os suum benedictum ad maledicendum vel murmurandum aperiret, nec manus pro sui vltione vel defensione extenderet, nec vultum ad iram seu indignationem mutaret: sed benignè adeo totum corpus suum tortoribus exponeret, omnem in se obstinatam illorum malitiam, crudelēq; tyrannidem expleri sinens. Quæ igitur mens digne dicere, aut quis intellectus capere sufficiet desolationum illarum tuarum pondus & mensuram, quibus maternum cor tuum tunc opprimebatur? Nam ex maternali compassione & naturali affectu, omnium dolorum ac vulnerum eius, particeps per omnem modum semper eff. cta fuisti. Pro quibus omnibus pressuris tuis & mœroribus te benedico milliesq; saluto: Ave benignissima mater pietatis & indulgentiæ, gratia plena, Amen.

Matth. 26.
Mar. 14.
Ioan. 19.

Esaï 50.
Esaï 53.

Humilis & dolorosa confessio nostræ impatientiæ, cæcitatæ & ingratiitudinis in tribulationibus Dei munere exhibitæ: uideam pro uitiorum horum emendationem contrariarumq; virtutum largitione, Precatio XI.

1. Tim. 1.

VAE vix nefando mihi peccatori, vix impio & sceleroso transgressori, qui tantorum Domini mei cruciatuum & opprobriorum, tantorum etiam dolorum & angustiarum tuarum mater amantissima causa existens, vobis non cõpator. Et si non condoleo, quomodo conregnabo? Quomodo Christi capitis mei me membrum & tuum filium comprobabo, dum eius dolorem & opprobrium non sentio, nec participo: dum tibi non collachrymor nec condoleo. Immo cur, pro dolor, in flagellis & tribulationibus aliquando mihi obuientibus ita impatientem, reclamantem, in querelas & murmurationes indignabunde erumpentem me inuenio? Cur non potius amantissimo ac fidelissimo patri pro qualibet aduersitate præcordiales & iuges refero gratias, cum præclarioribus & pretiosioribus, post seipsum, donum, fidelibus amicis suis in hac vita largiri non possit? cumque iste sit annulus pretiosus quo sibi Deus animam humilem & patientem suauiter & amabiliter desponset, & ad potiora dona suscipienda, sublimiterque transformandam ipsam dignissimè præparet & adornet? Nunquid non inhumanis & incõparabilibus doloribus & angustijs suis sibi vicem aliquam rependi etiam quam fidelissimè promeruit? An non ob innumera & irremunerabilia gratuita collata beneficia dignus etiam est pro quo nõ nihil sustineam? Quid, cum inferni tormenta vicibus innumeris cõmerui, nunquid non eorum loco patientissimo corde omnia libenter sufferam? Heu immensa mea cæcitas, quæ hæc minime aduertit. Heu quod non confidero & indefinenter pertracto, non nisi per crucis calicemque aduersitatis ad æternitatis gloriam perueniri quodam momentanea & leui tribulatio huius vite supra modum in sublimi pondus æterna gloria operetur in nobis. Heu mihi quod ita cæcatus fui, vt immensum hunc pium, paternumque amorem attendere nequiverim, quo munus hoc præclarissimum (tribulationis & aduersitatis, signum euidentissimum appropinquantis gratiæ suæ) toties mihi donare amanter disposuit & largitus est: idcirco ingratus, tardus & eger, pressuram quamlibet non patienti & hilari animo, sed tepido & inuito corde suscepi: immo sapius subterfugi & euadere quæsiui, spolians inemetipsum gratiæ suæ fructu, quæ indubitanter per has mihi impartiri statuerat.

2. Cor. 4.

Quapropter & fons misericordiæ, fons salutis & gratiæ pijsima Christiifera virgo Maria, spes & refugium meum desideratissimum & securissimum post Deum, te cum omnibus pijsimis & feruentissimis lachrymis tuis obsecro fiducialissime affectuosissimèque vt in recompensationem & supplementum omnis negligentiæ, ingratiitudinis & impatientiæ meæ, & in gratiarum actionem amarissimæ & innocentissimæ passionis filij tui, eidem prætendere & offerre digneris, omnes acerbissimos dolores, intensissimos merores, amarissimas lachrymas, maternam compassionem, mitissimam patientiam, humillimam resignationem, perfectissimam charitatem tuam, & vniuersa simul gloriosa merita tua, quibus etiam hanc mihi promerearis gratiam, vt postmodum omnis amantissima Dei voluntas mihi fiat desideratissima, vt quicquid dehinc sua ordinante paterna fidelitate & providentia mihi aduersi obuenerit, patienter & quamimmo cum alacritate, dulcedine, gratiarum actione, & cordis deuotione patiar: nil amari turbulentæ admittens aut circumferens aduersus eos, qui molestiæ quippiam vnquam mihi amodo irrogauerint: quia
potius

potius fingulari eos dilectione & obsequio honorem & remunerem tanquam meos purgatores & fidelissimos coadiutores regni Dei promerendi, de sola manu Domini cuncta desideranter suscipiens cum perfecta animi resignatione & praecordiali gratitudine; continuè fideliterq; perpendens quàm amanti, quàm pio & benigno corde ad utilitatem meam hoc me praclaro donârit munere, quatenus sic benignè, humiliter, & profunda cum gratitudine eius me postmodum submittam subdamq; paternæ correctioni & flagellis, vt ab æternæ gehennæ flagellis sua misericordia & gloriosa tua intercessione liberer, & immarcescibili gloria atque honore tecum in cœlis æternaliter coroner, Amen.

Actio gratiarum pro mœrorum & pressurarum abyſſo, qua demergebatur sacratissimum cor Deiparae virginis Mariae, dum à Praefide populo spectandus exhiberetur, adedè dirè excruciatuſ dilectus vnicus eius, à ſauiffimâq; plebe feroci animo ad ignominioſum crucis supplicium expoſtularetur, & mortis ſententiâ à Pilato damnatus, Iudæorum manibus crucifigendus traderetur.

THRENOS XII.

Nobilissima cœlorum regina, gloriosissima mundi Domina, beatissima Christiſera virgo Maria: quâ inæſtimabilis & acerbus procul omni dubio dolor & anguſtia apprehendit atque conculſit materna viscera tua, quàm amariffimus te mœror circumdedit & innaſit, dum tam inhumaniter tractatum, tam miſerandum in modum vulneribus conculſum & ſauciatum, ex omni corporis parte ſanguinem amantem, & præ frigore tremebundum vnicum dilectum tuum à Praefide pro duci populo ſpectandum, vidifti. Aſt quamuis Pilatus ſpectaret ſe furibundam eorum iracundiam ſedaturum, ſanguinariamq; ſitim reſtincturû ſi eum pœnis tam inamitibus correptum, ignominia & illuſione tâ grauiffima & crudeliſſima affectum, tam miſerabiliter lacerum, ſi denique innoctentem eum & nil malè meritum: ſed ſola improbitate & eorum inuidia traditum, tam dirè, tamen præter ſas & æquitatem caſtigatum, ipſis produceret & exhiberet, ſeuam inquam eorum tyrannidem, inclementiam & odium in charitate iam tranſiturum (cum nec latro vel ſceleſtas quiſpiam ſuis pro facinoribus vnquam tam indignè tractatus fit) ſed proh dolor, dulciſſima Domina, ferreum eorum pectus nõ modo tam immanis cruciatibus neutiquã emolliri, verùm ad maiorem etiam excandescere liuorem & inuidentiã conſpexiſti, adedè vt feroci animo, incompoſito & horribi ſonitu vociferarentur: *Tolle, tolle, crucifige eum, Sanguis eius ſit ſuper nos & ſuper* Ioan. 19.
Matth. 27.

filios noſtros. O quanto tunc dolore & præſſura piſſimum, maternumq; cor tuum verba hæc crudeliſſima, animo tam inuido ac maligno deprompta conſiderût & lacerauerunt. Quàm inſuper penè tota mœrore & anguſtia abuiſti & examinata es, dum videres Pilatum nil valere neque proficere, quicquid vel diceret, vel faceret pro filio tuo liberando: eorum autem inſaniam ac furorem magis ac magis increſcere, nec non Pilato, ſi abſolutum filium tuum vita ac libertate donaret, inimicitiam Cæſaris amiſſionemq; minare principatus. Luc. 23.

Et quis tam durus & impius inuenietur, qui clamores illos horribiles, inauditam hanc inuidentiã & execrãdum Iudæorum odium audiens, nõ ingemiſcat, & ſine compaſſione prætereat? Quis ſæuiſſimis & ſanguinarijs his canibus nõ ſuccèſſeat? Quanto magis mater eius tu dulciſſima præ creatoris omnibus abundãtijs eius amore perfuſa & abſorpta doloribus morte amarioribus tunc rep'eta diſtenderbaris. His autem ſeſe appulit, totam te abſorbens & operiens, immenſus & amariffimus

Luc. 23.
Ioan. 19.
Matt. 27.

Luc. 23.

rissimus alius dolorum torrens; dum in autorem vitæ, in normam iustitiæ, finē cuiuscunque criminis demerito nefariam & iniustissimam mortis sententiam ferre præfidem audires: virum autem homicidam & seditiosæ vitæ, ad vitam referuare & libertate donare. O quàm iniustum iudicium. O crudelis nimis & iniqua damnatio: ô Iudex peruersè, iam dudum nullam in eò causam inuenisti, & nunc eum morti ignominiosissimæ, vt ferotientis populi captes fauorem, adiudicas? Licet laues manus: quamuis excuses te coram hominibus: licet feceris timorè Cæsaris, quamuis Iudæorum importunitate coactus, non es tamen à scelere penitentiis immunis, excusatus, & liber. Melius tibi fuisset perdere principatum honoris, quam ad crucis mortem condemnare, quem iustum sciebas. Sed quid arbitraris sacratissima Virgo aut formidas rabidos illos & sanguinarios canes agno tuo mitissimo irrogaturos, iam iudicis obtento consensu, qui tanta attentare ausi sunt iniustu præfidis? Nimirum quicquid malitiæ concipere poterunt in ipsum exerebunt. Acerbissima, ignominiosissima, maximè cruciabili & contemptibili morte, quam quidem excogitare quauerint, ipsum afficient quandoquidem impijssimis manibus ac crudelissimæ illorū voluntati traditus est. O quis sibi tēperet lachrymis, reminiscens amabilem Dominum, agnum innocentem cruentis traditum esse manibus Iudæorum, vt suam in eò explerent voluntatē, vt eum crucifigerent & pro voto suo interficerent? Et tu dolorosa & mœstissima Domina, Iesu mater amabilissima: nunquid non præ nimio cordis tui cruciatu ac terrore latæ sententiæ manibus & brachijs laxatis exanimis in terram corruisti & defecisti? Equidem nō mirum. Cum nequaquam mirum fuisset, si in multa esset tunc frustra præ dolore diuisum & ruptum maternum cor tuum. Sed suauissima & benedicta Domina vix primis labris attigisti ac degustasti dolorum quæ hac filij tui passione pro nobis tibi absorbenda sunt amaritudines, pro his autem benedico, laudo, superexalto te milliesq; saluto. Ave fidelissima & amantissima mater Dei cœlica Maria gratia plena. Amen.

Pro indelebili profundissimaq; impressione imaginis passionis Christi, & dulcissima matris eius: pro præcordiali compassione, pro perfectaq; dilectione & plena sui reconciliatione, Precatio XII.

Psal. 44.
Esai. 53.

Veni ô anima mea, & interno cum dolore vide quanta tibi sponsus cœlestis, Deus & pater tuus fecerit. Aspice vt rex gloriæ pro sceleribus tuis vulneratus sit, vt pulcherrimus & speciosissimus inter filios hominum ita deturpatus, ita deformat & absque specie effectus est. Respice quantis pro te angoribus & despectibus subiectus sit æterni Patris vnigenitus. Vide si dolor vllus hisce possis doloribus æquiparasti. Quid vltra ab eo exigis. Quod si & ista non sufficiunt, plura adhuc pati paratus est. En pro peccatis tuis libens etiam mortem excipiet, sanguinem suum ad extremâ vsque guttulâ effundi patietur. Sed & cor ipsum tui causa confodi sinet, vt ipsum tibi patefaciat, & effluentissimum prorsusq; immensum quo te ab initio complexus est suum declaret amorem. Quid nunc anima mea pro ijs rependis? Quid pro charitate tanta retribuisti? Num duro & frigido corde, absq; compassione præteribis? Si qua ergo in te fiat pietatis viscera, tota compassione concutere & collachrymare amantissimo sponso tuo, cui præ intemperantia flagrantissimi amoris sui, non suffecit se totum pro te expendere, quin dulcissimam genitricem suam, ob augmento redemptionis & salutis tuæ innumeris acutissimisq; immanium dolorum gladijs voluerit transfigi & dilacerari.

Vbi

Vbi est igitur nunc erga eam quoque compassio tua, vbi dilectio, vbinam in-
gratitudo? O in lachrymas erumpant cuncta membra & omnes venæ meæ, colli-
quescat præ dolore cor meum, totumq; resoluatur in lachrymas, quod execrandis
meis sceleribus tam crudeliter descerpserim, tam dirè coronauerim te Deum &
creatorem meum, quod tot tantiq; amarissimis mœroribus te meum dulcissimam
quoque Dominam ac matrem dulcissimam per fuderim. Humiliter etiam coram
te sacratissima virgine prostratus intime deprecor & suppliciter exposco penetra-
tiuæ compunctionis & compassionis gratiam vt illam miserabilem benignissimi
vultus & sacratissimi corporis filij formam, qualem habuisse à te visus est, dum
velut abominabilis leprosus, confusibiliter populo spectandus produceretur, nec
non miserandam & tristissimam illam tuam habitudinem, desolationem & an-
gustiam, qua eum cernens constringebaris & afficiebaris, cordi meo tam perspicua-
citer imprimas, & tam ardentè infigas, vt amodò omne mundanum & curiosum
ab oculis meis pereat, omne carnale & libidinosum penitus intereat, omne vile &
amarum propter vos dulcescat, & placeat: grauissimus naceror vester intimis cor-
dis mei insusus, malas & impuras affectiones meas compescat, vincat & exurat, in-
dicibilis dolor vester quotidianas meas molestias mitiget ac mulceat, angores &
tristia vestra salubri contritione efficaciter me vulnerent, pijsimæ lachrymæ
vestrae me reconcilient, & in gratia Dei Patris in omne æuum confirmet & con-
seruent, gloriosa, infinita, & sacratissima merita vestra omnia neglecta mea resar-
ciant, excellentissimæ virtutes vestrae dignissimæ me exornent, effectus charitatis
vestrae tam potenter in intimis meis transfusus præualeat, vt totum me penetrando
iugiter dissoluet per omnes motus, vires sensus corporis & animæ meæ, sicq; to-
tum me inflammet, purget in ipsam meam originem Deum rapiat, absorbeat &
vniat, Amen.

Esaï. 57.

*Actio gratiarum pro graui mœroris cruce qua pressum angebatur amantissimum cor
Christifera virginis, dum innocenter ignominiose morti adiudicatus, latronibus associatus,
grauissima crucis mole pressus, vilissime & ferociter tractaretur, & ad Caluariam educere-
tur dulcissimus natus eius.*

T H R E N O S XIII.

O Virgo virginum signifera, ô sceminarum omnium pulcherrima, super om-
nes sanctos excellentius magnificanda, diligentiusq; amanda Dei genitrix
dignissima Maria: recordare immensi prorsus & profundissimi dolorum
& mœstitiarum pelagi, quod cor tuum longè pijsimū circumuallauit & operuit,
dum ad ignominiosam mortem damnatum, mellistum natum tuum multa cum
festinatione & ferocitate rapi à furiosis illis carnificibus contempseris, introq; prop-
pelli, vbi eum purpurea veste nudatum suis eum denudè vestibus induerunt ad il-
lius maiorem ignominiam & dedecus, vt tanto melius in habitu proprio agnosce-
retur, cum ex facie iam non posset agnosci, vt potè consputus, cæsus, liuidus, & cru-
entatus nullam habens hominis speciem.

Matt. 27.

Sed quis putas mœstissima Domina dolor cordis & corporis accreuerit bene-
dicto filio tuo, dum chlamis illa rubea concreto & indurato sanguine vulneribus
eius inhaerens & agglutinata ipsi extraheretur, dum etiam nudus & frigore tre-
mens in oculis impudicorum hominum se deridentium vestes suas passim disse-
ctas colligeret atque stans induceret. Equidem nō dubito ex vestium hac mutatio-
ne eius vulnera acerbissimè recruduisse & renouata fuisse. Verisimile est quoque

Esaï 54.

spineam coronam à capite eius auulsam, eo quod inconsutili tunicæ tæ reinduendæ impedimento esset, denudò incredibili cum tormento sancto eius capiti ipsos impressisse. Interea (vt quod proprijs fortassè oculis conspexisti) alij satellites molem crucis, statum mortis suæ ipsi præpararunt, quod sacris illius humeris imposuerunt in grandem sui confusionem, vt suum ferret dedecus, essetq; cunctis hominibus contemptui ludibriq; illiusq; memoria penitens ex hominum cordibus deleretur.

At quis secum satis poterit expendere, quantus te dolor & angustia prægrauarit, dum vnicum solamen cordis tui, quæ tam incomprehensibili complectebaris amore, videres inter damnatos latrones annumeratum, Iudeorum hoc prouocante inuidia, omnibus eum eum modis in famari cupientium, quo suam famam protegerent, & iustitiæ zelo cuncta egisse iudicarentur quæ in ipsum essent machinati. Dum etiam contuereris graui eum crucis trabe, longitudine pedum quindecim onustum, miserabiliter derelictum, sub crucis onere curuum atq; depressum, gemebundum ac totum infirmum sæpius deficere, & in terram præ nimio angore prouum corruiere, fistibus & malleis dirè cædi & sauciari, duris funibus quibus eum constrixerant trahi, pedibus impelli & protrudi, blasphemijs, calumnijs, cõuicijs, derisionibus & innumeris afflictionibus affici & vexari. Dum aspiceres etiã gratissimum vultum eius, quem toties intima cū deuotione amplexa fueras, tam turpiter deformem & miserè affectum phlegmatibus & sanguine fœdatum, venerandumq; caput eius horribili corona spinea crudelissimè compunctum. Dum denique cerneres ipsum ex omnibus illis grauissimis pœnis & molestijs, quas tota nocte illa & die perpassus erat, adedò debilem & lassum effectum, vt lotus exhaustus & viribus sset destitutus, iam ad hæc cogi etiam tam longo ferre itinere ingentem illam crucis molem ora præacuta cruentis humeris impositam & impressam, quæ grande ei inflixit vulnus ex multis vulneribus vnum profundissimum efficiens, tantèq; afficiens dolore, vt cruciatus hic etiam cor eius penetraret. Quandoquidem crux prolixior erat & ponderosior, quam totâ in humeros recipere posset: ideoq; pars extrema cum immanisa cordis angustia & grauissimo labore à tergo per lapides & alia protracta, grandem & horridum excitabat strepitum incredibili eam dolore afficiens. Nam suo pondere ora præacuta cutem, carnem, neruos, venasq; penetrando & atterendo regem soluebat, cruoremq; vberimè elidens & emanans, omnem illam longissimam viam cruentabat.

O quàm vehemens & indicibilis tunc dolor & tristitia te corripuit, dum cruorem hunc sacratissimum impiorum illorum, totiusq; & innumerabilis confluentis plebis pedibus conculari es contuita: dum insuper cerneres sanguinarios illos canes & tyrannos tam immodicè eius accelerare mortem, retrorsum dirè stimulantés & calcibus protrudentes, antrorsum fortiter attrahentes, hinc & inde pluries agitantés, & sine vlla miseratione inhumanis verberibus afficientes; ac si bestiam præ manibus habuissent: qui cùm viderent se nec verberando, nec trahendo, nec propellendo eum iam omnimodò viribus destitutum, vterius promouere posse, alium post eum ferre crucem compulerunt: non quidem aliqua inducti cõsed vt tanto celerius eum neci darent, passione, quia feruenter nimis eius scribebant sanguinem: timentes quoque, ne fortè in itinere sub manibus eorum animam efflaret, priusquam omnem in eum malitiam sœuitiamq; suam exercuissent.

O benedicta Domina, quàm immenso amarissimi doloris flumine tuum pijsimum

Matt. 27.
Mar. 15.
Lucæ 23.
Ioan. 20.

simum oppleuerat animum grauisima hæc filio tuo irrogata ignominia, dum tã confusiue, tam crudeliter tamq̃ vilissimè tractaretur & cum ponderoso crucis ligno tamquam socius furum & princeps, latronum educeretur extra urbem celeberrimam, in qua multis antea signis & doctrinis gloriose emicuerat. O quàm libentissimè & desideranter nimium tibi, si licuisset aut potuisses grauisimum hoc crucis pondus & opprobrium pro eo sustulisses. Quam etiam citissimè pro eo mortem ipsam subijisses, si hoc ei placuisse cognouisses. Sed quod corpore pro eo ferre nequibas, mente fidelissimè pertulisti. Nemini enim amatorũ sic ad cor introijt dolor eius, sicut amanti animæ tuæ, quæ præ omnibus electis & Dei filijs ipsam feruentius amauit, ideoq̃ amplius compassa est & afflicta. Pro vniuerso autem hoc mœre ore tuo & cordis dolore laudo, benedico & gratias ago tibi, milliesq̃ saluto, Amen.

Pro hilari, fidei perseverantiq̃, baiulatione crucis tribulationum cum Christo, & pro plena perfectaq̃, egressione extra seipsum omnemq̃, creaturam. Precatio XIII.

O Miseratrix miserorum, & dulcis consolatio afflictorum, & promptissima in omni necessitate adiutrix pupillorum, gloriosa cœlorum regina virgo Maria: etiam si ex acerbissimo ob filij tui flagellationem, coronationem & iniquam ad mortem condemnationem concepto dolore, penè exhausta & viribus esset desoluta, nihilominus ob flagrantissimum tuum erga cum amorem, viribus resumptis, totum perseverantiq̃ animo fideliter, licet moestissimè & cum ingestimabili spiritus angustia eũ subsecuta es, & ad mortẽ usq̃ adhæxisti, cunctas quoque eius passiones & misérias in te perfectissimè transformasti profundissimeq̃ iraprestiti: fac gloriois tuis meritis ac precibus o serenissima Virgo me pariter sponte cum nato tuo hilariterq̃ in humeros leuare crucem pœnitentiæ & tribulationis, atque eandem fideliter ac perseveranter ferre post ipsum. Primitus autem cum eò plenè perfectèq̃ fac me exire non modo tumultus, turbationes & frequentiam hominum, verum etiam omnimodo meipsum, extra omnem nimirum proprietatem, sensualitatem, & extra omnem illicitum erga creaturas amorem: denique libera ac tranquilla mente extra omnem quoque internam & spiritalem consolationem & sensibilem gratiam: nec non extra omnia in quibus meipsum quero plus quam nudum Dei honorem, dilectionem & voluntatem. Porro sic Dei gratia tuoq̃ pio inuamine totaliter me & omne quod purè Deus non est egressus, hilariter in humeros suscipiam, fideliterq̃ portem crucem Domini quarumcunq̃ afflictionum ipso permittente, mihi occurrentium, vnde cunq̃ veniant siue ab hominibus, siue à maligno spiritu, siue à culpis & defectibus proprijs, cuncta libenti animo ingentiq̃ cum gratitudine, de manu Domini excipiam, voluntarium me viuuntq̃ instrumentum exhibeam, sine vlla optione totum ipsi me offerens & resignans, quo quicquid sibi visum fuerit, nec non quicquid ab æterno mecum agere in perpetuum constituit & præordinauit in me & de me perfectissimè ad æternam gloriam suam compleatur, vt cum dilecto nato tuo gratum Deo Patri iam sacrificium, ipsiusq̃ immenso erga me amori pro modelo meo respondeam, abnegando nimirum & resignando penitens memetipsum, ac eadem in me operandi plenam faciendo copiam & potestatem.

Quapropter ex totis animæ meæ medullis obsecro te benedicta & potentissima inuentrix gratiæ, præfulgida cœli regina, impetra mihi fidelissimam constantiam

& fortitudinem constantissimamq; fidelitatem, qua ad extremum vsque spiritum nunquam me Deo amantissimo subducam aut subtraham, nunquam ab eo recedam neque in cruce, neque in morte, nec in afflictione qualicumq;: immo nec à cruce vnquam abfolui petam, sed pati eam feruentissimè desiderem, quoad Domino visum fuerit: sed neq; terrenam vllam nec spiritalem quæram consolationem, quæ mihi crucem aut mollire possit, aut minuere. Deniq; nullam aliã hinc mercedem appetam, nisi vt ad Dei cedat honorem, gloriam & laudem, atque vt illi soli placeam, Amen.

Actio gratiarum pro acerrimo ac multiplici mœstitia, quæ mitissima Christifera Virginis anima contorta fuit, obsuriosam & inuolucram nudationem, rigidissimam super cruce extensionem, crudelissimam manuum & pedum perforationem vnici filij sui.

T H R E N O S XIV.

Pientissima ac benignissima Domina, purissima & sacratissima Deipara virgo, totius pietatis & misericordiae visceribus plena, represento nunc cum multis pijs animæ meæ lachrymis & singultibus cordi tuo virgineo inexplicabilem illum acerbissimamq; dolorem, quo velut amarissimo absynthio inebriata fuisti, dum indicibili cum tristitia & angustia ad ignominiosum supplicij locum filium laboriosissimè præ debilitate virium subsecuta aut potius concomitantium piarum mulierum manibus velut penè mortua prouecta, aut sæpius adiuta, eidem lasso & exhausto sceleratos illos carnifices vinum acidum & corruptum myrrha sefelletq; permixtum præbere conspexisti, cum in derisionem, tum in eius maiorem afflictionem & cruciatum, quo liuidi & furiosi illi canes quam essent in eum amaro ac virulento corde, manifestè prædebant, quando ne vnumquidè membrum in eo impunitum relinquere desudabant. Eia dulcissima virgo, quomodo amaricatum est tunc os cordis tu suauissimum, cum apponeretur ori eius poculum hoc acerbissimum. Quanta mœroris & angustiae totam te quoq; illic corripuit acerbitas, dum tanta cum rabie & inclementia à crudelissimis illis canibus sibi vestes vulneribus agglutinatas abstrahi, ad cutem vsq; ignominiosè detegi, & omni circumspiciente plebe in conspectu acerrimorum hostium & illulorum suorum cum magno ibidem eum stare rubore & tremore coram intuita es, omnium factum opprobrium & abiectioem. O quam graui tunc virgineum cor tuum mordebatur dolore: o quot sanctarum lachrymarum fontes profuderunt pudicissimi oculi tui, dum benedictam & sanctissimam carnem illam, quam ita dulciter de Spiritu sancto concepisti, & nouem mensibus in utero aluisti, & tam delectabiliter lacte virginali potasti, & tam crebro in tuo castissimo reclinasti sinu, amplexans & genas deosculans, labijsq; labijs imprimens, dum eam inquam iam (si fortasè illum antea nudum non vidisti) aut si vulgi præssura præpedita etiamnum fuisti, in cruce es visu contemplata, vulneribus aded scatentem, aded sanguine pollutam, aded liuidam, aded laceratam & deformatam, nunc quoque in oculis impudicissimorum ipsum deridentium & blasphemantium detectam, adeoq; nudatam, vt ne quidem illi adesset quo verenda sua sancta contegeret.

O quam immensus quoque tunc hisce tuis mœroribus affluxit angustiarum & dolorum impetus, dum oculis tuis, vt pie creditur, etiam carnalibus cernereres dulcissimo nato tuo in frigida petra residenti, ferocissimorum leonum manibus concluso, innumeris blasphemijs, exprobrationibus & iniurijs exposito, frigore quoque obrigescenti, stratum mortis præparari cum rapidissimo furore raptum,

dor-

Matt. 27.

Luc. 1.

Psal. 11.

dorsotenus & supinum immittissimè in illud deiici, tam rigorosè toto corpore in longum latumq; distrahi & distendi, vt membrorum eius compages dissoluerentur, omniaq; eius ossa dinumerari possent: dum etiam videres crasis obtusisq; clavis manus eius ac pedes durissimo crucis ligno crudeliter immobiliterq; astringi & affigi.

At si velis plebeculæ, aliorumq; impiorum Iudæorum cõkursu impetuoso, à tristi & immani hoc spectaculo seclusa propulsatè fuisti, etiam si prophetiæ spiritum plenissimè super omnes antiqui temporis vates haberes, cunctaq; clarè in spiritu contemplareris, nihilo secius, quamuis à memoto etiam fortassè stens & mœrens, sedisti, clamitationes fugientium & malignantium super nudato & prostrato filio tuo: sed & crebros validosq; malleorum ictus audisti.

Memento autem benignissima Domina, quomodo dissecebatur cor tuum dulcissimum, quomodo distendebantur ac dilacerabantur castissima materna viscera tua, quando dilecti nati tui brachia tam crudeliter in crucis patibulo sine culpa sunt extensa? O qualiter tinniebant ambæ aures tuæ sanctissimæ de clangore malleorum, in plagas dulcissimi filij tui grassantium, maternumq; cor tuum acutissimis dolorum clavis perfodientium. O quot pietatis fluctus ex pudicissimis oculis, o quot amaritudinis singultus ex purissimo pectore elicuere iniquæ illorum sanguinariorum canum insultationes, feroces latratus, subsannantia innumera verba & blasphemiaz? Pro vniuersis his mœroribus, angustijs, desolationibus, feruentissimisq; lachrymis & singultibus tuis, o virgo dolorosa, o mater lachrymosa, o amorosa Maria, benedico, laudo, & superalto te milliesq; saluto. Ave pijsima virgo Maria gratia plena, Amen.

Pro viscerosa compassione erga crucifixum Deum & castissimam matrem eius, item pro inuolutione seu reformatione veteris hominis, per sui in omnibus quæ extra Deum sunt abnegationem & resignationem, Precatio XIV.

O Columba mansuetissima o Domina mœstissima, o mater Dei sanctissima tam normiter filij tui doloribus & plagis vulnerata & afflicta, tam acerrimo intimæ compassionis gladio amplius quàm si proprio passâ fuisses in corpore profundissimè sauciata & transfixa: rogo te per misericordiam Dei & amaritudinem dulcissimi cordis tui, vicissim hanc misericordissimam in me exerceas crudelitatem (quippè quæ propter me vilissimum, immanes hos cruciatus cum vnico filio tuo fidelissimè sustinuisti) vt tua & prædulcissimi nati tui vulnera, dolores & mœstiaz, cordis mei penetralia, salutaris contritionis & compassionis vulneribus sauciet, in delinenterq; cruciet: ferrei, crasse obtusisq; eius clauis, timore & amore inseparabiliter ipsius cruci tam validè, tamq; strenua imitatione me affigat, vt amodò de hoc mundo nil mihi sapiat, nil me afficiat, nil alluceat, nil cor meum detineat, nisi filius tuus & hic crucifixus, quo in vera deuotione, & profunda cordis gratitudine, in amara contritione & viscerosa compassione sedulò rememoram miseriam Domini Dei mei, & diem amaram, qua eum languor amoris nostri superauit, & vsque ad mortem perduxit, vt ad quamcumq; exhibendam ei dilectionis vicissitudinem per quotidianam assiduam, feruentemq; mei abnegationem & resignationem, veterem meum & corruptum hominem, cum omnibus concupiscencijs & vitijs suis crucifigam cum ipso atq; mortificem, quo morte hac salubri spiritus viuificetur & in nouitatem vitæ, in splendorem virtutum, cœlestium rore gratiarum

traductus, pristinae baptismalis innocentiae atque originalis iustitiae conformitatis & decori restitutus per eius sacratissimae passionis meritum & salutaris resurrectionis potentiam in corpore glorificatio cum eodem resurgere possit in gloriam & vitam sempiternam, Amen.

Actio gratiarum pro maestissimo dolore, quo correpta fuit Dei dilectissima mater, dum cum crucis mole eleuaretur, in duorum latronum medio suspenderetur virulento malignoq; corde, ore sacrilego blasphemaretur, exprobraretur, illuderetur, dum pro huius caelestem Patrem deprecaretur, & latroni regnum suum polliceretur benedictus natus eius.

T H R E N O S X V.

Quietissima ac placidissima virgo, suauissima super sanctissimi Spiritus sponsa, gratissima & pretiosissima omnium altissimo Deo holocausti victima, doloris gladio non vno hoc duntaxat passionis tempore, neque solo hoc Caluariae & supplicij loco transfixa ac immolata, amorisq; igne conflagrata atque consumpta: verum etiam quoties talem esse passionem vnico cordis tui solatio irrogandam ferendamq; per prophetiae spiritum, quo exuberantissima imbuta fuisti, in corde tuo purissimo praecogitasti, toties anima tua sanctissima horribili acerbissimi doloris cuspidem confixa est & lanceata, aestuq; compassionis concremata. At nunc incomprehensibilioris multoq; acerbioris doloris lancea punctissima concissum est maternum cor tuum, dum sub pijsimo ac pudicissimo conspectu tuo, supra omnem populum omnibus blasphemandus ac irridendus exhiberetur desiderabile illud lumen oculorum tuorum, dimidium animae tuae, praedilectus, inquam, & vnicus natus tuus tam immaniter excruciat, aded infinitissime dicerptus, aded crudeliter distractus & patibulo confixus, aded denique deformatus vt hominis praese non ferret imaginem, quem cum sceleratis reputatum, inter duos latrones medium, eorum principem, tanto cum furore tamq; ignominiose suspendi cernebas. O quis tunc mœror, quæ mortis angustia ingrediebatur operiebaturq; faciem cordis tui? O quot pietatis fluctus perfluebant tunc pijsimum vultum tuum? Quot denique amaritudinis & angustiae vehementes singultus suspirabat purissimum tunc pectus tuum. Et qui fieri potuit o maestissima mater, ne praedoloris tui immensa magnitudine longè pijsimum cor tuum in mille scissuras frustratim scinderetur, cum cruentum & immanè hoc spectaculum tuo materno pretebatur conspectui? Quæ enim poena, aut quis dolor maior effici aut cuique exhiberi potest, quàm dilectum filium, & quidem vnica in praesentiae suae matris sine culpa interfici? Haud dubiè nisi Diuinitatis suae virtute continuisset humanum cor tuum crucifixus natus tuus, non sola hac vice, sed compluries medium praetemperanti concepto dolore crepuisset.

Sed heu nondum, terminatus est dolor tuus o praedulcissima virgo Ecce enim o martyrum cunctorum excellentissima martyr, quale tibi crudele supplicium immineat ac construatur à perfidis, ingratisq; ferocissimisque ludæis, qui immenso hoc inauditocq; filij tui cruciatu adhuc inexpleri, anguino ac furibundo suo pectore instar furentium canum horribiles latratus sonare atque edere exordiantur. Et modo sacrilega sua in eum capita agitant, modo fœda in eum sputa euomentes blasphemis impetunt, modo etiam beneficiorum impropagationibus, alijsq; multis eum contumelijs impudentissime & iniuste lacerant.

Sed quæ humana mens sub Deo satis poterit comprehendere, quanto te dolore pupu-

Matt 27.
Mar 16.
Lucas 25.

pupugerint singulatim singula eorum verba subfannancia, tantaq; maligni illius populi obstinata crudelitas, dum pro iusta ei debita laude ob innumera in eos gratuita profusa beneficia conuicium & exprobratio impendetur? Heu cum quanta animæ tristitia considerabas quocq; cunctis stupendam totoq; affectu glorificandam eius non modo patientiam & mansuetudinem, sed etiam supereminentem ac perfectissimam charitatem, qua non se de ipsis vt demeruerat, indignatione concitatus vindicauit, sed expansis in cruce manibus eorum profundam cæcitatem dolens cū pie excusauit, tum patrem cœlestem deuota supplicatione exorans, eis veniam impetrauit. Quem etiam præ exuberanti suâ pietate ac dulcedine latronem à dextris pendentem horrendis sceleribus prægrauatum illic suæ Diuinæ gratiæ splendore illustratum & toto corde penitentem non modo in suam amicitiam suscipere, verum etiam fida oris sui promissione æternæ gloriæ futurum coheredem certificare audisti.

Blasphemos autem & sacrilegos Iudæos longius secedere, eiq; non amplius tantquam maledictæ in ligno pendenti appropinquare contuebaris. Vnde, vt æstimo, immò & firmiter credo, te à loco in quo filium tuum ad eò crudeliter mactatum cū cruce eleuari aspexeras, illic surrexisse & tota dolorosa, tremens & viribus deficiens Ioannis & sororum manibus sustentata, cruce appropinquasse, quo lucidius eius contemplareris miseriam & cruciatum.

Ast pijsissima mater, cur vadis immolari pro nobis? Nunquid non sufficit nobis filij tui passio, nisi crucifigaris & tu? Non est consuetudo tua o dulcissima Domina ad talia spectacula properare. An præ dolore cor tuum alienatum est à te? An non satis horribili & æstrobo dolore prægrauatum & attritum est maternum cor tuum? Quod si substiteris o fidelissima, sed tenerima virgo & heu nimis afflicta, totaq; iam viribus exinanita, ausim lachrymabiliter dolorosissimocq; corde tibi polliceri, tanto te corripiendam absorbendamq; mœrore & pressura, cuius nec vnquam similem sustinisti, cuius etiam nec quod vixeris obliuisci poteris. Pro omni autem tuo in hoc vsque tempus perpesse dolore benedico te mihi litesq; saluto, Amen.

Pro iugi deuota que Deo exhibenda cordis & operis gratitudine de liberalissima sua in nos beneficiorum profusione, pro mihi & humili omnium aduersitatium tollerantia & reuera intentione, Precatio XV.

O Inuentrix omnium gratiarum exuberantissima, speculum omnium virtutum clarissimum, mater cunctorum Christi fidelium suauissima, meritis potentissima, miserationibus affluensissima: impetra mihi à Deo omnium creatore, patre tuo amantissimo, sponso dulcissimo, filio vnigenito & omnium saluatore, vt propter suam immensam bonitatem auferat à me odibile ingritudinis vitium, atq; omnem cordis duritiam & obstinatam malitiam, vt innumera eius beneficia, scilicet gratiæ nobilissimæq; creationis, fidelissimæ ac liberalissimæ sustentationis paternæ ac benignissimæ vocationis, clementissimæ redemptionis, reliquaq; id genus beneficia continuè recolam: quo in summa cordis gratitudine ipsum semper laudem, benedicam atq; glorificem, in castissimo cordis iubilo assidue magnificem & adorem, atq; vt voluntati eius perfectè conformis, & obediens ipsi cum deuotissima strenuitate, iugiter seruiam: Vt omnia de manu eius suscipiens, me illi offeram in omne suum gratisimum beneplacitum, cum omnimoda me ipsius abnegatione, vsque ad eò, vt de temporaneis (quæcuq; illa fuerint) neq; iugeam, neq; gaudeam:

ddd

vt tem-

vt temporale aliquid neq; timeam neq; diligam: vt nec blandis corrumpar, nec aduersis concutiar: sed vt in vnione & virtute benedictæ passionis suæ, omnes tribulationes, omnes aduersitates patienter & libenter tollerem, cum omni semper humilitate & gratiarum actione: Atq; vt omnis intentio mea, omne studium, omne desiderium, omne deniq; gaudium meum fit in Deo, & ad Deum meum semper erectum, Amen.

Actio gratiarum pro graui & immensa mœroris cruce, qua Dei benedicta genitrix immaniter comprimebatur, dum Christi vestes in prædam dari, seu sorte diuidi, dum quoq; ipsum tam miserandum in modum distentum, fœcerum ac deformatum, vndiq; sacrum cruorem fluere conspiceret.

T H R E N O S. XVI.

Reuereudissima virtutum Domina, potentissima cœli regina, tibi famulantiâ propugnatrix potentissima, omnium in te sperantium fidelissima consolatrix, virgo plena gratia, fœminarum omnium pulcherrima Maria: recordare quis te innouarit cordis cruciatus, quis mœror absorbuerit, dum lachrymosa & tristissimi plena doloris, Iudæis crucis patibulum fugientibus, crucifixo nato appropinquans, conspiceres impios milites filij tui crucifixores, eius simplices exiguiq; pretij vestes, quas tu mater eius virginea eidem paraueras manu, tam solcite & exacte, sacrilega cupidine inter se partiri. At dum, ô pia mater, ad dulcissimum vnicum tuum respiceres, tam miserabiliter, tantis in cruciatibus pendentem, omnibus amicis, rebus, & solatio destitutum, pennis omnibus foris & intus obrutum, despoliatum omnibus quæ illis potuissent mitigasse dolores; & accidentibus ei quæcunq; illos poterant exaggerare: dum etiâ cerneres principalia illa manuum & pedum eius vulnera sacratissima, primitus obrutis crassissq; clauis obstrusa, nûc autem maximo illo violentoq; ponderosæ crucis in excisam petram impetu & lapsu laxata, dilatata & aperta, sacrum vberrimè ac indefinenter manare cruorem: sed & ex cæteris omnibus, quibus vndiq; purissimum corpus eius scatebat conuulsissimè: erat vulneribus, roseos sanguinis riuulos multis venis ruptis, cunctis quod plagis obrididissimam nimis totius corporis distensionem sese continuè ampliantibus decurrere contuebaris, donec omni penè sanguine effuso ipsum velut testam obarescere videres: dum deniq; eundem pretiosissimum cruorem / cuius vna duntaxat guttula præ immensa & prorsus incomparabili eius nobilitate, ad totius mundi redemptionem abunde suffecisset / super terram in fœdissimo & execrabili loco, tanquam mactati pecoris aut scelerati latronis effusum, ab impijssimis conculcari & sanguini forte latronum mixtum vilificari aspiceres: quo existimabo te tunc confectam dolore, quo auctam mœrore, qua consumptam pressura & angustia? Immo quomodo non credam totam te misere contabuisse aut prorsus exanimem in humum corruisse, nisi virtus diuina te roborasset?

Eia quot tunc sanctarum lachrymarum fontes dicam erupisse ex pudicissimis oculis tuis, quando tot flumina sacrosancti sanguinis manarunt ex profundis vulneribus Saluatoris? Eia quot pietatis fluctus credam tunc profudisse pijsimè vultu tuum, quando tot guttæ sanguinis tam seruentes stillauerunt super velamen capitis tui? Eia quibus amarissimæ mœstitudinis singultibus arbitror purissimè pectus tuum vexatum, quando & terram sanguine sacrosancto madidam ac opertam, & pallium tuum tot liquoribus pretiosissimis vidisti rubricatum? O quantopere te animo tunc

mo tunc ex cruciatam rebor, dum vultum quoque eius diuinis radijs fulgidum, qui tibi valde amabilis semper fuit ad aspiciendum, iam inclinatum expallescere & exarescere videres. O Domina vas sanctitatis & plena totius virtutis, quare non es solitaria in camera tua? Quare ad Caluarix locum iuisti? Nunquid non istud tibi paulo ante, o mater praedulcissima, doloroso corde predixeram? te inquam tot dorum pungendam aculeis, si non te celerim subduceres? Sed si cum discipulis deseruisses, domique, dum haec atque alia prememorata poenosa fiebant, sedisses, duplicatus tibi dolor haud dubie fuisset. Quandoquidem Deifico indiuiduoque eius amore possessa, in ipsumque tota transformata, ex eius pro filijs hominum forma speciosissimi, dulcissimo aspectu, mellifluo alloquio, & diuinitatis contemplatione, incomprehensibili gaudio & suavitate assidue afficiebaris. Atque ideo nulla poteras neque volebas ratione, quoad viueret, separari ab eo. Pro materno ergo atque diuino concepto, ut opinor, consilio, dicebas in corde tuo purissimo: Sequar eum à longe. Stabo & expectabo mortis sententiam quam Pilatus feret in dilectum meum. Sequar à tergo egredientem de Hierusalem, aspiciam lachrymosis oculis quomodo ducetur, quomodo spoliabitur. Videbo quomodo perforabunt manus eius & pedes. Considerabo quomodo eum affigent patibulo, quomodo erigent in ligno: Et cum his omnibus peractis secesserint & steterint à longe, non appropinquantes ei tanquam maledicto in ligno pendenti, tunc accedam propius, & stabo iuxta crucem filij & Domini mei Iesu. Amplectar eum brachijs, deosculabor illum labijs, rigabo eum lachrymis. Et quia mori non licet cum eo, infigam tamen oculos meos in suspenso filio, animam meam dorum gladijs mactabo & compassionis flamma conflagrabo, si carnem & sanguinem immolare nequiuero cum eo. Et si dulci eius alloquio frui refoverique non potero, exatiabo interim aestuantem & dolorosum animum meum gemendo, flendo, aspectuque compassiuo. Intuebor quomodo de hoc mundo exeat quoniam sola utique noui, quomodo in hunc mundum venit. Morientem non deferam, quem uiuentem nunquam dereliqui. Iudaeorum sauitiam non timebo, utpote paratissima mori cum filio.

Luc. 23.

Ioan. 15.

Eia ergo benedicta sis à Domino, o Dei mater electissima, sponsa Dei amabilissima, & omnis creaturarum vniuersitas te extollat, pro eximia fidelitate, fortitudine & perseverantia, quam filio dilectissimo indefinenter & in finem usque exhibuisti.

Benedico etiam, laudo & glorifico te pro omnibus irremediabilibus lachrymis tuis, & pro vehemētissimo spiritus tui angore & pressura, quibus affecta fuisti ex tanta miserabili habitudine & pendentia vnici tui, ex tam copioso sacrosancti sui cruoris perfluuio in terram delapso, milliesque te cum omni affectu te amantium saluto, Amen.

Pro purificatione cordis ab omni vitiosa affectione & amore creaturarum, ite us pro benigna irrigatione seu communicatione sacrosancti liquoris, gratiarumque, ex Christi vulneribus in omnes Ecclesie filios, Precatio XVI

O Matrum omnium piissima, o sanctarum omnium sanctissima, o regis aeterni genitrix dignissima, cuius omnium rerum conditor, omnium bonorum distributor, gloriosus filius in tam extremam se demisit ac deiecit inopiam, ut in toto quem condidit orbe nec tantillum possideret, cunctis nimirum nunc spoliatus, quo vel se ignominiose nudatum contegeret, aut aestuantem, ac aridissimam naturalem

Luc. 2.

ddd 2 fitim

Matt. 19.

ficim refocillaret, aut vbi caput modicè reclinaret, quoue eum mater eius sacratissima sepulturæ traderet. Qui ad hæc huic mundo, à te virgine pauperrima edendus ad eundem inuoluendum vix vilia linteola aut pannos habenti, in fordido stabulo, hyberno tempore, sibi paruulo & pauperis matris filio molestissimo, natus, ante iumentorum ora in angusto præsepio collocatus est, quo frigus gelidissimum suo temperarent anhelitu: ac deinde toto vitæ suæ decursu summa rerum penuria affectus, modo æstu, gelut, modo fame ac siti pressus est quo beatissimam nobis paupertatem commendatam redderet, eiusq; præclara complura in nos exempla transfunderet. Qui deniq; quo feruentius auidiusq; ea amplexaretur ab omnibus, summum his honorem, qui eum sequendo cunctis renunciarent promisit iudiciariam scilicet potestatem, sedem apostolicæ dignitatis: ea propter te ô inundans diuinæ misericordix torrens, supplici voce ac mente deprecor, accende cor meum flagrantissimo mundi contemptu, æstuanti omnium transitoriarum fastidio, quo nulla vnquam illaqueetur, adhæreat, aut inuisctetur animus affectusque meus cuiuscunq; boni terreni cupiditate: sed diuini amoris inebriatus dulcedine, omnis in me, secularis concupiscentiæ fomes deperat ac absumatur, ne cor terrenarum affectionum pondere prægrauatum, aut fæce carnalium delectationum coinquinatum sursum neq; ascendeat aut subleuari, celestiumq; puritati propinquare, neue voluntaria assumpta paupertas æstuante in me mundi creaturarumq; amore violata, non modo infructuosa mihi sit, sed & egestas fiat laboriosa & æterni meritoria supplicij.

Deprecare etiam, obnixè quæso te, ô reorum & omnium exulum aduocata fidelissima vnigenitum filium tuum, vt quinq; illa preciosa sua vulnera, summi amoris signa præcipua, diuinæ dulcedinis plena, & in quibus recondita est vix nostræ medicina, salutaris gratiæ copia, plenitudo indulgentiæ, latitudo misericordix, porta promissæ gloriæ, vnde peccator firmam de Dei bonitate concipit fiduciam, ne rea ipsius desperet conscientia: vt eadem inquam, pia misericorditerq; referat & aperiat, atq; viuifico illo sacri cruoris sui liquore vniuersam Ecclesiæ superficiem copiosissimè, irriget, peccata omnium abluat, tantamq; veniæ & gratiæ plenitudinè in omnes fideles viuos & defunctos abundanter diffundat, qua iuxta suam quisq; vocationem & mensuram in supremam, immensam & infinitam eius gloriam proficere valeat ac consumari, Amen.

Actio gratiarum pro sanctissimo doloris mucrone, quo tota transigebatur fidelissima Christi parens, dum piissima & consolatoria, sed lamentabili voce, Ioannem sui loco in filium eidem assignaret, atq; camilli in matrem commendaret, idem dilectus filius eius.

① T H R E N O S XVII.

Math. 27.

Spreciosa, sublimis & serenissima Christi deipara virgo, lucidissimus Ecclesiæ splendor, Domina mater & aduocata omnium nostrum, cui gratias agit concioleta fidelium iustorum: quia quem omnes gratiæ filij compassionis, affectum Christo nato tuo iure meritoq; exhibere deberent, & vlllo vnquam tēpore possent, eum modo omnem, nostra tu fidelissima parens eidem superexcellentsimè præstitisti, vniuersumq; cunctorum defectum supereminenter ac dignissimè tu resarcisti, dum inextinguibili firmitate solidam ac fortissimam fidem, ingentem fidelitatem, inuictam patientiam, spem certissimam, & ante omnia intemperantem ac perfectissimam charitatem imperturbatas, sola omnium conseruasti, eisq; obculisti, omnibus

omnibus interea fugientibus & nutantibus, dum etiam omnia filij tui tormenta, dolores & opprobria in corde tuo longe pijsimo pro nobis adoptiuis filijs, in supplementum ingratitude nostræ & defectus compassionis, qua ei compati affectuosè deberemus, tu mitissime ac constanter pertulisti: quandoquidem tota per intimam compassionem cum ipso pariter in cruce extensa eras & clavis confixa, atq; plus centies amarissimi doloris lancea dire ac lætaliter transfixa, crucisq; morte vbi immortalis eras, id est, in anima, horribiliter perempta. Neq; enim aliquid sub tuo aspectu molestiæ seu contumeliæ vnico cordis tui solatio illatum est, quod non immenso sincerissimum animum tuum scruerit angore ac mœrore. Vnde factum est vt tantus illo te tempore inebriarit ac excruciarit dolor, vt sanctorum omnium passiones longè exuperarit, quippe qui penè immensus erat, & cunctis planè mortalibus incompræhensibilis, vt pote filij tui cruciatibus correspondens, quem passionis suæ pondere cuncta (secundum iustitiæ suæ rigorem) mundi scelera, quæ innnumera sunt & quasi infinita, vincere oportebat, ideoq; & infiniti fuit meriti filij tui passio: tua quoq; compassio etiam quasi immensa fuit: Nam quàm perpetua mediatrix Dei & hominis peccatoris, ascita, & electa quæ hominum redemptioni cooperareris, tanta necesse erat animi ægritudine ac mœrore te corripi, cuius merito, posses hominibus vniuersis te inuocantibus opem ferre, iramq; Dei in misericordiam commutare, & ad hoc ipsum totam te cum omnibus virtutibus tuis in gratam Deo sacrificium eorum pro salute libentissime obtulisti cum filio. O ergo dolores tuos inexplicabiles & aquæ incomparabiles. Quis ergo mater pijsima eos effari aut mente saltem concipere digne queat? Sed amaritudine plena quid tu fecisti? Cur cor tuum virginetum, cor pietatis & amoris, cur inquam conuersum est in globum doloris? Aspicio enim, mater, clementissima, cor tuum, sed iam non cor, verùm myrrham, absinthium & fel video. Quæro matrem Dei: & ecce inuasio sputa, crucem clauos & vulnera, quia tota conuersa es in ista. Sed quare ad Caluariæ locum iuisti virgo tota innocens & sancta, simul cum filio pro indignis peccatoribus immolari. Quis hoc de te vnquam meruit aut digne merebitur? Quid tibi & cruci Angelorum regina, mundi Domina, Dei mater sacratissima? Quæ nam est societas patibuli, cū templo Spiritus sancti? Quæ participatio despectionis loco, cum Dei sacrario? Cur etiam non te domi retinuit & ab hoc itinere atq; loco cohibuit verecundia virginalis, pavor muliebris, horror facinoris, turpitudō loci, multitudo vulgi, detestatio mali? Cur nō retinuit clamoris vehementia, stultorum infania, dæmoneatorum cæterua & ingratiudo nostra? Hæc omnia non considerasti mœstissima Domina quia cor tuum alienatum erat à te præ dolore & amore filij & omnium nostrum. Non eras in te, sed in afflictione vulnerum & in morte filij vnici dilecti. Non considerabat cor tuum vulgus sed vulnus, non præssuram, sed fixuram: non clamorem, sed liuorem: non horrorem, sed dolorem & amorem. Siquidem anima tua sacratissima veraciter plus fuit in dilecto vbi medullitus amabat cum eo patiens, quam animabatur: imò vi amoris extra te abstracta & in dilectum rapta ad eum est ab eo transformata, vt omnino conformem sibi eam redderet & simillimam, crucifixam suam imaginem lucidissimè ac plenè ipsi imprimendo, vt cum eo pariter sauciata, crucifixam, quasi occisa & omni ex parte dire cruciata iam non in te, sed in dilecto v iueret & ille vicissim in ea, cum omni passione sua. Quis igitur acerrimos ac prorsus immensos illos capiat dolores & cruciatus, quos senseras virgo mater Dei sanctissima?

Eia ergo benedicta sis & in æternum glorificata, ô in clyta Maria æterni regis mater & filia, pro gemina hac indiuidua & incomprehensibili charitate, qua & nos ad optiuos filios, & natum tuum primogenitum Dei filium complecteris tam feruentissime, vt nec eum deserere ob quoscunq; grauissimos subeundos cruciatus velis neq; possis, nec tibi nostræ salutis gratia vilo pacto parcere, quinimò sanguinem tuum cruci filij tui misere & crucis subire mortem libentissime velis.

Verùm etsi nostrū nemo dignas ac debitas tibi persoluat pro hac dilectione, neq; vnquā etiā possit, grates, eni frater noster dulcissimus Iesus Christus crucifixus, dignè pia filialiq; sua sollicitudine atq; excessiua compassione emendabit ac supplebit abundè. Ecce enim mater mestissima, tanto te constringit complecti turq; amore, vt quasi omnium intolerabilium pœnarum atq; angustiarum suarū oblitus, fidelè tu gerat curam benignissima allocutione prædilecto suo discipulo Iohanni, tanquā fidelissimo prouisorio te cōmendans, & virginè virgini indissolubili charitatis vinculo sociaris, & alterum, cum illicò eius orbanda esses præsentia, quodammodo filij pro se tibi assignans qui tuis castissimis congrueret moribus, & de necessarijs vitæ sagaciter prouideret.

Hebr 4. Sed heu dolorosa Virgo, quàm sæuissimus mucro tunc animā tuam penetravit, qui proculdubid intima tua omni afflictione & dolore crudelius transtuerberavit vsq; ad diuisionem animæ & spiritus, dum alteri longè impari resignata & vltimo vale suscepto, videbas dulcissime eius conuersatione te priuari & finaliter per mortem ab eo separari. Credo equidem præ intolerabili dolore & angustia te vix viuere tunc potuisse, & nisi diuinitus ac miraculosè ad satis sufferendum pro futuris filijs tuis vitæ reseruata fuisses, aut cor virgineum tuum præ cruciatus magnitudine crepuisset, aut multoties exanimis ac præ mortua humi corruisses.

Quàm adhuc ingens filij tui amor tunc totam te accenderit, conflagrarit ac liquefecerit, quando tecum ipsa in corde tuo deuotissimo expendebas & reuoluebas, quantam ille tui curam gereret ac sollicitudinem, dum plus tuo per compassionem quàm suo ipsius affligeretur dolore, quis digne existimare sufficiet? Iam enim sæua mors imminens cuncta eius membra rigida effecerat, sed amore tui totum se vti potuit ad te consolandam intendebat. Ante omnia autem oculos præ mortuos quos instantis mortis imperus clauderat & impellebat, ad defectū, amoris vi apertos, ad tui conuertebat respectum. Labia etiam sua mortis pallore obducta aperiendo, pijsima atq; consolatoria voce te affabatur.

Iean 19. Sed ô admirandum visionis huius spectaculum. O gemebundum certamen oculorum, ô stupendos radios visionis. O sacratissima lumina matris & filij. Ad quorū mutuū respectū non immeritò solis radius in tenebras est conuersus. Eia quam profunde infixus est radius huius visionis in corde tuo, ô mater sancta, quo mundi Dominus te iam moriens intueri dignatus est. Ecce iam reddidit tibi amoris sagittam quam à te missam acceperat. Ipse nanq; per Salomonem dixerat de te. *Vulnerasti cor meum soror mea sponsa, in vno oculorum tuorū, & in vno crine colli tui.* Tu autem nunc dicere potes: *Vulnerasti cor meum fili mi visione qua me in cruce respexisti & colloquio, quod quidem iam moriens mecum habuisti.*

Pro hoc autem profundo & immenso tui doloris vulnere, & pro flagrantissimo salutis ac redemptionis nostræ ardore tuo, quo non modo exarstisti vna cum filio humanæ redemptionis officium exequi, verùm etiam quo vltra omnes vires tuas tanq; fidelissimè ei vsq; in finem congenerata, benedico, laudo, & super alto te milliesq;

estq; saluto. Aue clementissima medicina, restauratio & subsidium omnium miserorum, Amen.

Pro adoptionis gratia, protectione & auxilio Deiparae virginis Mariae, toto vite decursu & mortis articulo, Precatio XVII.

O Beata fiducia, o ratum refugium: Mater Dei effecta est mater nostra: Mater eius qui solus saluat, solus damnat: Mater inquam eius, in quo sole speramus & quem solum timemus, nunc testamento irrefragabili & sempiterno, miseris & orphanis nobis in matrem est speciali dilectione delegata. Loquar ergo ad te matrem meam clementissimam, ad Dominam meam dulcissimam, cum sim pulvis & cinis: O benedicta Christifera virgo, omni laude dignissima: Domina angelorum, laus & gloria Sanctorum, pulchra ad intuendum, amabilis ad contemplandum, delectabilis ad amandum utilis ad audiendum, porta, vita, ianua salutis, via reconciliatis, aditus recuperationis: cuius gratiam totis ambio & expeto precordijs: cuius vitæ & moribus conformari totis adnitari & propono viribus: quam etiam intimis cordis mei desiderijs laudare, diligere, omniq; studio & obsequio honorare cupio: ad quam, vnicam miserorum spem, nunc plenus fiducia confugio, quam in matrem, aduocatam & patronam præ cunctis eligo & præpro: cui ea propter me ipsum & omnes meas necessitates offero & commendo, nihil de tua pietate & amore hæsitans, quando & te ipsam totam nunc pro me in sacrificium immolasti & obtulisti. Etiam si sanguinem pro me foris non fuderis, intus nihilominus eum feruētissimo amoris atq; doloris igne decoxisti ac absumpsisti, eiusq; loco profusas obtulisti lachrymas, & contriti cordis afflictiq; spiritus gemituosos ac amarissimos singultus, instar suauissimi fumi accensi thuris, in cælum direxisti. Quando etiam pia sollicitudine & paterna prouidentia Iesu morientis filij tui, in peculiarissimam sis mihi matrem assignata. Noli ergo pia mater spernere me, ne eum spernere videaris, qui elegit purissimam, creauit, decorauit, fecundauit, & exaltauit te, qui nunc misericorditer tibi commendauit me. Illa sua morte meruit vt essem frater suus: Ergo non dedigneris quin & ego sim filius tuus. Eius me amore suscipe, qui mei amore nudus & dilaceratus pependit ante te. Si autem propter iniquitatum mearum maculas, ac vitijs sordidatam, fetentem animam meam abijcis & contemnis me: recordare inexhaustæ pietatis & dilectionis tuæ, & deprecare dilectum filium tuum pro me, vt illa sanctissimi cruoris flumina, quæ in cruce de corporis sui vulneribus adeo profuse profuxerunt, offerat Deo Patri in expiationem omnium sordium mearum, quibus villo modo tuis castissimis oculis displiceo & abominabilis existo: ab eodem quoq; dulci nato tuo tantam quæso pijsima mater impetra mihi gratiarum abundantiam, qua præfulgens & amictus, tuo virgineo conspectui dignus inueniat à te in filium adoptari, in amatorem tui castissimum acceptari, in veneratorem deuotissimum assumi, à te indefinenter custodiri, regi, ad omnem virtutem & omne Dei beneplacitum dirigi, ab omni malo liberari ac præseruari, in omni bono corroborari & perfici, in horribili mortis hora iucundissima tua præsentia consolari, ab omni hostili terrore & impugnatione defensari, gloriosissimis tuis precibus Deo reconciliari, tuis sacratissimis meritis decorari, & in æternæ vitæ paradysum te mediante perducì, Amen.

Actio gratiarum pro acerrimo dolore & animi egritudine qua cor pyssime virginis correptū deuasabatur, dum Christum acri, valida & horribili voce se derelictum, seq. sire clamantem audiret, dum spiritu Patri commendato, dissolui eum & lancea exiguo temporis interiecto spacio confedi cerneret.

T H R E N O S X V I I I.

Ioan. 19.

Templum Spiritus sancti sacratissimum, thalame filij Dei ornatissime, Patris palatium iucundissimum, Trinitatis amcenissimum triclinium quod sibi præparauit, ædificauit & consecrauit altissimus, amabilissima & pudicissima virgo Maria: Memento quæso incomprehensibilis, indeficientis acerrimiq; doloris, quo misera, absorpta consumebaris & tabescebas, dum densis obuolutus & obrutus tenebris, mundus vniuersus à sexta ad Nonam vsq; horam, tribus his continuis horis, Christi parens, afflictissima & immaculata virgo, ceu fidei columna immobilis iuxta crucem filij lachrymis indefinenter affluens, constantiam seruans, patientiam tenens, fidelitatem exhibens, charitatem demonstrans, profundos trahens gemitus, dolens anxie & compatiens intimè, sursum in cruce filij spiritum suspensa eidemq; concrucifixa. Sed qui mœstissima Domina per stare poteras tres has continuas & eo amplius horas tenebrosas, hodie toties doloris gladio cõfecta, crucifixa, vulnerataq; vna cū filio? Vnde tanta tibi fortitudo? Nunquid cor ferreū aut saxeu habuisti? forsitan truces illi atq; horridi clauī & te pariter ita detinebant in cruce filij tui, vt collabi non posses. Ac verò multò fortius amor potentissimus, ipsa quoq; morte fortior, te sustinuit, vt cadere nequires, vt constanti animo & corpore peristeres.

Psal. 21.
Matth. 27.
Marc. 15.

Psal. 49.

Verūm recordare nunc tristissima mater quā vehemens afflictionū vnda, deficiente hac tenebrosa caligine, animā tuā peruagata sit, atq; percurrerit, dum pœnarū suarū (quæ continuè multiplicabantur, & vsq; ad animā penetrantes crescebant) magnitudine & acerbitate deuictū lachrymosa voce clamantē audires filium: *Deus meus, Deus meus, vt quid dereliquisti me?* O, o, sacratissima & tenerima virgo, quam in immensam amaritudinis abyssum existimabo penitus tunc te demersisse, quā profunda suspiria & crebros singultus cū profusis lachrymis ad cœlestē patriam direxisset: quā piæ & tristissimas quærimonias ipsi destinasse? dum tuus & Dei Patris Filius non vt filius Dei, non vt regis filius, nō vt amicus Dei, immò ne vt pauper quidem seruus Dei, sed vt sceleratus, vt mortis reus, tanquā Dei inimicus & mortuus à corde tā miser adū in modū in crucis patibulo pendēs, nō à creaturis vniuersis modo, sed etiā à dulcissimō Patre suo, cuius natura bonitas est & misereri proprium, se in tā horribili dolore & angustia intolerabili ab omni releuamine & solatio derelictū exclamaret, cuius tamen voluntatē nunquā vei ad momentū transgressus erat, immò quem digno iustitiæ famularu semper conuerat, qui & virtutes omnes perfectissime pro diuina eius voluntate operatus erat.

Attamen vt arbitrōr verbo isto amaritudinis & doloris, clamore hoc alto & plāctu amaro declarare & testatū reddere voluit immensum suū in nos amorē, quo in hisce tam immanibus tormentis & cruciatibus, semetipsum propter nos omni cōsolatione subtrahere, reliquisset, demersisset & resignasset: quo etiā eorū nobis acerbitatem, intentionem, magnitudinem, & multitudinem insinualet: quò deniq; mentis nostræ somnum discerneret, lapidea corda nostra tui ad compassionē emolliret.

Memento

Memento insuper ô inclita regina Martyrum, quantis etiam euectigid fueris coarctata angustijs, quanto mater dulcissima intimæ & maternæ compassionis ardore succensa, dum sub hæc æstuantem sicim quærenti, nec ipsa opitulari poteras, neque aliquem qui vel aqua guttula, in morigera hac necessitate, eius præmortuâ refrigeraret linguam, haberes: dum etiâ conspiceres sæuissimos illos hostes ad explendum malitiosi sui pectoris virus mortiferum, spongiam aceto cû felle mixto impletam, dulci eius ore administrare: O quâra amaritudine animam tuâ tunc insatiabiles illi Iudæi repleuerû, qui dulcissimo filio præ acerrima siti in mortem deficienti tam amarum poculum miscuerunt. O miranda & à seculo inaudita atrocitas, felle & aceto potare moriêrem O beluina sæuitia, humanam naturam penitens deserens & oblita. O ingratitude execrabilis pro tam innumeris (vt sacra vndique pandit & contestatur pagina) in eos à profapia suæ exordio profusis beneficijs. Et & acerbitas sitis huius ante alia tormenta sua magis omnia afflictiua. Heu ad quantam inopiam spontè redactus est filius tuus mundi totius conditor?

Matt. 27.
Ioan. 19.

O quàm feruenti cum desiderio & sancta cupidine omnem medullam ossium tuorum, sanguinemq; virginei cordis tui in melleum commutasses potum, si quiuisses, quo os dilecti tui felle & aceto exacerbatum edulcasses. Quàm lubenti animo haud dubiè te totam in dulces lachrymas resolui permisisses, quo suaui eum patione refouisses. Quàm impatiabili ergo angore te correptam existimo, dum nullo ei pacto subuenire valeres, præsertim ad eò exiccato & penitens exhausto, quem tam delectabiliter olim virginali lacte potasti?

Sed ô intemerata virgo, ô electissima Dei mater, quomodo indignus & vermiculosus tuus serpens immensum illud acerbissimorum dolorum tuorum pelagus demerit: quibus quomodo densis circumseptus tenebris diuino sine lumine illud perlustrare valebo, quod te circumuallatam operuit & demersit? dū conturbaris vitam animæ tuæ gustato amaritudinis poculo, & verbo, *consummatum est*, prolato, expalescere, cunctis viribus deficere, te destituere, amarissima agonia & ineffabili pressura cum morte configere, toto corpore exarescere, gratissimū eius vultum mortis operiri imagine, sanctissimos oculos carbunculis clariores imminentis mortis obtenebrari acerbitate, & tandem nobilissimo deitatis templo, pijsimo corde suo dirissimè moris aculeo perforato, forti clamore super humanam virtutem & consuetudinem in alto emisso, amara separatione spiritum spontaneè cœlesti Patri reddere: dum etiam conspiciebas in ipsa spiritus exhalatione, cuncta eius membra contremiscere præ doloris magnitudine ex singulis membris ad cor eius reflexi, & transmissi, corpus eius marcescendo ad ima vergere, & pedum clavis maiori sui pondere inhzere, caput eius spinolentum in sacrum eius pectus decidere.

Psal. 68.

Ioan. 19.

O quàm excessiuus dolor tunc vndique te penetravit: O quanta angustiae vehementia tota concussa es & contemisti: Quanto impetu, quàm præpropero lapsu penè exanimè non ambigo te humi corruisse. Quomodo præ concepto dolore non crepuerit, immò in mille scissuras cur nō frustratim conscissum fuerit virgineum & longè pijsimum cor tuum, admirari satis nequeo. Nullatenus autem hæsito intensissimum hunc tui materni pectoris cruciatum tuum, tibi non medico tempore intercluisse anhelitum, præripuisse loquelâ, obturasse seu obstruxisse auditum; pudicissimo tuo visu caliginosas offudisse tenebras, intima tua vsque ad diuisionem animæ & spiritus perfluxisse & penetrasse, eundemq; te afflictione quavis

morte

morte acerbiorē, excruciasse. Immo arbitror omnem illum amarissimæ passionis imperum, qui quasi torrens natum tuum impleuerat & inebriarat: nunc eo deserto ac extincto te sub cruce stantem, cum omni violentia effluxisse, in te redundasse, se colligisse & quiescisse, atque suo impetu præualidè humi te prostrauisse.

Reuerà nemo mortalium, nulla creaturarum ò virgo beata præter te vel cognoscere, vel credere potest nec explicare, quàm horribili tunc potissimum innocentissima anima tua sit transvulnerata dolore. Verùm nec sic miserè afflicta exinde in tuto eras: Infiluit enim maternis tuis præcordijs alius illicò sæuisissimus doloris gladius, dum cernebas crudeles milites ad confringenda nati, tui crura ferociter accurrere, pro maiori scilicet, ipsi deum infigari malefactori, ac latroni, irriganda contumelia, impijssimis idē Iudæis sanguinarijs canibus procurantibus, quasi tanti reus esset facineris, quod in viuo corpore dignè castigari nequiverit, vt proinde necesse fuerit in extinctum cruciando defæuire.

Ea de causa impius eo tempore & superbus quidam miles, tuas haud dubiè ipsi supplices & lugubres, pro dilecto filio ne confringeretur, effusas preces contemnens, crudeli lancea latus eius dextrum aperuit, Pontificum magis captans gratiã, quibus certa mortis eius referre cupiebat indicia, quàm tuis cæterarumq; piarum mulierum precibus & vberibus lachrymis à tyrannica impietate reflecti. At, ò pia mater, quis cogitando consequi poterit, quanta tunc percussa fueris mœstitudine & angustia, quàm dire eadem lancea in anima tua deuotissima sauciata sauit. Nil enim doloris hinc pensit filij tui corpus, quippè quod emortuum & insensibile erat, sed tua ipsius anima & cor, quæ in eius tunc demorabantur corpore, eadem lancea transfuulnerabantur. Magis enim anima tua sanctissima erat vbi amabat, quàm vbi animabat. Quàm inestimabili etiam sub hæc proculdubiè corripiebaris cordis angore, dum sanguinolenta lancea ex mellifluo extracta latere, sanguinem confestim cōtymyrida aqua lachrymosis tuis aspiciebas oculis. O viscera materna dulcissima atque tristissima, quàm innumeris die hac estis lanceata vicibus, quàm miserandū in modum contorta & excruciatã, quot attrita & vexata singultibus, quot depasta doloribus, quot mœroribus exusta, quàm vehementis amoris ardore liquefacta, quàm grauissimo passionis pondere compressa, & instar vix in feruentissimas & profusas lachrymas expressa. Pro quibus omnibus, laudo, benedico, glorifico, & superexalto vos in æternum & ultra, milliesq; millies, cum omni amore super sanctissimæ Trinitatis & vniuerso affectu te venerantium & amantium saluto te sancta & immaculata virgo, Amen.

Pro extinctione ac nece omnium prauorum desideriorum, inclinationum ac vitiorum: pro seruenti & pura dilectione gloriosa virginis, & pia maternaq; eius custodia in omni necessitate & mortis hora, præcatio XVIII.

Fateor ò potentissima regina cælorum, ò gloriosa imperatrix Angelorum, ò promptissima aduocata reorum, ò beata & vnica spes miserorum (si requiris ablati pignoris interfecti filij tui causam) peccata mea interfecerunt vnigenitum tuum creatorem & viuificatorem meum. Ego debui, & ipse soluit: Ego peccaui & multis mortibus dignus fui: Sed ne ego morerer, pijsissimus filius tuus pro me mortem subiit. Ego quidem reus sum sanguinis eius innocentissimi. Super te etiam induxi calamitatem hanc maximam. Ecce enim nec in aliquo quidē tibi pepercit, nec sibi. Verùm licet ego sum causa malorum horum, ipsius nihilo fecius immensa.

immensa charitas, qua veluti totus ebrius, me ceterosq; peccatores dilexit, ad tam immensum pondus sum perduxit miseriae, & pariter incitavit te, propter nos participem quoque facere amaræ passionis suae. Quamobrem fac ô pijsima matrum, ô inundans fons salutis & gratiae, nunc de me iudicium (vt apparet iustum & rectum) vt scilicet pro ipso filio tuo occiso, me recipias vinctum, & tui amore castissimo, perfectissimo & inextinguibili, incurabiliter totum faucia captiuum. Recipe pro proprio adoptiuum, & fac me fidelissimum, feruentissimum, perseverantissimum tuum, & ealem qualem amifisti (quantum possibile est homini) qualemq; te docet habere filium: & sicut ipsum semper & nunquam quoque afflictum aspexisti & custodisti: ita pariter & me misericordiae tuae oculis semper aspice, semper observa (licet aliam ob causam) ab omni semper restringens, reuocansq; illicito. Et benignissima mater impendas adoptiuo seruulo, quod exhiberes vnigenito filio tuo. Porro ipsum assidue planè materna cura (tametsi non indigebat, attamen volebat) custodiebas & diligebas. Sed ecce ipso nunces orbara, vt potè extincto iam iamq; sepeliendo: modo & deinceps illum custodias, qui maxime continua tua & sedula indiget cura & custodia, illumq; diligas, diligibilemq; tibi facias, qui tuam (licet indignus) dilectionem, summis praeconijs efflagitat.

Eia ergo ô dulcis & delectabilis virgo, mater totius misericordiae, vulnera cor meum tui amore deuotissimo, vt totus tui amore ardeam & langueam, tua dulcedine totus absorbeam: vt cum omni humilitate, reuerentia, obedientia ceterarumq; virtutum ornatu, tibi fideliter noctu diuq; te optulante, seruiam: quo in omni necessitate mea & mortis articulo, pietate, cura, & protectione tua materna dignus sim. Exerce itaque in me crudelitatem nunc misericordissimam, sanctissimum odium, gratissimam & exoptatam vindictam, vt propter filium tuum à me occisum, etiam me occidas, & sincerissimo tui in me accenso amore, exuras, quicquid in me est carnale, mundanum, & à Deo extraneum. Interfice in me vniuersas passionis & conuiscientias malas, omnem proprietatem cordis, sensus, & intellectus, cunctaq; vitiorum monstra, vt mihi ipsi & mundo totus mortuus, purgato affectu, & simplicitate ac illuminato intellectu, Deo viuens stabiliter inhaeream, per rectissimam in omnibus voluntatis conformitatem: ita vt nunquam etiam discrepare valeam. Vt sic tandem post felicem actam vitam, tua me dirigente & adiuuante materna benignitate, tuae mellissimae dulcedinis praesentia, tuae pietatis exuberantia in hora horribilis mortis meae frui merear, quae me contra omnem tentationem confortet, ab omnibus inimicis liberet, ab omnibus peccatis excuset & animam egredientem in tuis & benedicti filij tui meritis, statim ad gratiosum conspectum filij tui perducatur, Amen.

Actio gratiarum pro excessiuo & impatibili dolore, quo intrinsecus discerpebatur, pro maestissimo planctu quo suffundebatur intemerata Virgo, dum anxie diu expectatum, iamq; à cruce solutum, & castissimo sinu susceptum vndique perlustraretur filium: dum eodem sepulto per passionis loca, maesta & semiviva domum reduceretur.

THRENOS XIX.

Vitis frondens generosa, viola intemeratae castitatis omnium virtutum suauitatis respirans odorem, speciosissima Verbi Dei mater praelecta Maria, commonefacio te nunc anxio & gemebundo corde inestimabilis & continui doloris, quo conficiebaris & contabescebas, dum à meridie, ab hora extinctionis filij,

filiij, à tempore transfixionis melliflui lateris eius anxia prætolabaris, & animo deloroso reuoluens præcogitabas, & mœsta nesciens hæsitabas, qua ratione defunctum filium deponere quires ac sepelire, quatenus vel eo mortuo breui posses frui tempore, quem viuum habere non potuisti: quo etiam pacto vel extincto eius corpori amorem impendere posses ac beneuolentiam, quam in passione eius exhiberi tibi minimè dabatur. Toto autem hoc meridiano tempore torrens passionis in te sola fluctuabat, qui prius te & filium simul inundauerat. At nihilominus inter fluctus tot vehementissimos immobilis semper perstitisti, o pulcherrima fidei columna, diuinæ voluntati plenariè in his cruciatibus resignata, immò & mori cum filio paratissima, & feruentius multò appetens morti occumbere cum eo, quàm viuere valens sine illo. Vt autem immensam hanc dolorum molem tam æquanimiter & mitissimè sustineres, nihilq; in tanta angustiarum magnitudine ageres quod virginalem pudorem dedecens esset, neuiquam ambigo in hac filij tui passione tuamq; compassione, te stillicidio efficacissimo à summa Trinitate profluxo, benignè irroratam, seu irrigatam, quo miraculosè confortata, fide integra, charitate perfecta, spe certa, eximia fidelitate, & patientia inuincibili, in eisdem doloribus in finem vsque perdurares.

At dum eo pacto sola (immensa id Dei bonitate permittente) ad augmentum gloriæ meritorumq; tuorum (vt afflictio tua filij tui passioni consona esset) illius calcare torcular, tandem diuina prouidentia corpus filij tui à uiris iustis solum & depositum, inter materna brachia suscepisti. At quis dignè satis comprehendet vel explicabit, quàm affectuosè sacratas manus in altum protenderis pro nobilissimi illius thesauri tam desideratissima susceptione: quomodo spiritus tuus tot eadem die transfixus mucronibus, tot eis mortibus affectus vigore, nunc resumpto relanguerit, quomodo fortis amor tuus ipsam mortem præualens tibi prorsus exhaustæ vires addiderit, vt corpus eius immortuum tam inestimabili nunc deuotione maternis amplexareris, brachijs, tuoque pectori opprimeres: quæ paulò ante præ nimio concepto dolore te mouere nequibas?

At ah tristissima virgo, quantæ angustię confestim ad luctuosum illum intuitum renouabantur? Quàm omnia tua viscera noua sunt compassione concussa? Quàm crudeliter è vestigio præcedentes dolorum gladij in tuo materno corde renouati seuebant? O quanta mox lachrymarum inundatio, quàm calidæ guttæ ex pudicissimis oculis erumpentes miserabilè innocentissimi filij corpus rigabant? Heu quàm profundos trahebas gemitus, quàm maternos suspirabas affectus: quãdo iam plenè omnia eius vulnera, omnes afflictiones, omnes cicatrices considerabas, quantaq; ex eis singulis perpeffus fuerat, vulnerata cogitatione ponderabas?

Porro dum conspiciebas, iam in tuo castissimo collocatum gremio, ipsum non secus atque pecus mactatum, omni ex parte laceratum & liuidum, oculos eius mortis acerbitate disruptos ac cruore sacro concreto refertos, os frigidum, faciem contractam, genas demersas, manus aded rigidatas, vt vix ad vmbilicū eius possent dessesti, quid tum vnico cordis tui solamini, materni exhibueris affectus, quid lugubris gestus, quid lamentabilis planctus: quomodo potest vllam creatum ingenium, & eo minus indignus tuus seruulus excogitare, vel pro ijs dignè te laudare: eum quicquid de te dicitur vel cogitatur insufficiens, & quasi nihil est & inane: Sed amabilissima Domina, quæ & qualia tum materna dicam te compassione & dilectione in plangendo deficiens gessisti? quæ locuta es? quæ lamentata? omnes nostræ vires,

vires, tempus, intellectus & omnia vt dixi deficerent, priusquam vel aliqua ex parte comprehendere possemus. Quapropter tibi soli vniuersa ex totius affectu vniuersitatis repraesentata, quae ea sola nosti & sensisti, quando vidisti & clarè intellexisti vnicum Angelorum gaudium sic miserè mortis vredine maceratum; lucem veram, illuminantem omnem hominem venientem in hunc mundum, sic mortis nubilo eclipsatam: agnum mansuetissimum tam dirè tractatum, qui cum hominibus tam dulciter erat conuersatus, tam mira eis elargitus, adeò dira pro eis & ab eis passus. Regem insuper regum & Dominum dominantium factum opprobrium hominum & abiectionem plebis, tanquam nouissimum virorum reputatum non habentem speciem neque decorem, sed leproso effectum deformiorem; tanquam abortiuum quod projicitur ab utero. Conuenerunt planè in ipsum & extrema vilitas, & summa maiestas. Nemo siquidem ipso sublimior, sed nemo fuit ipso abiectior. O ineffabilem charitatis magnitudinem, quae cor eius adeò inebriauit, vt vitam daret pro mortui. O quanto amoris incendio cor eius conflagrauit, quo non solum propter nos Patri, sed etiam inimicis illis sceleratis & vilissimis factus est obedientissimus vsque ad horrendam contemptibilissimamq; crucis mortem. Videte itaque qualiter heu dulcissimus amator & benefactor noster ea propter in bello cecidit? Rex noster pacificus tanto tempore desideratus, quàm sit atrociter in bello peremptus, quàm turpiter deformatus? Heu heu quomodo lux oculorum nostrorum clarissima nunc cernitur extincta, splendor diuinæ faciei, quasi fuligo obtenebratus? Doleo super te Iesu mi: *Quis mihi det vt ego moriar pro te?* O dulcissima mater, quis dubitat, huiusmodi quoq; & te & alia id genus quamplurimà, quae tibi soli consistunt, & locutam & vulnerato corde tecum contulisse, quum vitam cordis tui plangebans lugubri & reuerà mœstissimo planctu, quem tu mater pijsissima, vna cum ad te venientibus discipulis ceterisq; paucis fidelibus amicis, super tam dilectum vnigenitum tuum habuisti? Loquebaris ei, & non erat vox neq; sensus: vocabas & rugiebas à gemitu cordis, & non respondit tibi. Sed quis Virgo purissima, quis mater dolorosa capere sufficere, quanta inerat cordi tuo amoroso tristitia? quando licet te (præ flagrantissimo & prorsus incomparabili erga filium amore) plurimum renitente, sed ceterorum amicorum obnixis precibus compulsa, tenebrose etiam noctis instantis vrgente horrore, nobile hoc depositum vnigenitum tuum, quem vnice super omnia semper videre cupiebas, linteo inuolui & ab oculis tuis conspexisti abscondi? O quàm libenter ipsum tenuisses, vel cum ipso sepeliri voluisses? Sed quam pura labia, ipsa puritatis mater, quot suauissima oscula te prius impressisse arbitror in extincti filij membra & stigmata, antequam tibi eum auferri permitteres?

Recordare nunc deinceps Dei mater electissima, illius luctuose sepulturae, illius vltimi & tristissimi diuortij, quo vnigenitus tuus abs te tam amoroso amplexu, tot intimæ charitatis osculis, quasi pro vltima valedictione signatus, ab oculis tuis est sublatus, & sepulturae mortis (ipse videlicet Dominus vitæ) traditus, te remanente orbata filio, velut turtur solitaria & vidua desolata, omni iâ solatio destituta. Quis tibi deuotorum, o reuerendissima Dei genitrix dignè comprehendere & edicere sufficere, quantus te dolorum impetus inuaserit? quantus mœstissimarum te lachrymarum fluctus operuerit? quanta concussa sis & contremueris mœstitudine? quando instante iam nocte ob virginalem pudorem remorari foris iuxta cordis tui thesaurum non licebat, quando à dilecto separari oportebat, ac eum destituere necesse iam erat.

eee 3

Heu

Heu quoties cum amarissimo fletu ante amplexabaris & osculabaris sepulchrum? O quoties benedicebas & valedicebas vnigenito? Heu quantæ lamentationes, quot lachrymæ sibi inuicem succedebant? Sicq; tandem cum inæstimabili cordis dolore recedens, cum castissimo filio tuo nouello S. Ioanne, ac B. Maria Magdalena & alijs, adorata deuotè prius cruce, non ignorans eius mysteria, tunc quidem occulta, nunc verò referata, corpore quidem in ciuitatem abiisti, sed corde tuo (quod vna cum filio eodem in sepulchro manserat) nunquam ab eo discedere potuisti. Veruntamen ò dulcissima Domina, toties interim cordis tui renouabatur dolor, quotquot vestigia filij ad Caluariam exeuntis sanguinolenta, quotquot passionis eius monumenta transeundo videbas, donec anhelosis suspirijs, gemitibus interruptis, fletibus lachrymosis, & acerbissimis afflictionibus mactata & tota exhausta, inter concomitantium manus ambulando sustentata, quasi femiuiua ad domum Ioannis redacta fuisti, virgo paupercula sub alieno tecto mansura, atque à Ioanne, ceu mater à filio desideranter suscepta. Cuius tunc comæ erat licet adhuc esses ieiuna, & totius illius, fortasse etiam totius præcedentis diei, quando tibi mane valedicebat filius, proluxa esuriè attenuata, nec non immensa passionum magnitudine ac infinita multitudine, tota esses viribus exhausta) lamentationes & lachrymæ.

Lugebas enim inconfolabiliter, manens vsque ad resurrectionem filij, præ doloris & amoris teneritudine quasi absorpta Nihilominus fidem veram & vniuersalem, spemq; certam futuræ resurrectionis filij, stabili mente tu sola seruasti, vacillante ex tunc & errante circa fidem veram vniuerso mundo. Ideoq; sola, matrem nostram vniuersalem Ecclesiam illo triduo, tu representasti.

Merito igitur benignissima mater, te post filium tuum supra omnes creaturas singularius diligere tenemur. Quia sicut ipse nos plusquam seipsum diligens voluntariè se pro nobis in mortem tradidit, vt nos viuereamus: ita & tu mater sua plus salutem nostram, quàm filij tui charissimi amantissimam vitam diligens, eundem pro nobis, & teipsam in omnem pœnam & misericordiam libentissimè resignasti.

Pro vniuerso autem mœrore & dolore, gemitibus & lachrymis tuis, & omni aduersitate in hoc mundo cum Iesu perpeffo, & pro omni bono opere, virtute & merito tuo (quia totum mihi ad meritum cedit & solatium, cum meritis filij tui pro me acquisitis ab ipso immenso & infinito amore & labore) laudo, benedico, commendo, dignifico & superexalto te in æternum, & vltra ò fidissima parens nostra, milliesq; saluto: Aue præcellentissima, præfulgida & beatissima cœlica regina Maria, Amen.

Pro iugi & estuanti compassione erga crucifixum Deum & miserè cruciatam eius matrem: item pro conformitate & imitatione morum Christi feræ Virginis Maria, Precatio XIX.

O Mater pietatis, misericordiæ & gratiæ, ac omnis boni, ò regina cœli, ò virginum gemma, ò Iesu Christi nutrix dulcissima, spes & fiducia nostra, olim filij tui doloribus in intemis cordis tui dirè vulnerata, vulnera quoq; cor meum tuis præffuris & mœroribus, ò elementissima Domina, & in corde meo renoua filij tui passionem ac tuam compassionem. Cor tuum vulneratum coniunge sordi meo, vt tecum tuis vulneribus pariter vulnerer. Verecundia mihi est & opprobrium

probrum maximum, videre Dominum meum vulneratum, atque Dominam meam vulneratam, & me miserum ac vilissimum pertransire illa sum, cum tamen ego homo perditus, omnibus criminibus obuolutus, totius desolationis & confusionis vestrae causa extiti. Vnam acerbam commedi, & dentes vestri obstu-

Ecc. 18.
Psal. 67.

Da ergo benignissimamater, vt dolor & passio dilecti filij tui, sic inhaereat visceribus meis, sicut inhaere tuis, aut aliquid mihi saltem tribuas de praeiuris & vulneribus tuis. Nam vere beatus essem, si vobiscum possem saltem vulnerari vulneribus, & beator multo, si fideliter & aequanimiter ad finem vsque gratissimae voluntatis vestrae eadem sustinerem, in eisq; persisterem.

Per dilectionem itaque, qua vnigenitum diligis filium, qua pariter adoptiuos nos tibi sub cruce ab eodem commissos tuos amplecteris liberos, da obsecro, vt dilecti extincti filij tui amantissima faciei frequens tua deosculatio, mihi sit illius amicissima reconciliatio. Delorum vulnera quae maternum cor tuum saeuerunt, dolorem mihi intimum pro peccatis meis conferre mereantur. Fletus vberimus tuae lugubris lamentationis, lacrymas mihi impluat salubris contritionis. Verba tua dolore plenissima, ociosorum mihi sermonum amputent vanitatem. Gestus tuus luctuosus & mcestissimus, indisciplinatorum in me morum mortificet libertatem. Tuum o clementissima Domina crebrum & miserabile suspirium, tui mihi det filij stabile desiderium. Cor tuum mcestissimum, consolationis omnis impatiens, contemptum mihi secularis praestet amoris, & suauem mihi gustum infundat Deificae charitatis, quae est vestis nuptialis, qua eos indui oportebit qui Dominum gloriae, fructum vteri tui benedictum, teq; matrem eius virgineam in paradiso voluptatis aeternae, pleno desiderant gaudio contemplari: ad quam o mater gratiae, pietatis & misericordiae, in examine horae extremae anima mea a te suscepta, tuis gloriosis interuenientibus meritis & precibus feliciter perducatur.

Per eundem Dominum nostrum Iesum Christum filium tuum,
qui cum Patre & Spiritu sancto viuit & regnat Deus per
infinita saeculorum saecula, Amen.

Gloria indiuiduae Trinitati,
Gaudium & honor Deiparae virgini,
Pax legentibus, Credulitas audientibus,
Vita facientibus, Amen.

Threnorum libri de beatissima virgine Maria

FINIS.